

Verwijderde voorbereiding tot de komst van de Emmanuel (vervolg)

Inleidende opmerking.

In de ondergrondse kamer of zaal die men, van het oosten en westen uit, bereikte met een ruime gang en waar Joakim en Anna mekaar ontmoetten, had de Onbevleete Ontvangenis van Maria plaats. Een leger van engelen, badend in een hemels licht, omgaven de heilige echtgenoten.

Op dit groots gebeuren laat Brentano enige visioenen van K. Emmerick aansluiten, omdat zij er enigszins betrekking op hebben. Vooral wijzen die visioenen op de verering van de H. Maagd die door Gods wil, reeds eeuwen voor haar geboorte door vrome Israëlieten uitdrukkelijk, en ook door godsdienstige heidenen meer bedekt en vaag, om niet te zeggen onbewust, doch werkelijk beoefend werd.

Hier volgen zij.

Een voorafbeelding van Maria in Egypte nog vóór Elias.

30.

Ik zag in een zeer oud tijdperk een gebeurtenis in Egypte, die op de H. Maagd betrekking had; ze moet lang vóór Elias hebben plaatsgehad; ook in zijn tijd heb ik daar iets gezien, maar dit zal ik later vertellen.

In Egypte, veel verder van het Beloofde Land dan On of Heliopolis, zag ik een stad waarbij, op een eiland van de stroom⁶⁵

⁶⁵ Vanaf Kaïro in het noorden liggen in de Nijl een ontelbare menigte eilandjes gezaaid. Een vers van V. Hugo, in het Vlaams vertaald, luidt: "In 't westen lag, gelijk een tijgervel gevlekt, de gele Nijl met talloze eilandjes bedekt."

een afgodsbeeld stond. Zijn kop was noch geheel een mensenhoofd, noch geheel een ossenkop; hij had drie hoornen waarvan één midden op het voorhoofd. Het beeld was hol en het had openingen in het lijf, waarin men als in een oven de offers verbrandde. De voeten geleken op klauwen. In de ene hand hield het een plant, gelijkend op aren met zeer dik graan; ik meen dat ze eveneens uit het water opgroeit (en in moerassige grond goed gedijt), doch dit weet ik niet meer heel zeker. Zij hadden na een schitterende overwinning een tempel voor deze afgod gebouwd; zij stonden nu op het punt hem in te wijden en alles was bereid voor het offer. Toen zij nu op het water van de stroom tot het afgodsbeeld naderden, was ik getuige van de volgende wonderbare gebeurtenis.

Ik zag bij de afgod een sombere, afschuwelijke gedaante. Boven die duistere verschijning daalde een grote engel uit de hemel nader; hij geleek treffend op die welke in het Boek der Openbaring aan de evangelist Joannes verscheen (cfr. Apocalyps 8; 9; 10).

Openbaring 8 **Het zevende zegel – De vier bazuinen**

1. En toen Hij het zevende zegel opende, kwam er een stilte in de hemel, ongeveer een half uur lang.
2. En ik zag de zeven engelen, die voor God staan, en hun werden zeven bazuinen gegeven.
3. En er kwam een andere engel, die met een gouden wierookvat bij het altaar ging staan, en hem werd veel reukwerk geschonken om het te geven, met de gebeden van alle heiligen, op het gouden altaar voor de troon.
4. En de rook van het reukwerk, met de gebeden der heiligen, steeg uit de hand van de engel voor Gods aangezicht op.
5. En de engel nam het wierookvat en vulde dat met het vuur van het altaar, en wierp (het vuur) op de aarde; en er kwamen donderslagen en stemmen en bliksemstralen en aardbeving.
6. En de zeven engelen, die de zeven bazuinen hadden, maakten zich gereed om te bazuinen.
7. En de eerste blies de bazuin, en er kwam hagel en vuur, vermengd met bloed, en het werd op de aarde geworpen; en het derde deel van de aarde verbrandde en het derde deel van de bomen verbrandde en al het groene gras verbrandde.

Twee daarvan zijn om hun afgodentempels vermaard, nl. Elefantine en Filae, bij de zuidgrens van Opper-Egypte, tegenover de stad Aswan of Siëna.

Op Elefantine vereerde men vooral de ramsgod Knoem.

Mooie overblijfselen van tempels, kaaien en andere bouwwerken getuigen van de beschaving die er reeds in 3000 vóór Chr. bloeide.

8. En de tweede engel blies de bazuin, en er werd iets als een grote berg, brandend van vuur, in de zee geworpen, en het derde deel van de zee werd bloed,
9. en het derde deel van de schepselen in de zee, die leven hadden, stierf, en het derde deel van de schepen verging.
10. En de derde engel blies de bazuin, en er viel een grote ster, brandend als een fakkel, uit de hemel, en zij viel op het derde deel der rivieren en op de bronnen der wateren.
11. En de naam der ster wordt genoemd Alsem. En het derde deel der wateren werd alsem en vele van de mensen stierven van het water, omdat het bitter geworden was.
12. En de vierde engel blies de bazuin, en het derde deel van de zon werd getroffen en het derde deel van de maan en het derde deel van de sterren, zodat het derde deel daarvan verduisterd werd, en de dag voor het derde deel geen licht had en de nacht desgelijks.
13. En ik zag en hoorde een arend vliegen in het midden des hemels, die met luider stem zeide: Wee, wee, wee hun, die op de aarde wonen, vanwege de overige stemmen van de bazuin der drie engelen, die nog bazuinen zullen!

Openbaring 9

De vijfde bazuin

1. En de vijfde engel blies de bazuin, en ik zag een ster, uit de hemel op de aarde gevallen, en haar werd de sleutel van de put des afgronds gegeven.
2. En zij opende de put des afgronds en er steeg rook op uit de put, als de rook van een grote oven; en de zon en het zwerk werden verduisterd door de rook van de put.
3. En uit de rook kwamen sprinkhanen op de aarde te voorschijn en hun werd macht gegeven, gelijk de schorpioenen der aarde macht hebben.
4. En hun werd gezegd, dat zij aan het gras der aarde geen schade zouden toebrengen, noch aan enig gewas, noch aan enige boom, maar alleen aan de mensen, die het zegel van God niet op hun voorhoofden hadden.
5. En hun werd gegeven, dat zij hen niet zouden doden, maar dat de mensen zouden gepijnigd worden, vijf maanden lang; en hun pijniging was als de pijniging door een schorpioen, wanneer hij een mens steekt.
6. En in die dagen zullen de mensen de dood zoeken, maar hem geenszins vinden, en zij zullen begeren te sterven, maar de dood vlucht van hen weg.
7. En de gedaante der sprinkhanen was als van paarden, die uitgerust zijn tot de oorlog; en op hun koppen waren kransen als van goud en hun aangezichten waren als aangezichten van mensen;
8. en zij hadden haar als vrouwenhaar en hun tanden waren als die van leeuwen;
9. en zij hadden borstschilden als ijzeren harnassen en het gedruis van hun vleugels was als het gedruis van wagens, wanneer vele paarden ten strijde draven.
10. En zij hadden staarten als schorpioenen en angels, en in hun staarten was hun macht om de mensen schade toe te brengen, vijf maanden lang.
11. Zij hadden over zich als koning de engel des afgronds; zijn naam is in het Hebreeuws Abaddon en in het Grieks heeft hij tot naam Apollyon.
12. Het eerste wee is voorbijgegaan: zie, nog twee weeen komen hierna.

De zesde bazuin

13. En de zesde engel blies de bazuin, en ik hoorde een stem uit de vier horens van het gouden altaar, dat voor God staat,
14. zeggende tot de zesde engel, die de bazuin had: Laat de vier engelen los, die bij de grote rivier, de Eufraat, gebonden zijn.
15. En de vier engelen, die tegen het uur en de dag en de maand en het jaar waren gereed gehouden, werden losgelaten om het derde deel van de mensen te doden.
16. En het getal der legerscharen van de ruitery was tweemaal tienduizend tienduizendtallen; ik hoorde hun aantal.

17. En aldus zag ik in dit gezicht de paarden en hen, die erop gezeten waren: zij hadden rossige en blauwe en zwavelkleurige harnassen, en de koppen der paarden waren als leeuwenkoppen, en uit hun bek kwam vuur en rook en zwavel.
18. Door deze drie plagen werd het derde deel van de mensen gedood: door het vuur en de rook en de zwavel, die uit hun bek kwamen.
19. Want de macht der paarden ligt in hun bek en in hun staarten. Want hun staarten zijn als slangen, met koppen, en daarmede brengen zij schade toe.
20. En wie van de mensen overgebleven waren, die niet gedood waren door deze plagen, bekeerden zich toch niet van de werken hunner handen, om de boze geesten niet (meer) te aanbidden en de gouden, zilveren, koperen, stenen en houten afgoden, die niet kunnen zien, noch horen of gaan;
21. en zij bekeerden zich niet van hun moorden, noch van hun toverijen, noch van hun hoerij, noch van hun dieverijen.

Openbaring 10 Het geopende boek

1. En ik zag een andere sterke engel nederdalen uit de hemel, bekleed met een wolk, en de regenboog was op zijn hoofd en zijn gelaat was als de zon en zijn voeten waren als zuilen van vuur,
2. en hij had in zijn hand een geopend boekje en hij zette zijn rechtervoet op de zee en de linker op de aarde,
3. en hij riep met luider stem, zoals een leeuw brult, en toen hij riep, lieten de zeven donderslagen hun stemmen horen.
4. En toen de zeven donderslagen gesproken hadden, wilde ik het opschrijven, maar ik hoorde een stem uit de hemel zeggen: Verzegel hetgeen de zeven donderslagen gesproken hebben en schrijf het niet op.
5. En de engel, die ik zag staan op de zee en op de aarde, hief zijn rechterhand op naar de hemel,
6. en zwoer bij Hem, die leeft tot in alle eeuwigheden, die de hemel geschapen heeft en hetgeen daarin is en de aarde en hetgeen daarop is en de zee en hetgeen daarin is: er zal geen uitstel meer zijn,
7. maar in de dagen van de stem van de zevende engel, wanneer hij bazuinen zal, is ook voleindigd het geheimenis van God, gelijk Hij zijn knechten, de profeten, heeft verkondigd.
8. En de stem, die ik gehoord had uit de hemel, (hoorde ik) wederom met mij spreken en zij zeide: Ga heen, neem het boek, dat geopend ligt in de hand van de engel, die op de zee en op de aarde staat.
9. En ik ging heen tot de engel en zeide tot hem, dat hij mij het boekje zou geven. En hij zeide tot mij: Neem het en eet het op, en het zal uw buik bitter maken, maar in uw mond zal het zoet zijn als honing.
10. En ik nam het boekje uit de hand van de engel en at het op, en het was in mijn mond zoet als honing, maar toen ik het gegeten had, werd mijn buik bitter.
11. En er werd tot mij gezegd: Gij moet wederom profeteren over vele natiën en volken en talen en koningen.

Uit: NBG-vertaling 1951

Hij stiet met zijn staf de donkere gestalte, die de duivel was, in de rug. Deze kromde zich ineen en was gedwongen uit het afgodsbeeld te zeggen dat zij de tempel niet te zijner eer inwijden

moesten, doch ter ere van een Maagd, die op aarde zou verschijnen (en een kind baren). Aan haar immers waren zij hun overwinning verschuldigd. De overige omstandigheden herinner ik me niet meer nauwkeurig.

Ik zag nu die heidenen in hun nieuwe tempel het beeld oprichten van een gevleugelde maagd; het werd tegen de muur aangebracht. De maagd boog zich in vliegende houding over een vaarbootje heen; het beeld van een bakerkind (een `baker` is een soort kraamverzorgster. Ze begeleidde de vroedvrouw en was al een paar dagen vóór de bevalling in huis. Ieder dorp had tot in de twintigste eeuw verschillende bakers) lag erin. Het scheepje stond op een kleine zuil, die van boven rimpelig of schorsachtig was als de stam van een boom. De gevleugelde gedaante hield met één van haar beide uitgebreide handen een neerhangende weegschaal vast en naast haar op de muur zag ik twee figuren, die in ieder van de schalen iets legden.

Het schuitje waarin het kindje lag, geleek op het korfje waarin Mozes op de Nijl had gelegen, met dit verschil nochtans dat het boven open was, terwijl dat van Mozes aan de bovenkant, op een kleine opening na, gesloten was.

Elias ziet een voorafbeelding van de H. Maagd (cfr. I Kon. 18, 41-46).

31.

Het gehele Beloofde Land was door gebrek aan regen verdord en als vermacht. Ik zag Elias met twee dienaren de Karmelberg bestijgen en daar tot God om regen bidden. Zij bestegen eerst een hoge bergrug, klommen vervolgens langs ruwe rotstrappen tot een terras op; zij bestegen dan nog eens vele rotstrappen en bereikten een ruime hoogvlakte; op deze verhief zich nog een rotsheuvel, waarin een spelonk was uitgehold. Tot deze spelonk steeg de profeet langs trappen op; hij had zijn dienaren op de rand van de ruime hoogvlakte achtergelaten en aan één onder hen het bevel

gegeven het oog gevestigd te houden op het Meer van Galilea. Dit nu zag er afschuwelijk uit, want het was geheel uitgedroogd, vol holten en gaten en bedekt met moeras en verrotte dieren.

Elias ging ineengehurkt neerzitten, boog het hoofd tot tussen de knieën, sloeg zijn mantel over het hoofd en bad vurig tot God. Hij riep zevenmaal tot zijn dienaar of hij geen wolk uit het Meer omhoog zag stijgen. Toen hij de zevende maal riep, zag ik de wolk te voorschijn komen. Aanstonds kwam de dienaar dit aan de profeet medelen en deze zond hem daarop met een boodschap naar koning Achab.

Ik zag hoe zich in het midden van het Meer een witte wervel vormde, hoe daaruit een zwart wolkje ter grootte van een vuist te voorschijn steeg en zich uitbreidde. In dat wolkje zag ik aanstonds van in 't begin een kleine lichtende gedaante als een maagd. Ik zag dat ook Elias deze gedaante in de zich uitbreidende wolk waarnam. Haar hoofd was door stralen omgeven; zij strekte haar armen uit als een kruis en had aan de ene hand een zegekrans hangen. Haar lang kleed scheen onder haar voeten samengebonden. Zij scheen in de zich voortdurend meer en meer uitspreidende wolk over het gehele Beloofde Land uitgestrekt te zijn⁶⁶.

⁶⁶ Messiaans voorteken. – De profeet Elias beveelt één van zijn dienaren het oog gevestigd te houden op het Meer van Galilea (de Zee van Neftali, Deut. 33, 23).

Deze bevreemdende aanduiding laat meteen vermoeden dat het hier gaat om meer dan weerkundige waarnemingen. Ons inziens geeft Katarina hier weerom een heerlijke verklaring van een moeilijke schriftuurtekst.

Inderdaad, de exegeten menen meestal dat Elias' dienaar westwaarts, naar de Middellandse Zee moest kijken, van welke kant men de regen gewoonlijk verwacht. Toch vertaalt de Griekse Septuagint LETTERLIJK uit het Hebreeuws dat de dienaar het oog gevestigd moest houden 'op de zeeweg' (I Kon. 18, 43).

Welnu, deze aloude verkeersweg, Via Maris, komt uit het Overjordaanse, heel dicht bij de noordkant van het Meer van Galilea, en loopt naar het zuidwesten door het stamgebied van Neftali en Zabulon, waarover Jesaja

Ik zag hoe de wolk zich verdeelde en in zekere heilige of begenadigde gewesten in witte dauwolkjes neer wervelde: het was daar, waar godvrezende mensen woonden, die het Heil verlangden en vurig afsmeekten. Ik zag deze wolkjes regenboogkleurige randen krijgen en de regen zich in hun midden samentrekken als tot een parel in zijn schelp. Ik ontving de verklaring dat dit een voorafbeelding was, en dat uit die gezegende plaatsen, waar de wolk zich in witte wervelolkjes neergelaten had, de medewerking tot de komst van de H. Maagd werkelijk voortgekomen is.

Ik zag ook hoe Elias in dit profetisch visioen, terwijl de wolk omhoog steeg, vier geheimen met betrekking tot de H. Maagd erkende. Door storende omstandigheden ben ik spijtig de bijzonderheden daarvan met nog zeer veel andere dingen vergeten. Hieruit erkende Elias o.m. dat Maria in het zevende

profeteerde (Hoofdstuk 8, 23 en volgende) in verband met de openbaring van de Messias, die op en rond het Meer van Galilea zal beginnen met zijn evangelische verkondiging en zodoende de dorre aarde geestelijk zal verkwikken en vruchtbaar maken.

De scène, door I Kon. 18, 41-46 verhaald, is dus echt gebeurd: de regenwolk welke de dienaar van Elias uit de Zee (van Neftali) zag opstijgen, maakte een einde aan de werkelijke fysieke droogte, waardoor het land reeds zo lang was geteisterd. Maar wat betreft het voorafbeeldend karakter van die weldoende regen, de Bijbel zegt niet dat ook Elias' dienaar toen alles begrepen en gezien heeft wat de biddende profeet mocht aanschouwen en wat, na hem, de christelijke Kerkvaders over dat regenwolkje van Elias hebben geleerd als een van de bijbelse voorafbeeldingen van Onze-Lieve-Vrouw, Moeder van de Messias: *Ave, levis nubes, quae coelestem pluviam inspergis* (S. Tharadius).

De aanblik van het Meer van Galilea was dus blijkbaar een zinnebeeld van de toestand in de harten van de mensen. Ter verduidelijking kunnen wij verwijzen naar de 'Dromen' d.w.z. naar de aanschouwingen van Don Bosco. Het gebeurde dat deze Heilige zijn spelende straatjongens van Turijn vanop een balkon in het oog hield en dan ineens inzicht kreeg in de toestand van hun geweten: verzwerende of verschrompelde lichaamsdelen, of andere ziekelijke toestanden, die alleen voor hemzelf, Don Bosco, waarneembaar en verstaanbaar waren, als zinnebeelden van bepaalde zonden en gebreken.

tijdperk van de wereld geboren zou worden; en hierop had betrekking het feit dat hij tot zevenmaal toe zijn knecht tot zich riep. Elias zag ook uit welk geslacht zij voortspruiten zou. Hij zag aan de ene zijde van het land een lage, maar zeer brede stamboom; aan de tegenovergestelde zijde ontwaarde hij echter een zeer hoge stamboom, die bij zijn wortel breed was en naar boven versmalde en die zijn top tot in de eerste boom omneerboog. Van dit alles begreep hij de betekenis en vernam op deze wijze het genoemde viertal geheimen betreffende de toekomstige Moeder van de Heiland⁶⁷.

Hierop zag ik in een ander visioen hoe Elias de spelonk, waarboven hij gebeden had, verwijddde; hoe hij vervolgens de instelling van de ‘kinderen der profeten’ beter organiseerde en hun levenswijze nauwkeuriger regelde. Het gebruik bestond (of kwam nu in zwang) dat steeds enigen van hen in deze grot om de komst van de H. Maagd baden, en haar die nog komen moest, reeds lang vóór haar geboorte vereerden. Ik zag dat deze devotie tot de H. Maagd hier op de Karmelberg zonder onderbreking bleef bestaan, dat de Essenen doorgingen met die te beoefenen, toen Maria reeds op aarde leefde, en dat ze daar tot in onze dagen

⁶⁷ De vier geheimen zijn wel dezelfde die genoemd zijn in een passage van de Patriarch Joannes van Jeruzalem.

Die passus is door Kochem geciteerd in zijn groot Christusleven; hij luidt:

“Uit dit visioen verstond Elias:

- 1) dat een Onbevlekt Ontvangen Maagd ter wereld zou komen;
- 2) in het 7^e tijdperk van de wereld;
- 3) dat ze eeuwig maagd zou blijven;
- 4) en toch een God zou baren.

“Vanaf die openbaring”, zo vervolgt Kochem, “begon de profeet met zijn leerlingen de toekomstige Maagd op de berg Karmel te vereren, te bidden om haar komst en de godsvrucht tot haar te verspreiden.”

Zoals wij in nr. 34 zullen zien, zond hij zelfs boden uit tot in de heidense landen.

behouden bleef, dankzij de kluizenaars uit wie uiteindelijk de Karmelietenorde voortgekomen is⁶⁸.

⁶⁸ In het visioen van de opstijgende regenwolk had Elias een beeld van de toekomstige Maagd gezien en door openbaring begrepen dat zij de Verlosser, vergeleken bij een verkwikkende regen, aan de wereld zou schenken. Vandaar dat hij, zoals juist gezegd, zijn leerlingen haar deed vereren en hen deed bidden voor haar komst.

De geschiedenis van deze verering, welke begint met die tijd, vatten wij hier samen naar *Petits Bollandistes*, 16 juli: "De profetenkinderen waren de religieuzen van het Oude Testament. Zij hebben voortbestaan tot in Jezus' tijd; zij hebben betrekkingen onderhouden met de Zaligmaker, Joannes de Doper en Maria. Velen van hen hebben Jezus' leer omhelsd, na zich door zijn wonderen te hebben laten overtuigen.

Anderen sloten zich later bij de ontluikende Kerk aan en volhardden bovendien in hun leven van afzondering, voornamelijk op de Karmelberg. Vele christenen sloten zich bij die overgekomen profetenleerlingen (in dit tijdperk kunnen wij ze ook Essenen noemen, zie fasc. 1, nr. 3, voetnoot 6) aan en volgden hun levenswijze; hun ascetisch leven echter doordesemden zij met de volmaakter specifiek christelijke geest.

Sindsdien werd de rij van die vrome asceten nooit meer onderbroken; de berg bleef altijd door christen kluizenaars bewoond. Het goddelijk liefdesvuur, door de grote profeten en hun eerste volgelingen ontstoken en later door het christendom van nieuwe brandstof voorzien, werd krachtig aangeblazen door Bertoldus, de eerste generaal van de Karmelietenorde. Deze schonk haar de nieuwe regel, die hijzelf van Albertus, Patriarch van Jeruzalem, ontvangen had.

Hieruit leidt men af dat de grondslagen, d.i. de geest en levenswijze van de Karmelietenorde in hoofdzaak teruggaat tot de grote profeet Elias. De Karmelietenorde beschouwt hem dan ook als haar grondlegger en eerste overste. Om deze reden heeft zij ook zijn leuze tot de hare gemaakt: 'Ik gloei van ijver voor Gods glorie'.

Zij draagt ook de benaming of titel 'Orde van Onze-Lieve-Vrouw van de berg Karmelus', omdat de godsvrucht tot haar reeds 9 eeuwen vóór haar geboorte daar begon.

Verklaring van het visioen van Elias.

32.

Inleidende opmerking van Brentano.

In Katarina's later visioenen op het openbaar leven van Jezus, werd haar in verband met het optreden van Joannes de Doper, nogmaals het gezicht van Elias verleend, opdat zij de toestand van het Beloofde Land en zijn bewoners beter zou begrijpen.

Uit dit verhaal nemen wij, zegt Brentano, datgene wat dienstig is ter opheldering van het voorgaande.

Het was ten tijde van Elias. Ik zag bij de tempel te Jeruzalem een grote opschudding en alles op stelten: men beraadslaagde, men schreef brieven met rietpennen, men zond boden uit door heel het land; men bad, men smeekte tot God om regen.

Overal liet men de profeet Elias opsporen. Ook heb ik dezen in de woestijn spijs en drank van de engel zien ontvangen; de engel droeg een klein vat dat geleek op een blinkend tonnetje met witte en rode dwarsstrepen. Ik zag zijn strijd tegen Achab, het offer op de Karmel, de uitroeiing van de afgodenpriesters, zijn bidden om regen, het opstijgen van de wolk en haar aantocht (zie I Kon. geheel 17 en 18).

1 Koningen 17

Elia aan de beek Kerit

1. Toen zeide de Tisbiet Elia, uit Tisbe in Gilead, tot Achab: Zo waar de HERE, de God van Israël, leeft, in wiens dienst ik sta, er zal deze jaren geen dauw of regen zijn, tenzij dan op mijn woord.
2. Daarna kwam het woord des HEREN tot hem:
3. Ga vanhier, wend u oostwaarts en verberg u bij de beek Kerit, die in de Jordaan uitmondt.
4. Gij kunt uit de beek drinken, en Ik heb de raven geboden u daar van spijs te voorzien.
5. Daarop ging hij heen en deed naar het woord des HEREN; hij ging verblijf houden bij de beek Kerit, die in de Jordaan uitmondt.
6. De raven brachten hem des morgens brood en vlees, en des avonds brood en vlees, en hij dronk uit de beek.

Elia en de weduwe van Sarefat

7. Doch na verloop van tijd droogde de beek uit, omdat er geen regen in het land gevallen was.
8. Toen kwam het woord des HEREN tot hem:
9. Maak u gereed, ga naar Sarefat, dat aan Sidon behoort, en houd daar verblijf. Zie, Ik heb daar een weduwe geboden u te verzorgen.

10. Daarop maakte hij zich gereed en ging naar Sarefat. Toen hij bij de stadspoort kwam, zie, daar was een weduwe bezig hout te sprokkelen. Hij riep haar toe en zeide: Haal mij toch in een kruik een weinig water, opdat ik drinke.
11. Toen zij het ging halen, riep hij haar na en zeide: Breng mij ook een bete broods mee.
12. Daarop zeide zij: Zo waar de HERE, uw God, leeft, ik heb geen broodkoek, maar enkel een handvol meel in de pot en een weinig olie in de kruik. En zie, ik ben bezig een paar stukken hout te sprokkelen. Dan wil ik het thuis voor mij en mijn zoon gaan bereiden, en als wij het gegeten hebben, moeten wij maar sterven.
13. Doch Elia zeide tot haar: Vrees niet, ga het thuis bereiden, zoals gij gezegd hebt, doch bereid mij daarvan eerst een kleine koek en breng mij die hier; voor u en uw zoon kunt gij het later bereiden.
14. Want zo zegt de HERE, de God van Israëel: Het meel in de pot zal niet opraken, en de olie in de kruik zal niet ontbreken tot op de dag, waarop de HERE regen op de aardbodem geven zal.
15. Daarop ging zij heen en deed, zoals Elia gezegd had, en een tijdlang at zij, evenals hij, en haar huis.
16. Het meel in de pot raakte niet op, en de olie in de kruik ontbrak niet, naar het woord des HEREN, dat Hij door de dienst van Elia gesproken had.
17. Na deze gebeurtenissen werd de zoon van de vrouw des huizes ziek: ja, zijn ziekte werd zeer hevig, totdat er geen adem in hem overbleef.
18. Toen zeide zij tot Elia: Hoe heb ik het met u, man Gods? Gij hebt bij mij intrek genomen om mijn ongerechtigheid in herinnering te brengen, en te maken, dat mijn zoon sterft.
19. Daarop zeide hij tot haar: Geef mij uw zoon. Toen nam hij hem uit haar schoot, droeg hem naar het bovenvertrek, waar hij verblijf hield, en legde hem op zijn bed.
20. Daarop riep hij tot de HERE en zeide: HERE, mijn God! Doet Gij zelfs de weduwe, bij wie ik als vreemdeling vertoef, het onheil aan, haar zoon te laten sterven?
21. Toen strekte hij zich driemaal uit bovenop het kind en riep tot de HERE en zeide: HERE, mijn God! Laat toch de ziel van dit kind in hem terugkeren.
22. En de HERE hoorde naar de stem van Elia, en de ziel van het kind keerde in hem terug, zodat het levend werd.
23. Toen nam Elia het kind, droeg het uit het bovenvertrek naar beneden in huis en gaf het aan zijn moeder. En Elia zeide: Zie, uw zoon leeft.
24. Daarop zeide de vrouw tot Elia: Thans weet ik, dat gij een man Gods zijt, en dat het woord des HEREN in uw mond waarheid is.

1 Koningen 18

Achabs dienaar Obadja ontmoet Elia

1. Toen er geruime tijd verstreken was, kwam in het derde jaar het woord des HEREN tot Elia: Ga heen, vertoon u aan Achab, want Ik wil regen op de aardbodem geven.
2. En Elia ging heen om zich aan Achab te vertonen. De honger nu was sterk in Samaria.
3. Daarom had Achab de hofmaarschalk Obadja ontboden. Obadja was iemand, die de HERE zeer vreesde.
4. Toen Izebel de profeten des HEREN uitroeide, had Obadja honderd profeten genomen en hen, vijftig bij vijftig, in een spelonk verborgen en met brood en water verzorgd.
5. En Achab zeide tot Obadja: Trek het land door naar alle waterbronnen en naar alle beken; misschien zullen wij gras vinden, zodat wij paarden en muilieren in het leven kunnen houden en geen deel van het vee behoeven af te maken.
6. En zij verdeelden onderling het land om erin rond te trekken. Achab ging afzonderlijk de ene kant uit en Obadja de andere kant.
7. Terwijl Obadja op weg was, zie, daar kwam Elia hem tegemoet. Toen hij hem herkende, wierp hij zich op zijn aangezicht en sprak: Zijt gij daar, mijn heer Elia?
8. En hij zeide tot hem: Ja, ga heen, zeg tot uw heer: Elia is er.

9. Toen zeide hij: Wat heb ik misdaan, dat gij uw knecht wilt overleveren in de macht van Achab om mij te doden?
10. Zo waar de HERE, uw God, leeft, er is geen volk of koninkrijk, waar mijn heer niet naar u heeft laten zoeken. En zeide men: hij is er niet, dan liet hij dat koninkrijk of dat volk zweren, dat men u niet kon vinden.
11. En nu zegt gij: ga heen, zeg tot uw heer: Elia is er.
12. Nu moest het eens gebeuren, terwijl ik van u wegga, dat de Geest des HEREN u wegnam, ik weet niet waarheen. Als ik dan aan Achab bericht zou brengen en hij vond u niet, dan zou hij mij doden, terwijl uw knecht nog wel van zijn jeugd af de HERE vreest.
13. Is het mijn heer niet meegegeeld, wat ik gedaan heb, toen Izebel de profeten des HEREN doodde? Toen heb ik van de profeten des HEREN honderd man verborgen, vijftig bij vijftig in een spelonk, en ik heb hen met brood en water verzorgd.
14. Hoe kunt gij dan nu zeggen: Ga heen, zeg tot uw heer: Elia is er? Hij zou mij doden.
15. Daarop zeide Elia: Zo waar de HERE der heerscharen leeft, in wiens dienst ik sta, heden zal ik mij aan hem vertonen.

Elia ontmoet Achab

16. Toen ging Obadja Achab tegemoet en berichtte het hem, waarop Achab Elia tegemoet ging.
17. Zodra Achab Elia zag, zeide Achab tot hem: Zijt gij daar, gij, die Israël in het ongeluk stort?
18. Doch hij zeide: Ik heb Israël niet in het ongeluk gestort, maar gij en uws vaders huis, doordat gij de geboden des HEREN hebt verzaakt en de Baäls zijt nagelopen.
19. Nu dan, laat heel Israël tot mij bijeenroepen naar de berg Karmel, ook de vierhonderd vijftig profeten van de Baäl en de vierhonderd profeten van de Asjera, die van de tafel van Izebel eten.

Elia op de Karmel

20. Daarop zond Achab heen onder alle Israëlieten en riep de profeten naar de berg Karmel bijeen.
21. Toen naderde Elia tot het gehele volk en zeide: Hoelang zult gij aan beide zijden mank gaan? Indien de HERE God is, volgt Hem na; maar indien het de Baäl is, volgt hem na. Doch het volk antwoordde hem niets.
22. Voorts zeide Elia tot het volk: Ik ben als profeet des HEREN alléén overgebleven, en de profeten van de Baäl zijn vierhonderd vijftig man.
23. Laat men ons nu twee stieren geven; laten zij voor zich de ene stier uitkiezen, die aan stukken houwen en op het hout leggen, maar geen vuur daarbij aanbrengen; dan zal ik de andere stier bereiden, op het hout leggen, en ook geen vuur daarbij aanbrengen.
24. Roept gij dan de naam van uw god aan, en ik zal de naam des HEREN aanroepen. De God die met vuur zal antwoorden, die zal God zijn. En het gehele volk antwoordde: Dat is goed.
25. Daarna zeide Elia tot de profeten van de Baäl: Kiest voor u de ene stier uit en bereidt hem eerst, want gij zijt met zovelen. Roept dan de naam van uw god aan, maar brengt geen vuur daarbij.
26. Toen namen zij de stier die hij hun gaf, bereidden hem, riepen van de morgen tot de middag de naam van de Baäl aan en zeiden: Baäl, antwoord ons! Maar er kwam geen geluid en niemand gaf antwoord. Daarbij hinkten zij om het altaar dat zij gemaakt hadden.
27. Toen het middag was geworden, begon Elia hen te bespotten en zeide: Roept luider, want hij is immers een god. Hij is zeker in gepeins, of hij heeft zich afgezonderd, of hij is op reis; misschien slaapt hij en moet wakker worden.
28. Toen riepen zij luider en maakten zich naar hun gewoonte insnijdingen met zwaarden en speren, totdat zij dropen van bloed.
29. En zodra de middag voorbij was, tot tegen het brengen van het avondoffer, geraakten zij in geestvervoering, maar er kwam geen geluid, en niemand gaf antwoord, of sloeg er acht op.
30. Toen zeide Elia tot het gehele volk: Nadert tot mij. En het gehele volk naderde tot hem. Daarop herstelde hij het altaar des HEREN, dat omvergehaald was.

31. Elia nam twaalf stenen naar het getal van de stammen der zonen van Jakob, tot wie het woord des HEREN gekomen was: Israël zal uw naam zijn.
32. Hij bouwde met de stenen een altaar in de naam des HEREN, en maakte rondom het altaar een groeve ter wijfde van twee maten zaad.
33. Hij schikte het hout, hieuw de stier aan stukken en legde die op het hout.
34. Toen zeide hij: Vult vier kruiken met water en giet ze uit over het brandoffer en over het hout. Daarna zeide hij: Doet het ten tweeden male. En zij deden het ten tweeden male. Daarna zeide hij: Doet het ten derden male. En zij deden het ten derden male,
35. zodat het water rondom het altaar liep; zelfs de groeve vulde hij met water.
36. Op de tijd nu, dat men het avondoffer brengt, trad de profeet Elia naar voren en zeide: HERE, God van Abraham, Isaak en Israël, heden moge bekend worden, dat Gij God zijt in Israël, en dat ik uw knecht ben, en op uw bevel al deze dingen doe.
37. Antwoord mij, HERE, antwoord mij, opdat dit volk wete, dat Gij, HERE, God zijt, en dat Gij hun hart weer terugneigt.
38. Toen schoot het vuur des HEREN neer en verteerde het brandoffer, het hout, de stenen en de aarde, en lekte het water in de groeve op.
39. Toen het gehele volk dat zag, wierpen zij zich op hun aangezicht en zeiden: De HERE, die is God! De HERE, die is God!
40. Daarop zeide Elia tot hen: Grijp de profeten van de Baäl, laat niemand van hen ontkomen. Zij grepen hen, en Elia voerde hen naar de beek Kison en liet hen daar slachten.
41. Vervolgens zeide Elia tot Achab: Ga, eet en drink, want daar is het geruis van een stortregen.
42. Toen ging Achab heen om te eten en te drinken. Elia echter klom naar de hoogte van de Karmel, boog zich ter aarde en legde zijn aangezicht tussen zijn knieën.
43. Daarop zeide hij tot zijn knecht: Klim omhoog, zie uit naar de zeekant. Hij klom omhoog en zag uit, maar zeide: Er is niets. Daarop zeide hij: Ga weer. Tot zevenmaal toe.
44. Bij de zevende maal nu zeide hij: Zie, een wolkje als eens mans hand stijgt op uit de zee. Toen zeide hij: Ga heen, zeg aan Achab: Span in en daal af, laat de stortregen u niet ophouden.
45. Toen, in een oogwenk, werd de hemel zwart van wolken en wind, en viel er een zware stortregen. Daarop reed Achab weg en ging naar Jizreël.
46. Maar de hand des HEREN was over Elia, zodat hij zijn lendenen gordde en vóór Achab uit snelde tot waar men de richting naar Jizreël inslaat.

Uit: NBG-vertaling 1951

Ik zag hoe niet alleen de aarde, maar ook de mensen onvruchtbaar waren, dor en arm aan edeler kiemen en goede telgen. Ik zag hoe Elias door zijn roepen en bidden de zegen bekwam⁶⁹, hoe uit die

⁶⁹ Elias bekwam door zijn gebed de zegen of de werking van die zegen waarover in fasc. 1, nr. 25, voetnoot 53 uitgeweid is.

Maria was er de volle ontwikkeling van, de hoogste bloei en Jezus, door de profeten bij dauw en verkwikkende regen vergeleken, de uiteindelijke volle vrucht.

Zonder Elias' gebed zou de Messias, volgens nr. 33, wellicht een eeuw later gekomen zijn.

zegen de wolk ontstond en hoe hij, volgens inwendige aanschouwingen, die wolk doelmatig richtte en slechts geleidelijk en bij delen op de aarde liet nederdalen. Zonder deze voorzorg zou die weldoende regen wellicht in een noodlottige wolkbreuk ontaard geworden zijn.

Hij ondervroeg zijn dienaar zevenmaal naar de wolk; dit duidde op de zeven tijdperken van de wereld of op zeven geslachten, waarna de eigenlijke zegen⁷⁰ vaste wortel in Israël zou schieten; van deze eigenlijke zegen was de zegenwolk een voorafbeelding. Hijzelf zag in de opstijgende wolk een beeld van de H. Maagd en vernam vele geheimen die op haar afstamming en aannadering betrekking hadden (zie nr. 31, voetnoot 67).

33.

Ik zag hoe door het gebed van Elias de zegen eerst als dauw bekomen en neergetrokken werd. De wolk zonk in witte, vlakke lagen neer; deze vormden wervelwolkjes met regenboogkleurige randen en losten zich tenslotte neervallend in regendruppels op. Ik herkende daarin een overeenkomst met het manna in de woestijn; dit lag 's morgens hobbelig, korrelig en dicht, zodat men het als vellen oprollen kon. Ik zag die dauwbuien langs de Jordaan en niet overal, doch slechts hier en daar op belangrijke plaatsen neervallen. Vooral te Ennon, tegenover Salem en op de latere doopplaatsen zag ik duidelijk zulke lichtende dauwbuien neerkomen.

Ik vroeg me ook af wat de regenboogkleurige randen van die dauwwolken mochten betekenen. Tot antwoord werd mij gewezen op het beeld van een zeeschelp, waarvan de randen schitterend gekleurd zijn. Aan de zon blootgesteld slurpt zij het licht op, zuivert het van zijn kleuren, en dit zolang tot in haar midden de reine blanke parel gevormd is.

⁷⁰ De eigenlijke zegen is Maria, uit wie de vrucht, de Messias geboren moest worden, wiens Rijk zich onverwoestbaar in de uitverkorenen zou vestigen.

Ook werd mij te verstaan gegeven dat die dauw en de daarop volgende regen meer was dan wat men onder een verfrissing van de dorre aarde pleegt te verstaan. Ik begreep immers duidelijk dat zonder die dauw de komst van de H. Maagd misschien niet minder dan 100 jaren uitgesteld was geworden.

Nu echter werden de mensengeslachten, doordat ze leven van de vruchten der aarde, welke door de zegen bevochtigd en gedrenkt was, werden ook de mensen, zeg ik, door die zegen gevoed en verkwikt; het vlees dat de zegen ontving, werd erdoor veredeld.

Ik zag, in verband met het naderen van de Messias, de stralen van die bevruchtende dauw zich door de geslachten heen uitstrekken tot in de zelfstandigheid van de H. Maagd. Doch zoiets is niet in menselijke woorden weer te geven. Menigmaal zag ik op zulk een kleurige rand zich een of meer parelen vormen en op deze parelen een menselijke gedaante verschijnen; deze ademde als geest uit, en dit verenigde zich weer met andere zulke geest (*hauchte wie Geist aus und das sprosste wieder mit andern solchen zusammen*). Het beeld van de parelschelp had betrekking op Maria en Jezus.

Ik zag ook dat, gelijk in Elias' tijd de aarde en het vlees dorstten en snakten naar regen, zo ook later de mensen en de geest verlangden naar de doop van Joannes. Het gehele visioen doelde zowel op de komst van de H. Maagd als op de toestand van het joodse volk ten tijde van de Doper.

De onrust in Elias' tijd, het verlangen en zeuren naar regen, hun zoeken naar de profeet en anderzijds de vervolging die zij hem niettemin aandeden, herhaalden zich later in eenzelfde smachten van het volk naar de doop van Joannes en naar boete, in de miskenning van Joannes door de vijandige, verblinde synagoge, in de haat en kwade bedoelingen waarmee zij gezanten naar hem zond⁷¹.

⁷¹ Een lange nota van Brentano korten wij in als volgt:

Een voorafbeelding van de H. Maagd in Egypte.

34.

Ik zag de boodschap van het Heil op de volgende wijze in Egypte aangekondigd worden. Ik zag dat Elias, op een bevel van God,

- uit een streek in het oosten,
- uit een andere in het noorden en
- uit een derde in het zuiden, verspreide goede gezinnen moest laten bijeenroepen.

Voor deze zending koos hij drie profetenleerlingen uit en hij liet hen niet eerder vertrekken, dan nadat hij van God het afgesmeekte teken bekomen had dat de uitgekozen mannen tegen zulk een taak opgewassen waren; het was inderdaad een verre reis en een gevaarlijke opdracht; hiervoor waren dus schrandere boden nodig, die niet zo gemakkelijk hun tegenwoordigheid van geest zouden verliezen; anders zou men hen licht vermoord kunnen hebben.

Eén van hen toog naar het noorden, de tweede naar het oosten en de derde naar het zuiden. Een goed deel van de weg van deze

De wolk die uit het Meer opsteeg, was een voorafbeelding van de H. Maagd. Deze schonk de Messias aan de wereld, zoals de wolk de regen aan de aarde. Jezus immers is voor het zondige mensdom wat regen en dauw zijn voor een uitgedroogde grond.

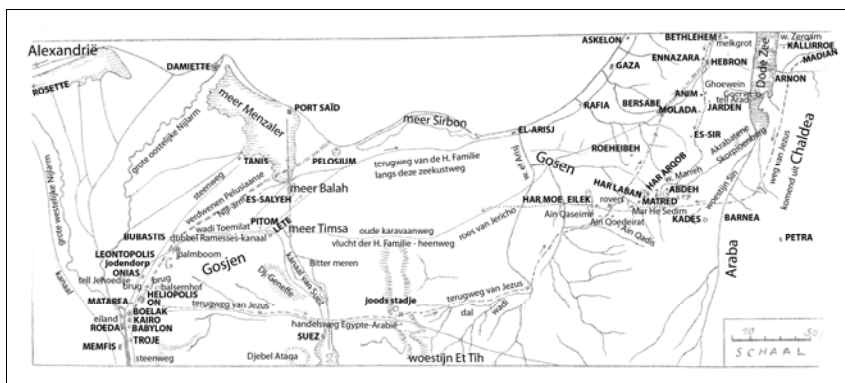
Ook werd de Messias door de profeten van het Oud Testament aangekondigd en beloofd onder het beeld van dauw en regen, die de aarde verkwikken en vruchtbaar maken: "Dauwt, hemelen, van omhoog; gij wolken, regent de Rechvaardige" (Jes. 45, 8).

"Hij zal neerzijgen als regen op de steppe, als dauw op de aarde" (Ps. 71, 6; Os. 6, 3; 14, 6).

In navolging van de H. Schrift hebben ook de rabbijnen de Messias bij een dauw vergeleken.

De wolk van Elias steeg op uit het Meer, omdat Jezus' leer en wonderen op de oevers van dat Meer een aanvang zouden nemen en zijn werking van daar zou uitgaan om zich tot in de verste hoeken van het land uit te strekken.

laatste leidde door Egypte, waar vooral Israëlieten groot gevaar liepen aangerand en vermoord te worden. Deze bode volgde dezelfde weg, waarlangs later de H. Familie naar Egypte zou vluchten. Ik geloof ook dat hij dicht aan On voorbijkwam, waar de H. Familie het Kindje Jezus in veiligheid bracht.

Ik zag de bode daar (bij On) aankomen op een grote vlakte bij een afgodentempel die door een weide en veel andere gebouwen omgeven was. Zij aanbaden hier een levende stier⁷².

Ook vereerden zij in hun tempel het beeld van een stier en menig ander afgodsbeeld; zij deinsden niet terug voor wrede offers en slachtten mismakke kinderen.

Zij hielden daar de doorreizende profetenleerling aan en brachten hem vóór de priesters. Tot zijn geluk waren dezen bovenmate nieuwsgierig, anders hadden zij hem gemakkelijk vermoord. Nu echter vroegen zij hem uit, vanwaar hij kwam en welk doel hem hierheen had gebracht. Zonder vaar of vrees kweet de bode zich

⁷² In de tempel van de zonnegod Ra te On werd inderdaad de heilige stier Mnevis vereerd. De begraafplaats van de gewijde stieren werd teruggevonden buiten de stad aan haar noordkant.

De weide die K.E. bij de tempel vermeldt, was dan waarschijnlijk voor die stieren bestemd.

van zijn opdracht: hij zegde zonder omwegen dat een maagd zou geboren worden, die (als maagd) het Heil van de wereld zou voortbrengen en dat dan al hun afgodsbeelden stuk zouden vallen⁷³.

De Egyptenaren stonden verstomd over deze boodschap, schenen er zeer door ontroerd en lieten hem ongehinderd zijn reis voortzetten. Ik zag hen hierop beraadslagen, met als gevolg dat zij het beeld van een maagd lieten vervaardigen; dit hingen zij dan op midden in hun tempel aan de zoldering, in uitgestrekte, neerzwevende houding.

Dit beeld had op het hoofd een pronkmuts als die van de afgodsbeelden, die ik in dat land zo talrijk in rijen in de gedaante van half vrouw, half leeuw zie liggen.

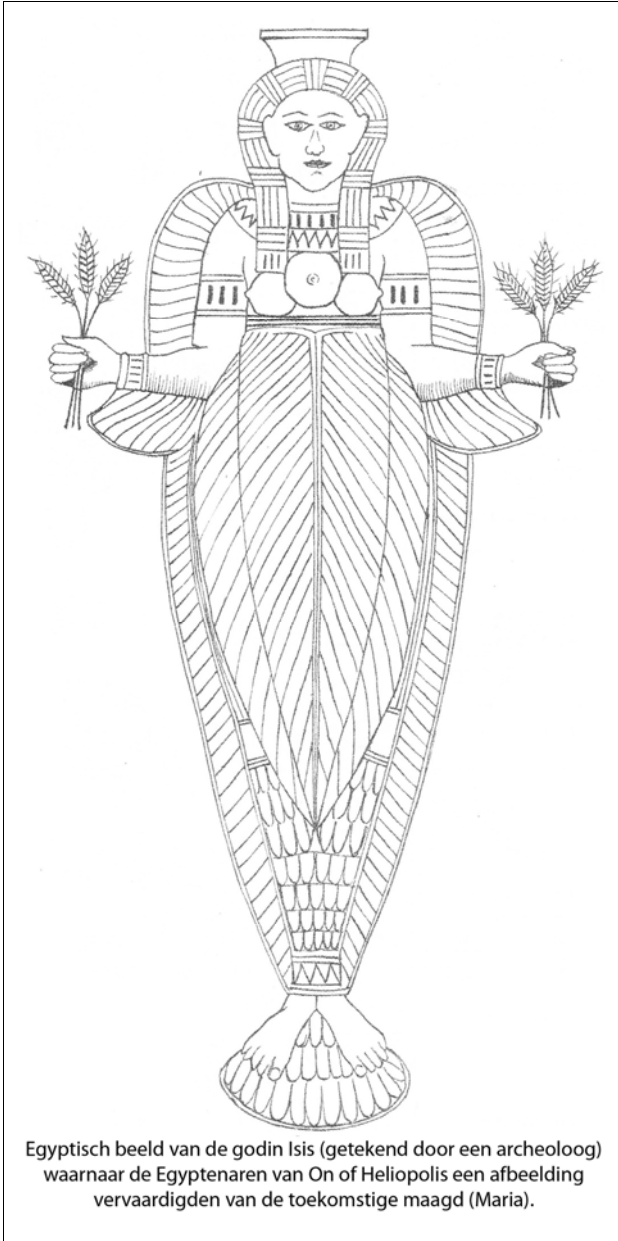
Midden op het hoofd droeg dit beeld als een kleine diepe vruchtenmaat; het hield de bovenarmen tot de ellebogen tegen het lichaam aangesloten, en de benedenarmen in terugtrekkende, afwerende houding uitgebreid, en in de handen droeg het tarwearen.

Het had drie borsten, een groter en hoger in het midden; twee kleinere stonden lager aan beide zijden ervan.

⁷³ De H. Epifanius schrijft: in zijn 'Leven van de Profeten' over Jeremias: "Deze profeet gaf een teken aan de priesters van Egypte en voorzegde hun dat al hun afgoden stuk zouden vallen, wanneer een moeder-maagd met haar goddelijk Kind in Egypte zou komen. Ook geschiedde dit en hierom vereren zij nog heden een Moeder-Maagd en een in een kribbe liggend Kindje.

Toen koning Ptolemaï's hun eens naar de reden daarvan vroeg, antwoordden zij: "Het is een geheim dat wij van onze voorouders ontvangen hebben, aan wie het door een heilige prefect werd voorspeld en wij wachten er de vervulling van af." (Epif. T. II, blz. 240).

Epifanius echter spreekt van Jeremias in strijd met K.E. voor wie die gezant een profetenleerling is, die leefde ten tijde van Elias, 3 eeuwen vroeger.

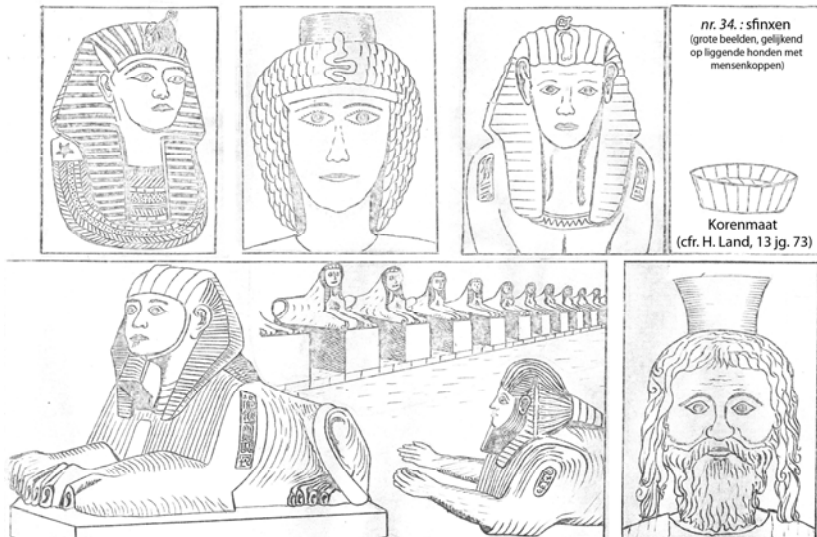
Egyptisch beeld van de godin Isis (getekend door een archeoloog)
waarnaar de Egyptenaren van On of Heliopolis een afbeelding
vervaardigden van de toekomstige maagd (Maria).

Het onderlijf was met een lang kleed bedekt; de voeten waren in verhouding zeer klein en spits; iets als kwasten hing ervan neer.

Aan de beide bovenarmen had het een soort van vleugels, die als uit fijne stralenvormige vederen bestonden en eveneens aan de onderarmen; deze vleugels grepen als twee vederkammen door elkander. Eveneens liepen gekruiste vederen langs de beide lendenen en over het midden van het lichaam tot beneden. In de rok bemerkte ik geen vouwen⁷⁴.

⁷⁴ Wij reproduceren hier het boven beschreven beeld. – Het is ontleend aan de eerste uitgave van het leven der H. Maagd, maar veel vergroot.

Ook nog enkele andere figuren ter opheldering van menige door K.E. aangegeven bijzonderheid: figuren met als specialiteit de eigen Egyptische hoofdbedekking, sfinxen, sfinxenlaan, figuren met mutsen als een korenmaat, ook een korenmaat zelf, nagetekend uit 't H. Land, 13^e jg., blz. 173.

Een analoog mutsje draagt ook het fameuze door K.E. beschreven beeld.

Sfinxen (door K. voor een soort afgoden gehouden), zijn beelden van liggende leeuwen, nu met een mensenhoofd, dan met een ramshoofd. Het mensenhoofd kan dat van een man zijn, maar het beeld kan ook een

Zij vereerden dit beeld en brachten het offers, met de bede dat het toch hun god Apis en hun andere goden niet zou verbrijzelen. Overigens bleven zij, zoals voorheen, slaafs aan hun afschuwelijke afgodendienst gehecht, met dit verschil dat zij, van dit ogenblik af, bij al hun godsdienstplechtigheden steeds het eerst deze maagd aanriepen. Zij hadden haar beeld, geloof ik, vervaardigd naar de verschillende aanwijzingen, die in de boodschap van de profetenleerling voorkwamen en volgens bijzonderheden welke Elias aan de gedaante van de hem verschenen maagd had waargenomen⁷⁵.

vrouwenhoofd en -romp hebben, zoals zeer dikwijls in Griekenland. Vaak leidde een dubbele rij of laan van sfinxen naar de pylonen of het inganggebouw van een tempel. Soms lagen kleinere sfinxen op Tempelpleinen, ook wel een grote, buiten en eenzaam als een soort monument.

Vaak hebben mensenaafbeeldingen op het hoofd een mutsje als een vruchten- of korenmaat. Wij geven hier twee zulke figuren weer (zie hierboven).

Het bijzondere, door K.E. beschreven beeld draagt er eveneens een. Men kan die mutsjes vergelijken bij botervlotjes van 7 à 10 cm hoog. Een korenmaatje ziet men in 't H. Land, 13e jg., blz. 73.

Over het door K.E. beschreven beeld zegde Brentano in nota: "Om de beschrijving te verduidelijken heeft een archeoloog de tekening geschetst die wij hier reproduceren; ze is gemaakt volgens een oud Isisbeeld, dat opvallend aan de beschrijving van K. beantwoordt, zonder dat daarom een woord in haar beschrijving gewijzigd werd." Dit beeld is hier weergegeven.

⁷⁵ De in dit nummer vertelde episode moeten wij zien in het licht van het feit dat bij de religieuze elite van vele heidense volken de traditie heeft bestaan dat een Verlosser de wereld uit haar nood en zondigheid zou helpen en dat die Verlosser uit een maagd geboren zou worden.

Dit wordt straks aangetoond.

Elias kreeg, zoals gezegd, bijzondere openbaringen over die Verlosser en die Maagd. Zijn grote zorg was het dan ook dat niet alleen om de komst van de Verlosser gebeden zou worden, maar ook om de komst van haar die als maagd Hem aan de wereld zou schenken. Wij kunnen de grote profeet

daarom beschouwen als een voorapostel van de godsvrucht tot de Moeder des Heren.

Hij liet zijn leerlingen, 'de profetenkinderen' bidden om haar komst en zond enigen van hen zelfs uit om haar komst bij heidense volkeren aan te kondigen, zoals wij in nr. 34 zien.

Het westen is er niet genoemd, wellicht omdat geheel Palestina ten westen door de zee begrensd is. Het verhaal van K. beperkt zich tot de gezant die naar Egypte trok, omdat haar aandacht geheel door dat gebeuren opgeslorpt was. Uit de woorden van die gezant, zoals uit het resultaat van zijn optreden kunnen wij afleiden dat een van de doeleinden van die gezanten was de H. Maagd aan te kondigen, de traditie van een Maagd die de Verlosser van de wereld zou baren, te bevestigen waar ze bestond, ze ingang te doen vinden, waar ze onbekend was.

Nu een woord over het bestaan van zo'n traditie bij vele heidense volken.

"Bij alle volken," zegt de kerkhistoricus Darras, "heerste een soort traditie, dat de redding van het menselijk geslacht door een vrouw zou komen:

- Zo wachtte het Romeinse volk op een maagd die de sleutels van het gouden tijdperk, de 'aetas aurea', zou aanbrengen.
- De theofenieën der Indiërs bieden het schouwspel van een zelfde verwachting ...
- De druïden in Germanië en Gallië verwachtten de Bevrijder uit een Maagd-Moeder. Zo werd in 1833 in Frankrijk dit inschrift ontdekt: '*Virgini pariturae druïdes*'. Druïden aan de Maagd die zal baren.

Men moet dit verschijnsel, naar het zeggen der oude auteurs, terugbrengen tot de oerbeloofte van een Verlosser, die God deed in het paradijs:

"Ik zal vijandschap stellen tussen u en de vrouw, tussen uw zaad en haar zaad. Zij zal (of: zij zullen) u de kop verpletten en gij zult haar hiel belagen" (Gen. 3, 15).

Dit geloof, deze verwachting bleef gaaf bewaard bij de profeten van Israël: "God zelf zal u een teken geven", voorspelde Jesaja aan koning Achaz, "zie, een maagd zal ontvangen en een zoon baren en zijn naam zal zijn: God met ons, Emmanuel".

Bij de heidenen geraakte dit geloof verbasterd.

Zo vinden wij het in het oude Egypte terug, doch vervalst in de legende of mythe van Osiris en Isis, hun zoon Horus en de slang.

Ik zag ook hoe reeds in die tijd door Gods grote barmhartigheid aan andere godsdienstige heidenen aangekondigd werd dat de Messias uit een maagd in Judea geboren zou worden. Het waren de voorouders van de H. Driekoningen, sterrendienaars in Chaldea; zij ontvingen deze openbaring door een beeld in een ster of aan de hemel; zij leidden er voorspellingen uit af. De sporen van deze voorafbeeldingen der H. Maagd heb ik bemerkt aan hun beelden in hun tempels en ik heb die ook

Deze wordt overwonnen, doch, gelijk de slang in het paradijs, zó, dat ze macht genoeg behoudt om de strijd voort te zetten.

In deze legende vertegenwoordigt de godin Isis de H. Maagd. Het is daarom treffend dat het beeld, hetwelk de Egyptenaren van de toekomstige Maagd maakten, volgens de aanwijzingen van de profetenleerling, gelijk op het beeld dat zij van Isis bezaten (zie afbeelding hiervoor). Wellicht hadden zij het Isisbeeld tot model genomen.

Op de bij de heidenen bestaande traditie van een maagd die een Verlosser aan de wereld moet schenken, legt de lekenapologeet August Nicolas in zijn werken grote nadruk, vooral in een hoofdstuk met als titel: 'Tradition sur l'attente du Libérateur'.

Deze lange uiteenzetting vatte hij later samen in een groots vierdelig werk 'La Vierge Marie et le plan divin', deel II, blz. 30-82.

"Het bestaan van zo'n traditie bij de heidenen", besluit Nicolas, "is een onloochenbaar feit".

Wij voegen eraan toe: "Dat ze ontsproten is aan de paradijsbelofte wordt enigszins waarschijnlijk gemaakt door deze woorden van de engel aan Brigitta: "Niet alleen ontving Adam de belofte van een Verlosser, maar ook de openbaring dat de Verlosser uit een Onbevleete Maagd geboren zou worden."

Deze lange nota is hier niet zonder belang, omdat vreemde mededelingen zoals in dit nr. 34 onseptisch kunnen stemmen; omdat ze ons bijgevolg zal helpen om sommige andere bevreedende verhalen zo niet maar a priori minachtend af te wijzen.

De voorouders der Driekoningen kregen aanduidingen in de sterren, zoals wij in de laatste alinea van nr. 34 lezen, maar toch belet dit ons niet te veronderstellen dat de bode die naar het Oosten trok, hun een gelijke boodschap bracht.

beschreven, toen ik de reis van Jezus naar hun land, na de opwekking van Lazarus, in het laatste kwartaal van Jezus' derde jaar openbaar leven, meemaakte en verhaalde⁷⁶.

Stamboom van de Messias.

35.

Ik zag de geslachtslinie van de Messias uit David zich aanstonds in twee takken verdelen.

Rechts liep de lijn door Salomon en eindigde bij Jakob, de vader van de H. Jozef (zie fasc. 1, nr. 11, voetnoot 26).

Ik zag de gestalten van alle voorouders van de H. Jozef, die in het Evangelie genoemd zijn, op de twijgen van deze rechtervertakking van de stamboom, d.i. van de lijn uit David door Salomon.

Deze geslachtslinie ter rechterzijde had een hoger betekenis. Ik zag ze in geheel kleurloze, lichtwitte stromen uit de mond van de afzonderlijke gestalten komen; deze waren hoger en geestachtiger (minder lichamelijk) dan die in de linkerlinie.

Ieder van hen droeg in de hand een bloemstengel die een arm lang was en neerhangende bladeren had als van een palmboom. Op de top van de stengel bloeide de grote lelieachtige bloemkelk met vijf meeldraden die van boven geel waren en een fijn stuifmeel verspreidden. Deze bloemen waren van verschillende grootte, kracht en schoonheid. De bloem welke Jozef, de voedstervader van Jezus droeg, was de schoonste van alle, geheel rein en vol frisse bladeren.

⁷⁶ De reis van Jezus naar de H. Driekoningen zelf geschiedde na de opwekking van Lazarus.

Om de woede van zijn vijanden tot bedaren te laten komen, verwijderde zich Jezus. De openbaring van Jezus' openbaar leven aan K. Emmerick begon immers met dat laatste jaar. Vandaar dat zij er nu reeds aan herinnert, zoals reeds gezegd is.

Een weinig boven het midden waren drie leden van deze stamvertakking uitgestoten, verkoold en verdord. Deze geslachtslinie die door Salomon afdaalde, vertoonde meerdere leemten⁷⁷ en daar stonden de vruchten (of goede leden) verder uit mekaar.

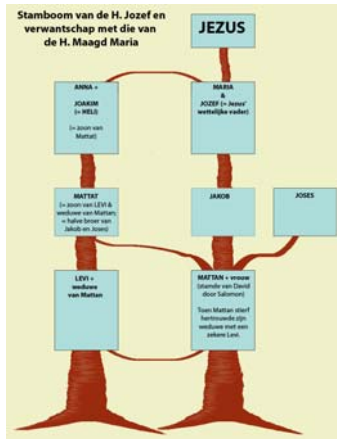
Meermalen kwamen de rechter- en linkervertakking met elkander in aanraking, en zelfs kruisten ze elkander wederkerig enkele leden of generaties vóór het einde van de lijst⁷⁸.

Ik ontving verklaringen over de hoger betekenis van de geslachtslinie uit Salomon. De afstamming was meer uit de geest en minder naar het vlees; deze vertakking had iets van de betekenis van Salomon; het is moeilijk uit te drukken.

⁷⁷ De leemten zijn het wegvallen van sommige leden. De lijst van Matteüs is kunstmatig. Om 3 groepen van 14 namen of geslachten te bekomen, heeft de Evangelist Matteüs meerdere namen uitgeschakeld.

⁷⁸ In het volgende nummer 36 zal K. herhalen: "Drie of vier graden vóór Joakim kruisten de geslachtsbomen mekaar." Ze kruisten mekaar in de vrouw van Mattan.

Na de dood van Mattan, die van David afstamde door Salomon, hertrouwde zijn weduwe met Levi, die van David afstamde door Natan: ze was als een schakel of brug (zie fasc. 1, nr. 11, voetnoot 26).

Ook nog de nota van Brentano in nr. 36, voetnoot 79.

36.

De linkergeslachtslinie kwam uit David door Natan tot op **Heli**; dit is de juiste naam van Joakim, de vader van Maria, want hij heeft de naam Joakim pas later bekomen, zoals Abram eerst later Abraham genoemd werd. In mijn beschouwingen hoor ik Jezus dikwijls een zoon van Heli naar het vlees genoemd worden⁷⁹.

De gehele linie links uit David door Natan zag ik lager uitlopen. Doorgaans kwam ze uit de navel van verschillende gestalten (niet uit de mond zoals bij de gestalten van de rechtervertakking). Ook zag ik ze gekleurd, rood, geel en wit, doch niet blauw; ze was hier en daar gevlekt en kwam dan weer helder te voorschijn.

De gestalten ernaast waren kleiner dan die in de linie van Salomon; ze droegen ook kleiner, terzijde neerhangende twijgen, met geelgroene getande blaadjes. Deze twijgen hadden aan hun bovineinde een rode knop van de kleur der wilde rozen. Deze knoppen waren geen echte bloemknoppen, maar vruchtknoten die alle zonder uitzondering gesloten waren. Aan de twijgen hing een dubbele rij zijtakjes aan een zijde naar beneden en daaraan hingen de getande bladertjes.

⁷⁹ Zoon van Heli naar het vlees was Christus inderdaad, wanneer wij er door verstaan kleinzoon en dit is in bijbelse taal iets gewoons.

Bovendien had Jezus geen menselijke vader en kon Maria niet als schakel dienen in de geslachtslijst.

Een regel van de joodse genealogen luidt: "*Genus patris vocatur genus; genus matris non vocatur genus.*" (Talmud, Baba Batra; f. 110).

Jezus was alleen naar de wet zoon van Jozef, niet naar het vlees.

Hij was kleinzoon van Joakim, maar daar hij geen menselijke vader had, wordt Hij met meer recht zoon van Joakim genoemd of van Heli dan Laban de zoon wordt genoemd van Nachor (Gen. 29, 5), of dan Zakarias een zoon wordt genoemd van Iddo (Esdras, 5, 1).

Dezen toch hadden een onmiddellijke vader, terwijl er geen was tussen Jezus en Heli.

Ongeveer drie of vier geslachten of leden vóór Heli of Joakim kruisten beide lijnen elkaar en eindigden boven met de H. Maagd (zie fasc. 1, nr. 11, voetnoot 26). Ik meen dat ik bij deze kruising het bloed van de H. Maagd reeds lichtend zag beginnen in de straal (van de zegen; cfr. aanstonds hierna).

De heilige moeder Anna stamde van vaderszijde uit Levi, van moederszijde uit Benjamin. Ik had een visioen waarin ik haar voorouders zeer vroom en eerbiedig de Ark zag dragen en bij die gelegenheid stralen zag ontvangen van de zegen die er in bewaard was. Die stralen hadden betrekking op hun nakomelingschap, op Anna en Maria.

Steeds zag ik vele priesters in Anna's ouderlijke woning en ook bij Joakim. De oorzaak daarvan zal wel hun verwantschap met Zakarias en Elisabet geweest zijn.

Een verschijning van de heilige moeder Anna. (Meegedeeld op 26 juli 1819)

37.

Op 26 juli 1819 vertelde zuster Emmerick zeer veel uit het leven van de H. Anna; het was immers haar feest, doch dit wist de schrijver niet, daar op die dag in het bisdom Münster de H. Hubertus gevierd werd en dit van de H. Anna op 16 augustus.

Ook op deze laatste dag deed zij jaarlijks vele mededelingen over moeder Anna; alles is in de voorafgaande verhalen opgenomen.

Het volgende visioen echter dateert van 26 juli 1819.
Zij vertelde het de volgende dag.

Nadat ik gisteren mijn avondgebed had verricht en nauwelijks ingesluimerd was, naderde een vrouwspersoon tot mijn bed en ik herkende in haar een maagd die ik vroeger reeds vaak had gezien.

Zij zegde mij op de man of: “Gij hebt vandaag veel over mij gesproken; gij dient mij nu ook eens te zien, dat je u in mij niet vergist.”

Ik vroeg haar: “Heb ik wellicht wat te veel gezegd?”

Zij antwoordde kortweg: “Neen” en verdween.

Zij was een nog jeugdige maagd, slank en aanminnig (= beminnelijk, bevallig, lief, innemend); haar hoofd was bedekt met een witte kap die in de nek samengetrokken was en met een neerhangende punt eindigde, als waren haar haren daarin bevat. Haar lang, witwollen kleed omhulde haar geheel; de mouwen waren nauwsluitend en slechts rondom de ellebogen een weinig kroes en poffend; daarboven droeg zij een lange mantel van bruinachtige wol als van kamelenhaar.

Mijn vreugde en ontroering over die verschijning was nog niet voorbij, of opeens trad een bejaarde vrouw in gelijke kleding op mij toe; nu was haar hoofd meer gebogen en haar wangen ingevallen; zij zag eruit als een jodin van ongeveer 50 jaren en was mager, doch nog schoon.

Spontaan dacht ik aanstonds; “Wat mag die oude jodin hier nu komen doen?”

Doch zij antwoordde, alsof ze mijn gedachten kende: “Gij hoeft niet to schrikken; ik bedoel alleen, me aan U te laten zien zoals ik was, toen ik de moeder van de Heer ter wereld bracht, dat gij u in mij niet vergist.”⁸⁰

Ik wedervoer onmiddellijk: “Waar is dan uw lief kindje Maria?”

En zij antwoordde: “Ik heb haar niet meegebracht.”

Dan vroeg ik nog: “Hoe oud is zij nu wel?”

⁸⁰ Ongeveer 50 jaar. – Anna was 43 jaar, meent de zienster, toen zij de belofte van Maria ontving. Voeg er de 9 maanden bij en de 4 jaren die Maria nu heeft en we benaderen het ronde getal 50 jaar.

Zij antwoordde: “Vier jaar.”

En opnieuw vroeg ik “Heb ik ook juist over u gesproken?”

Kortaf antwoordde zij: “Ja.”

Nu richtte ik tot haar deze bede: “Zorg toch a.u.b. dat ik nooit iets te veel of verkeerd zal zeggen.”

Zonder hierop antwoord te geven, verzwoond zij.

Nu werd ik wakker en dacht over alles na wat ik over moeder Anna en de kindsheid van de H. Maagd had gezien en alles vertoonde zich weer duidelijk aan mijn geest; ik begreep alles en ik smaakte een hemels geluk.

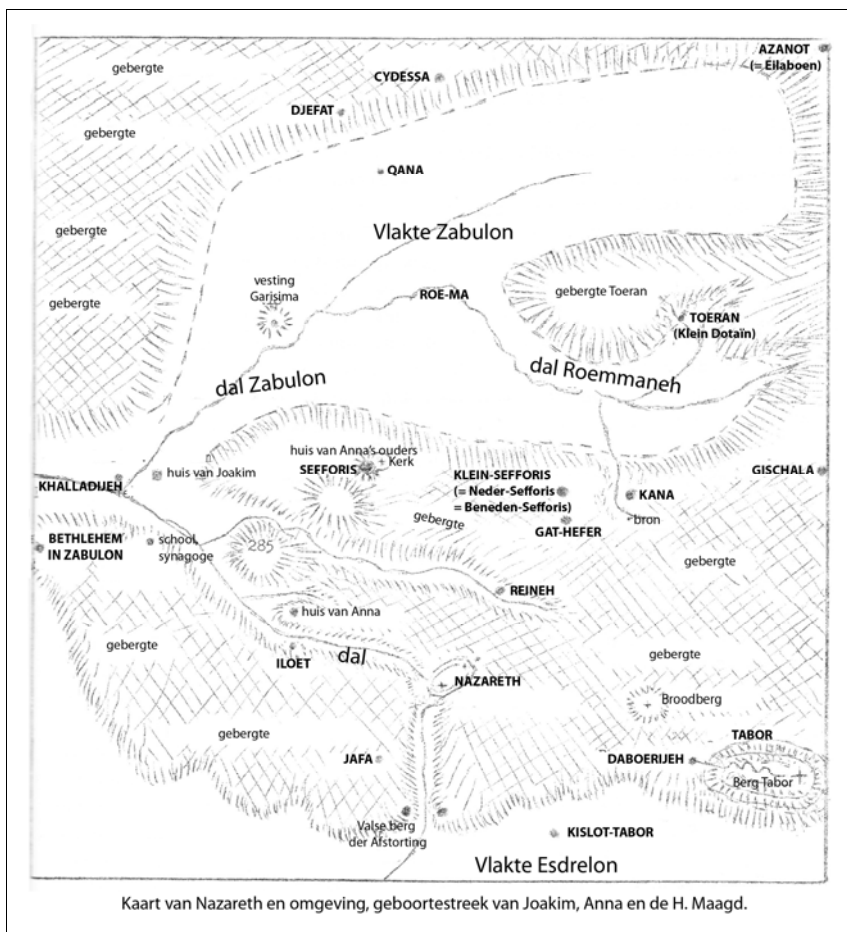
Tegen de morgen opnieuw ingesluiemd zijnde, kreeg ik nog een ander prachtig en tezamenhangend visioen. Zo klaar zag ik alles dat ik meende het niet te kunnen vergeten, doch met de nieuwe dag overstelpten me al dadelijk zovele smarten en storingen dat ik er niets van onthouden heb.

De zegepralende Kerk viert jaarlijks Maria's Onbevleete Ontvangenis op de plaats van Maria's geboortehuis.

(Verhaald op 8 december 1819)

38.

Nadat ik de gehele nacht tot 's morgens toe in aan afgrijselijk gruwelbeeld de zonden van de gehele wereld had beschouwd, sliep ik eindelijk in en werd in een nieuwe verrukking naar Jeruzalem gevoerd; ik kwam op de plaats van de oude tempel, en werd van daar gebracht naar het gewest van Nazareth, waar eertijds de woning van Joakim en Anna had gestaan (4 km ten westnoordwesten van Nazareth, zie kaart in fasc. 1, nr. 11). Ik herkende nog de omgeving.

Hier zag ik een fijne lichtzuil, dun als een bloemstengel uit de grond oprijzen en op deze zuil een schitterende achthoekige kerk verschijnen zoals de kelk van een bloem of de zaadbol van een klapproos het bovineinde van de stengel bekroont⁸¹.

⁸¹ Nota ven Brentano: “De zuster zag al de feestvieringen van de Kerk: zelfs die welke in de strijdende Kerk op aarde in onbruik geraakt waren, toch nog gehouden worden in de zegepalende Kerk.

Deze steunzuil steeg op als een dunne boomstam tot in het midden van die kerk en op zijn regelmatig geplaatste takken stonden leden uit de familie van de H. Maagd die in deze feestvertoning (van de Onbevleete Ontvangenis) het voorwerp van de verering waren; zij stonden al op de meeldraden van een bloem: het was de heilige moeder Anna tussen de H. Joakim en een ander man, wellicht haar vader.

Onder Anna's borst zag ik een heldere ruimte, enigszins in de vorm van een kelk, en in die ruimte zag ik zich de gestalte van een schitterend kindje ontwikkelen en groter worden; het hield de handjes op de borst gekruist en zijn hoofdje voorovergebogen⁸²; er gingen ontelbare stralen naar één zijde van de wereld van uit.

Zij zag alle heiligen die er een bijzondere betrekking op hadden, dit feest vieren in een diepzinnig geordende plechtigheid in een lichtende, doorzichtige, achthoekige kerk. Gewoonlijk zweefde die kerk in de lucht.

Wanneer het echter feesten gold met betrekking op bloedverwanten van Christus naar het vlees, of op de mysteriën van zijn leven, of ook nog op heiligen die de wondtekenen van Onze-Lieve-Heer gehad hadden, dan zweefde of hing die kerk niet in de lucht, maar was geplaatst op een stengel of zuil die uit de aarde opschoot en waarop zij als een bloem of vrucht ontloken scheen.”

Brentano vond nooit de gelegenheid om haar nopens dit verschil te ondervragen.

⁸² K. Emmerick geeft hier de beschrijving van een kindje op zijn vierde maand in de moederschoot: de vrucht houdt het betrekkelijk zware hoofd voorovergebogen.

Ik vond het vreemd dat ze zich niet naar alle zijden van de wereld richtten.

Op andere, (hen) omringende (en in een kring geplaatste) twijgen bevonden zich vele gestalten, eerbiedig en vol verering naar dit midden gekeerd, en rondom in de kerk zag ik, in rangen en koren geschaard, ontelbare heiligen in gebed naar die heilige moeder gewend. De zoete innigheid, het unicum van schoonheid dezer godsdienstplechtigheid is nergens bij te vergelijken, tenzij wellicht hij een veld bedekt met de meest verscheiden bloemen: door een zachte wind bewogen, op en neer deinend, zwaaien zij hun kleuren en geuren, die zij met hun eigen leven en bestaan van de stralende zon ontvingen, als een offer naar diezelfde zon terug.

Boven dit zinnebeeld van het feest der Onbevleete Ontvangenis verhief het lichtboompje zich nog hoger met een verlenging van zijn stam (die eveneens zijn takken had) tot aan zijn top en ik zag in deze tweede twijgenkroon hetzelfde feest gevierd, doch op een verder tijdstip.

Hier knielden Maria en Jozef, en vóór hen, doch iets lager, de heilige moeder Anna: zij aanbaden het Kindje Jezus dat met de rijksappel of de wereldbol in de hand en met een oneindige glans omgeven in de top gezeten was. Rondom deze kerngroep bogen zich in een eerste en naaste kring aanbeddend neer de koren van de H. Driekoningen, van de herders, de Apostelen en leerlingen en achter hen in een wijdere kring andere en latere heiligen.

Nog hoger zag ik in het hoogste licht minder bepaalde, vaag afgelijnde vormen en gestalten van krachten en waardigheden en heerschappijen en van nog hoger drongen de stralen als van een halve zon naar binnen gelijk door de open koepel van een dom. Dit tweede beeld scheen te wijzen op de nabijheid van het Kerstfeest dat kort op het feest van de Onbevleete Ontvangenis volgt.

In het begin van deze feestvertoning was het, alsof ik buiten de kerk in de omliggende plaats beneden de zuil stond en later in de kerk zelf, zoals ik die beschreven heb.

Ik zag ook hoe het Kindje Maria zich in de ledige lichtruimte onder het hart van de heilige moeder Anna ontwikkelde en ik kreeg meteen een allersterkste, onuitsprekelijke overtuiging van haar ontvangenis zonder de vlek van de erfzonde⁸³.

Ik las het duidelijk van haar af als in een boek en ik begreep het.

Er werd mij ook gezegd dat hier eens een kerk ter ere van deze genade Gods had gestaan, maar dat ze, als zijnde de medeoorzaak van vele onpassende, afkeurenswaardige geschriften nopens dit allerheiligste geheim aan de verwoesting prijsgegeven werd; toch viert de zegepralende Kerk dit feest op deze plaats nog altijd voort.

N.B. Nummer 29 dat vroeger hier stond, werd door ons hoger geplaatst, als beter passend in de context aldaar.

⁸³ De Onbevleete Ontvangenis – Het Onbevleete-ontvangen-zijn van Maria bestaat hierin, dat **de ziel op het ogenblik van haar schepping en van haar vereniging met het lichaam, door een bijzonder en enig voorrecht dat nooit iemand anders ontving, krachtens de toekomstige verdiensten van Jezus-Christus, van de erfsmet gevrijwaard bleef.**

Op welk ogenblik echter heeft de ontvangenis, de vereniging van ziel en lichaam plaatsgehad? Hierover verder.

Iets wat men in K.E. ten eerste moet bewonderen, is haar juist inzicht in de katholieke dogma's, b.v. van de éne, ware Kerk.

Hier hebben wij een ander voorbeeld.

De Onbevleete Ontvangenis is voor haar een vaststaande waarheid, een absoluut dogma, ofschoon ze nog niet tot dogma afgekondigd was.

Viering van Maria's Onbevleete Ontvangenis op verscheidene plaatsen.

39.

Inleidende bemerking op de reisvisioenen van K. Emmerick.

(8 december 1820)

Op 8 december 1820, feest van Maria's Onbevleete Ontvangenis, bereisde de ziel van K.E. in visioen en onder het verrichten van apostolaats- en liefdadigheidswerken een groot gedeelte der aarde.

Een groot deel van haar visioenen bestonden in reistochten in de geest en met de ziel in alle delen van de wereld. Onderweg deed zij allerlei geestelijke en lichamelijke werken van barmhartigheid. Kwam zij voorbij, of in de nabijheid van een beproefd mens, zij sprak hem moed en troost in. Stervenden stond zij bij in hun laatste uur. Zondaars bracht zij tot verzoening met God en waarheidzoekers tot rust. Met goede raad hielp zij priesters, bisschoppen en vooral paus Pius VII. Niet alleen was haar ziel daarbij werkzaam; ook haar lichaam deelde in de lasten en vermoeienissen van de reis, hoewel het in extase roerloos uitgestrekt lag.

Zie ook een uitweiding van Brentano hierover in fasc. 11, nr. 340.

Dikwijls maakte zij zulk een reis, alvorens bij Jezus te komen in Palestina, waar zij dan getuige was van zijn handelingen op die dag van zijn openbaar leven.

Op zulk een visionaire reis vernam zij eens vele bijzonderheden over de viering van Maria's ontvangenis bij verschillende volkeren, o.m. in het land der H. Driekoningen; vooral geschiedde dit ter gelegenheid van een bezoek van Jezus aan hun land na de opwekking van Lazarus. Dit zal te zijner plaats (fasc. 27, nrs. 1554-1592) uitvoerig verhaald worden.

Hier volgt er een klein uittreksel uit in verband met Maria's Onbevleete Ontvangenis.

40.

Toen ik vannacht in mijn groot reisvisioen in het Beloofde Land kwam, zag ik weer alles wat ik over de ontvangenis der H. Maagd reeds heb verteld. Hierop geraakte ik in mijn dagelijkse visioenen op het openbaar leven van onze Zaligmaker en ik bevond mij, wat tijd en volgorde betreft, op 8 december in het 3^e jaar van Jezus' openbaar leven.

Ik vond Jezus niet in het Beloofde Land, doch werd door mijn Gids oostwaarts over de Jordaan naar Arabië gevoerd; Jezus bevindt zich nu immers met de drie Hem vergezellende jongelingen in de tentenstad der H. Driekoningen. Daar zijn zij sedert hun terugkeer van Bethlehem gevestigd⁸⁴.

Ik zag dat er nog twee van de H. Driekoningen in leven waren. Ook zag ik dat zij, te beginnen met heden, 8 december, met heel hun stam een driedaags feest vierden.

Vijftien jaar vóór Christus' geboorte hadden zij in deze nacht de door Bileam voorspelde ster gezien (cfr. Num. 24, 17); zij en hun voorouders hadden zo lange tijd in standvastige en zorgvuldige waarneming van de sterrenhemel erop gewacht; toen zij haar voor de eerste maal hadden zien verschijnen (op het uur van Maria's Onbevleete Ontvangenis), hadden zij er het beeld van een maagd in herkend:

- zij hield in de éne hand een scepter en
- in de andere een weegschaal;
- op het éne bekken lag een prachtige tarwe-aar en

⁸⁴ Het middenpunt van hun nieuw land lag ten westen van de Eufraat, een 25-tal uren ten noordwesten van Babylon.

Toen Jezus zich hier op 8 december bevond, vierden zij een driedaags feest, dat niet gehouden werd ter ere van Maria's Onbevleete Ontvangenis, maar ter herinnering aan de afschaffing van het mensenoffer en deze afschaffing was het gevolg geweest van het beeld dat zij op het uur van Maria's Ontvangenis gezien hadden.

- op het ander, in volmaakt evenwicht, een druif.

Daarom vierden zij sedert hun terugkeer van Bethlehem jaarlijks, te beginnen met heden, hun driedaags feest. Ik zag ook, hoe, naar aanleiding van die verschijning, een mensenoffer afgeschaft werd.

Ten gevolge van dat visioen op de dag van Maria's ontvangenis werd bij deze sterrendienaren aan een afschuwelijk godsdienstig gebruik een einde gemaakt. Zekere openbaringen die men kwalijk had begrepen en die onder duivelse invloed waren vervalst, waren oorzaak geweest dat het mensenoffer, speciaal van een kind, bij hen in zwang was gekomen en lange tijd gehandhaafd bleef.

In verschillende tijdperken hadden zij op verschillende wijzen kinderen, ja ook volwassen mensen geslachtoffer⁸⁵.

⁸⁵ Men zou licht over deze regels onbedacht heen lezen.

De Zwitserse kapelaan Fahsel heeft over Katarina's visioenen die over de geschiedenis der H. Driekoningen handelen, een geheel boek geschreven.

Over de woorden die wij hier willen commentariëren, geeft hij uitvoerige beschouwingen ten beste. Wij nemen er enige van over.

In deze verschijning stelt de Maagd natuurlijkerwijze de H. Maagd voor.

- De in evenwicht hangende balans verzinnebeeldt haar gerechtigheid en heiligheid, ja ook haar Onbevleete Ontvangenis, die haar, na Jezus, tot het evenwichtigste schepsel maakte dat ooit bestaan heeft.
Dit evenwicht wijst ook op de vriendschap en vrede tussen God en de mens door de verzoening die Christus zou bewerken.
- De tarwe-aar en de druif verzinnebeelden Jezus' vlees en bloed, die als losprijs voor onze Verlossing op de weegschaal van het kruis gelegd en geofferd zouden worden.
- De voedingsmiddelen van brood en wijn, die het leven onderhouden en die ook offermaterie zijn, zelfs in de heidense godsdiensten, en die dus voorafbeeldingen waren van de Verlosser, vonden hun bovennatuurlijke vervulling en eindbestemming in Christus, in hun verandering in zijn vlees en bloed tot geestelijke spijs om onze zielen het eeuwig leven mee te delen.

Dankzij een bovennatuurlijke verlichting zullen die elementen de koningen op de nabijheid van de Verlosser van de wereld gewezen hebben.

- Ook herinnert de aar aan het tarwegraantje dat in de aarde moet en de druif aan de wijnrank die geperst moet worden.
- De scepter in de andere hand wijst erop dat de Onbevleete Maagd en Moeder koningin zal zijn in het naderende godsrijk, de moeder ook van alle gelovigen (naar Fahsel in 'Die heiligen drei Könige', blz. 83-86).

Het oorspronkelijke van de afbeelding hierboven staat half zo groot in de eerste uitgave van Het Leven der H. Maagd.

Het is een tekening van de Duitse kunstenaar Edouard Steinle, een vriend van de schrijver Brentano.

41.

In het tijdperk vóór Maria's ontvangenis (dus voor het visioen van de Maagd met weegschaal en scepter) bestond bij hen de volgende praktijk: zij namen een kind van de meest kuise en vrome moeder uit hun godsdienst, die zich dan vereerd en hoogst gelukkig achtte haar kind aldus tot een offer te mogen afstaan.

Het kindje werd gevuld en met meel bestrooid om het bloed erin op te vangen. Dit met bloed gedrenkte meel nuttigden zij als een heilige spijs en zij herhaalden het bestrooien met meel en het nuttigen daarvan, tot het kind tot de laatste druppel uitgebloed was. Tenslotte werd het vlees in stukjes gesneden, verdeeld en gegeten⁸⁶.

⁸⁶ Een lange nota van Brentano wordt ingekort als volgt:

“Soortgelijke misdaden werden in de eerste eeuwen van de Kerk soms door heidenen en Joden de christenen te laste gelegd.

Bij oude schrijvers, b.v. bij Minucius Felix vinden wij een van hun beschuldigingen aangehaald:

zij bieden een kind degenen aan, die zij inwijden willen in hun godsdienst. De kandidaat moet het kind verschillende dolksteken toebrengen en het bloed nuttigen na het in meel opgevangen te hebben.

Zo was de nieuweling door de band van de misdaad genoodzaakt het stilzwijgen te bewaren omtrent nog andere misdaden die zij samen bedreven.

Zou”, zo vraagt Brentano zich af, “de aanleiding tot die beschuldiging in laatste instantie soms niet te zoeken zijn in de nog niet zo oude praktijk van die oosterse stammen die onder de allereersten tot het christendom toetraden? Vindt die beschuldiging niet eerder daar haar oorsprong dan in blinde haat en dweperij?”

Wij kunnen er aan toevoegen: “Later werd diezelfde beschuldiging ook door christenen aan de Joden te laste gelegd, doch de beschuldiging werd nooit echt bewezen.”

Hierover is veel te lezen in *Journal historique*, jg. 1840, p. 72; *Dictionnaire apologique de la foi catholique, Juifs et chrétiens*, c. 1703 tot 1713. (apologie = verweerschrift, verdedigingsrede).

Ik zag hen deze afschuwelijke handeling in eenvoud en met godsdienstige bedoelingen verrichten en ik vernam dat zij tot zulk een verschrikkelijk gebruik gekomen waren door een foutieve interpretatie van figuurlijke en profetische aankondigingen van het Laatste Avondmaal.

Ik zag het gebruik van dit afgrijselijk offer bestaan in Chaldea, het land van Mensor, die één der H. Driekoningen is. Maar ook zag ik hoe hij, op de dag van Maria's ontvangenis in een visioen een goddelijke verlichting ontving, die hem deze gruwelpraktijk deed afschaffen.

Ik zag hem nl. op een piramidevormig, hoog, houten bouwwerk verslonden in de waarneming van sterren, waarin deze mensen, volgens oude overleveringen door de eeuwen heen, volhardden. Ik zag koning Mensor stijf in verrukking liggen, volkomen buiten kennis: zijn ogen, die niets om hem heen bemerkten, bleven op de sterrenhemel gevestigd. Hij zag in een ster het beeld van een maagd met de weegschaal waarop in evenwicht een druif en korenaren lagen (zie nr. 40).

Hij ontving daarbij een openbaring en waarschuwing van God. Toen zijn gezellen kwamen en hem tot het bewustzijn brachten, herkende hij hen aanvankelijk niet. Ten gevolge van de gekregen waarschuwing liet hij die afschuwelijke godsdienstoefening afschaffen.

Parallelbeeld met het kinderoffer.

Nadat ik in de nacht in mijn slaap de gruwzame vertoning van het geslachtofferde kind aan mijn rechterzijde had gezien, draaide ik mij met ontzetting op mijn bed om, doch nu zag ik hetzelfde vertoon aan mijn linkerzijde. Hierop bad ik hartgrondig God mij die afzichtelijke aanblik te besparen.

Ik ontwaakte, hoorde het uur slaan en zie, daar stond mijn hemelse Bruidegom, die, in het rond wijzend, mij toesprak als volgt: *“Bekijk die nog erger gruwelen die Mij dagelijks door zo velen in de wereld worden aangedaan”*.

Toen ik nu ver om me heen rondkeek, vertoonden zich aan mijn geest ontelbare gruweldaden, angstwekkender dan dat kinderoffer. **Ik zag hoe de heilige hostie vóór zulke onwaardige bedienaren van het altaar als een levend Kindje daar lag en hoe zij het met de pateen in stukken sneden en wreedaardig martelden.** Wel voltrok hun offerdaad werkdadig (= werkzaam) het heilig geheim, maar ze kwam mij voor als een gruwzame moord⁸⁷.

Dezelfde wreedheid werd mij hierna nog getoond in de wrede folteringen die de ledematen van Christus, de belijders van zijn naam, die God tot zijn kinderen aangenomen heeft, worden aangedaan.

⁸⁷ Het offer van Kalvarië werd voltrokken door de wil van goddeloze priesters en door de handen van wrede beulen.

Zo wordt ook het offer van Kalvarië werkelijk vernieuwd en voltrokken, zelfs als een priester het onwaardig opdraagt (nota van Brentano).

Nog zag ik ontelbare, brave, ongelukkige mensen ook in onze tijd op vele plaatsen verongelijkt, verdrukt en vervolgd worden en dat **Jezus dit voelt en beschouwt als gedaan aan Zichzelf.**

Wij beleven een verschrikkelijke tijd: nergens nog een toevlucht; een dikke nevel van zonden overdekt geheel de aarde en ik zie de mensen het ergste kwaad met een gerust geweten, lauw en onverschillig bedrijven.

De grootste wonderen van Christus verbazen me minder dan onverschilligheid van zo vele mensen voor hun zonden.

Ik zag dit alles in verschillende visioenen, terwijl mijn ziel door vele landen over de ganse aarde gevoerd werd.

Eindelijk kwam ik terug tot de visioenen op het feest van Maria's Onbevleete Ontvangenis, hoe het nog in andere landen ingevoerd en gevierd werd.

42.

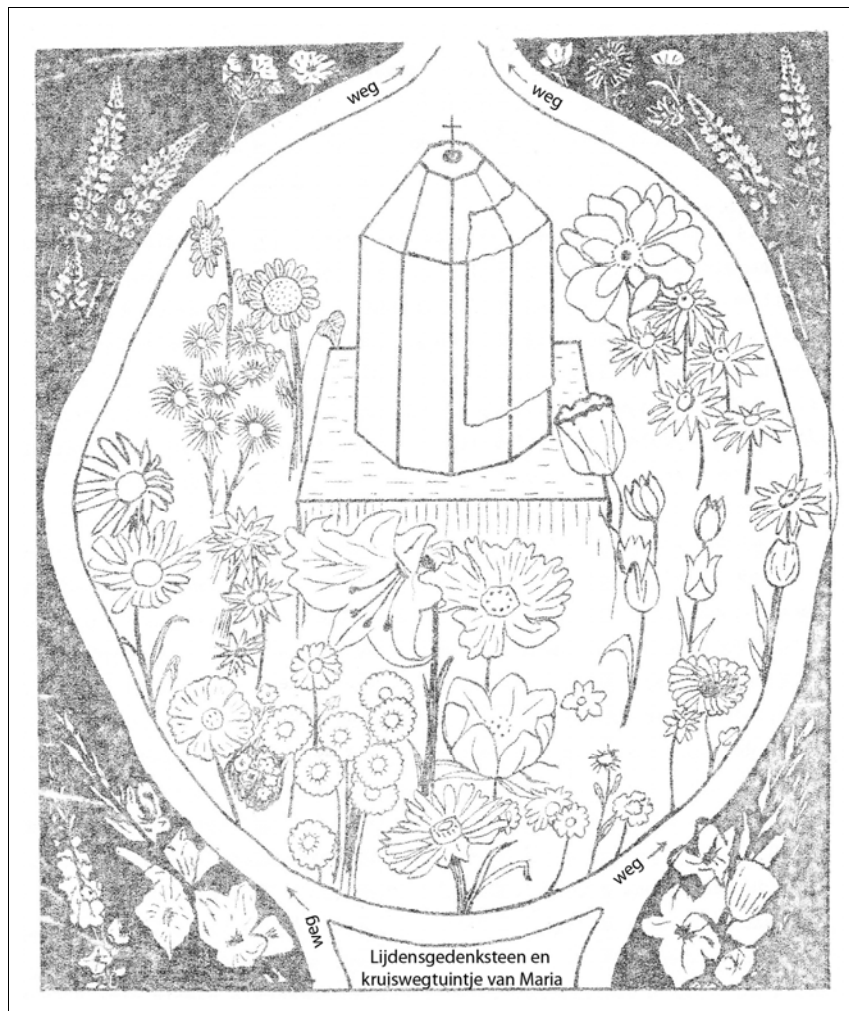
Het is mij volstrekt onmogelijk duidelijk te maken hoe wonderbaar ik vannacht in de droom gereisd heb.

Ik kwam in de meest verschillende landstreken van de wereld en bovendien in de meest verschillende tijdperken en herhaaldelijk zag ik het feest van de Ontvangenis van Maria op de meest verscheiden plaatsen van de wereld gevierd worden.

Ik kwam ook bij Efeze en zag dit feest ook gevierd in het huis van de Moeder Gods⁸⁸, dat, tot kerk omgevormd, daar nog stond. Dit is in een zeer vroeg tijdperk geweest, want de door Maria zelf opgerichte kruisweg zag ik daar in een nog onbeschadigde toestand.

⁸⁸ Het huis van Onze-Lieve-Vrouw in de buurt van Efeze en zelfs sporen van die kruisweg werden teruggevonden. Het huisje is hersteld en opnieuw tot kapel ingericht. Het is zelfs een bedevaartplaats geworden, waar ook af en toe wonderen geschieden. Het ligt in vogelvlucht 6 km ten zuiden van het oude Efeze.

Wij zullen er uitvoerig over spreken in fasc. 34, nr. 2195 en volgende.

De tweede kruisweg werd opgericht te Jeruzalem en de derde (door de H. Markus) te Rome.

De Grieken vierden dit feest reeds lange tijd vóór hun afscheuring van de Kerk. Van de aanleiding tot het vieren van dat feest door hen, herinner ik me nog wat, doch niet meer gans duidelijk.

Ik zag nl. hoe een heilig man, ik meen het was de H. Sabas, een visioen had, dat betrekking had op de Onbevleete Ontvangenis van Maria. Hij zag op een werelddol het beeld van de H. Maagd, die de kop van de slang vertrapte en hij begreep daaruit dat alleen de H. Maagd niet door de slang gewond was geworden en Onbevleete Ontvangen was⁸⁹.

Ik zag ook dat de Griekse Kerk, of althans een bisschop van de Grieken, dit niet wilde of zou aannemen, ten ware dit beeld over de zee tot hem zou komen. Hierop zag ik Maria's verschijning over de zee naar hun kerk zweven en zich in de kerk boven het altaar vertonen; het gevolg ervan was dat zij het feest onmiddellijk invoerden. Zij bezaten in die kerk een levensgroot beeld, door de H. Lukas zeer natuurlijk, als levend geschilderd; het droeg een wit kleed en een sluier; zij hadden dit beeld, als ik het goed voorheb, bekomen uit Rome waar zij slechts een borstbeeld bezitten. De Grieken hadden dat door Lukas geschilderde beeld boven een altaar geplaatst, en wel op hetzelfde punt waar de verschijning van de Onbevleete Ontvangenis zich

⁸⁹ De H. Sabas, van wie K.E. hier spreekt, stierf anno 500.

Hij is bekend als een vurig Mariavereerder.

"De Grieken", zegt K.E., "vierden dit feest al lang vóór hun afscheuring."

"Op 5 juli 1835 las ik", zegt Brentano, "in Baronius' aantekeningen op het Romeinse Martelarenboek, 8 december, dat te Rome de sforzaanse bibliotheek een manuscript bezit, getekend nr. 65, met een redevoering van keizer Leo van Konstantinopel.

Deze besteeg de troon in 886 en uit die redevoering blijkt dat het feest van Maria's Onbevleete Ontvangenis toen daar reeds lang gevierd werd. Ook wordt er van dat Mariafeest reeds melding gemaakt in het Martelarenboek van Joannes Damascenus (+ 754)".

(Zie Petrus Canisius, *De Beatissima Virgine Maria*, lib. I, c. 7, en Galatinus: *De arcanis catholicae veritatis*, lib. 7, c. 5).

vertoond had. Ik geloof dat dit beeld te Konstantinopel nog bestaat, althans heb ik het daar in een vroeger tijdperk vereerd gezien.

Mijn reisvisioen heeft mij ook in Engeland gebracht; ook daar heb ik dat feest reeds in aloude tijden ingevoerd en gevierd gezien. In verband hiermee was ik reeds eergisteren, op het Sint-Niklaasfeest, getuige van het volgende wonder.

Ik zag een abt uit Engeland op een schip dat door de storm in groot gevaar verkeerde. De bemanning bad zeer dringend tot de Moeder van God om haar bescherming.

Toen zag ik de verschijning van de H. Nikolaas, bisschop van Myra, over de zee naar het schip zweven. Deze heilige zei tot de abt dat Maria hem gezonden had met de boodschap dat hij in Engeland het feest van de Onbevleete Ontvangenis op 8 december moest doen vieren; dan zou het schip zijn bestemming behouden bereiken.

Op de vraag van de abt met welke gebeden dit feest gevierd moest worden, antwoordde de heilige: “Met die van het feest van Maria’s geboorte.”

Bij de invoering van dit feest kwam ook de naam Anselmus voor, over wie ik de nadere bijzonderheden vergeten ben⁹⁰.

⁹⁰ Het feest ingevoerd in Engeland. – De hier aangeroeerde geschiedenis is vrij lang en ingewikkeld. Daarom hier slechts de hoofdtrekken ervan.

Brentano doet in een nota opmerken dat, volgens K. Emmerick, die verschijning van een hemels wezen aan de zeevarenden niet geschiedde aan de H. Anselmus, zoals Petrus de Natalibus beweert (in ‘Catalogo sanctorum’, 1. I, c. 42), maar, volgens Baronius en anderen, aan de benedictijner abt Elfimius in 1070 (men schrijft evengoed Elpinus en Helsinus of Helsin).

Het is de heilige bisschop Nicolaus geweest, die verscheen om de invoering van het feest van Maria’s Onbevleete Ontvangenis in Engeland te vragen. In boek I, hoofdstuk 42 van genoemde ‘Catalogo Sanctorum’ besluit Petrus

de Natalibus zijn relaas der gebeurtenissen met de woorden:
“De prior(kloosteroverste) vroeg de hemelse gezant naar zijn naam;
deze antwoordde dat hij de bisschop Nicolaus was en dat de H. Moeder
Gods hem gezonden had om hun deze openbaring te brengen en hen uit de
nood te helpen.

*Cum prior de nomine nuntii interrogasset, respondit se esse Nicolaum
episcopum et esse a Beata Dei Genitrice pro tali revelatione et eorum
liberatione transmissum.”* (cfr. Bourassé, ‘Summa aurea’, III, col. 1329-
1330).

In de tweede helft van de 11e eeuw en in de 12e eeuw heerste een bewogen
strijd rond het twistpunt van Maria’s Onbevleete Ontvangenis.

In die twist heeft de H. Anselmus, aartsbisschop van Canterbury van 1093
tot 1109, zich zeer verdienstelijk gemaakt en helderheid in de zaak gebracht
door erop te wijzen dat Onze-Lieve-Vrouw, hoewel Onbevleete Ontvangen, dit
voorrecht aan de vooruit geziene verdiensten van Christus te danken heeft
gehad en zo door Hem verlost geworden is.

Ziehier in welke omstandigheden de verschijning plaats gehad heeft, waar
K.E. hier melding van maakt en die zoveel bijgedragen heeft tot de
invoering, viering en verspreiding van het feest van Maria’s ontvangenis.

Bovendien weet zij en zij alleen te zeggen dat de verschijning de H. Nikolaas
van Myra (feest 6 december) geweest is.

Willem, hertog van Normandië had Engeland veroverd.

De Denen wilden die verovering ongedaan maken en rustten zich uit voor
een oorlog. Om hen tot verzoening en vrede te brengen, vaardigde hij de
abt Helsin van Ramsay (niet onwaarschijnlijk een Skandinaviër) af naar de
Denen voor een onderhandeling.

Op de terugvaart werd abt Helsins schip door een hevige storm geteisterd.
In dat dreigend gevaar nam de bemanning haar toevlucht tot de aanroeping
der H. Maagd.

Nu had haar verschijning plaats aan abt Elpinus, zoals wij K.E. het hoorden
verhalen.

Willem die zijn landen christelijk bestuurde, wenste het verlangen der H.
Maagd in te willigen. Hij riep alle bisschoppen van Normandië en Engeland
bijeën en zij beslisten dat het feest in de Anglo-Normandische staten zou
worden ingevoerd en gevierd.

Dit geschiedde tussen 1070 en 1089 onder bisschop Lanfrancus,
voorganger Van Anselmus, die deze godsvrucht verspreidde.

Ik zag ook de invoering van het feest in Frankrijk en hoe de H. Bernardus de pen er tegen opnam, omdat het initiatief van deze invoering niet was uitgegaan van Rome⁹¹.

De H. Anselmus zette het bestuur van zijn aartsbisdom voort in dezelfde geest en hield het vuur en de godsvrucht erin, hijzelf was trouwens een vurig vereerder van dit grote voorrecht van Maria. Dit duurde tot zijn dood in 1109 (1093-1109).

Na Anselmus' dood verslaptte die vurigheid en wij lezen in zijn door Eadmer beschreven leven deze merkwaardige, zeer actuele woorden: "Vroeger werd dit feest door een groter getal (mensen en kerken) gevierd, vooral door zulken in wie een vrijmoedige eenvoud en zeer nederige godsvrucht samengingen, maar sinds de menselijke geest zich heeft laten beheersen door de hartstocht van de wetenschap en door de manie om alles kritisch uit te pluizen, heeft men deze plechtigheid weer laten varen, en dit tot grote teleurstelling van de eenvoudige armen. Onder voorwendsel dat het feit onvoldoende bewezen is, heeft men het feest weer tot niets herleid."

Nochtans bloeide een 10- of 20-tal jaren later op vele plaatsen het feest opnieuw. De promotor van deze heropbloei was Anselmus de Jongere, neef van de hiervóór genoemde. Hij zorgde ervoor dat het allereerst in zijn eigen klooster van de H. Edmondus te St. Edmond-Bury plechtig gevierd werd, om van daaruit ook elders ingang te vinden. Gelegenheid daartoe ontbrak hem niet, want van 1120 tot 1148 bestuurde hij als abt dit klooster. Hinderpalen en moeilijkheden, zelfs van hogerhand, wist hij, in samenwerking met anderen (b.v. Osbert de Clare) te boven te komen.

⁹¹ Het feest drong uit Normandië en Engeland in Frankrijk door. De kanunniken van Lyon namen het over en ijverden ervoor.

Evenwel stond de grote heilige en Maria-vereerder Bernardus er sceptisch tegenover. Hij volgde de beweging met een achterdochtig oog, vooral omdat het initiatief niet uitgegaan was van Rome.

Tot op een zeker ogenblik liet hij alles stilzwijgend en oogluikend gebeuren, terwille van de godsvrucht, eenvoud, vrome bedoeling en Marialiefde van hen die dit voorrecht van Maria vereerden en het feest ervan vierden. Toen hij oordeelde dat het uur gekomen was om protest aan te tekenen, schreef hij, hetzij in 1130 of 1138 een brief aan de genoemde kanunniken van Lyon.

Nochtans kon Bernardus niet beletten dat het feest voort veld won en van plaats tot plaats ingang vond.

Slotbemerking op de reisvisioenen van K. Emmerick en op de viering van Maria's Onbevleete Ontvangenis op verscheidene plaatsen.

Het valt absoluut buiten ons bestek en doel verder over het in zwang komen van dat feest uit te weiden. Wat erover gezegd is, geeft meer zin aan die korte mededelingen van de zienster.

Hier is het 't einde van onze uitwijding over die verschijning en ook het einde van de visioenen, die Brentano hier in verband met Maria's

Einde 13^e eeuw was het ook in zwang, en druk gevierd in Nederland (zie Kronenburg 'Maria's feestkring in Nederland', blz. 47, 49-50).

In dit zelfde werk vindt men de brief van Anselmus aan zijn suffragaanbisschop (=suffragaanbisschop = wijbisschop, als bisschop gewijd priester zonder eigen diocees; bisschop ondergeschikt aan een aartsbisschop), waarin hij hem weet mee te delen dat de verschijning een gemijterde bisschop geweest is. Onderzoekers vragen zich echter af of hier Anselmus de Oudere of de Jongere bedoeld mag zijn.

Is het de Oudere, dan dateert die brief van vóór zijn aanstelling tot bisschop. Deze brief, in lessen verdeeld, maakte deel uit van het officie (= Het Officie is het officiële gebed van de Katholieke Kerk, gebeden op geregelde uren), en dit geleek bijzonder goed op het officie (= het volledige breviergebed) van Onze-Lieve-Vrouw-geboorte.

Hier is evenwel ten onrechte gezegd dat Katarina Emmerick het eerst de naam geopenbaard heeft van de Heilige die verscheen om de invoering van het feest van Maria's Onbevleete Ontvangenis in Engeland te vragen.

Het is de heilige bisschop Nicolaus geweest, maar dat was al sinds eeuwen geweten.

Inderdaad, in boek I, hoofdstuk 42 van genoemde 'Catalogus Sanctorum' besluit Petrus de Natalibus zijn relaas der gebeurtenis met de woorden: "De prior (kloosteroverste) vroeg de hemelse gezant naar zijn naam; deze antwoordde dat hij de bisschop Nicolaus was en dat de H. Moeder Gods hem gezonden had om hun deze openbaring te brengen en hen uit de nood te helpen."

"Cum prior de nomine nuntii interrogasset, répondit se esse Nicolaum episcopum et esse a Beata Dei Genitrice pro tali revelatione et eorum liberatione transmissum." (cfr. Bourassé, 'Summa aurea', III, col. 1329-1330).

Onbevleete Ontvangenis plaatste; Ontvangenis die plaats had onder de Gulden Poort en onder het Tempelplein.

**O Maria,
zonder de vlek der erfzonde ontvangen,
bid voor ons die tot U onze toevlucht nemen.**

(cfr. Dictionnaire de théologie catholique – Immaculate Conception, c. 995-1003).

Nadere en naaste voorbereiding tot de komst van de Emmanuel

De bezieling van Maria in het lichaam van de H. Anna.

43.

Ik had een visioen over de schepping van de allerheiligste ziel van Maria over de vereniging van die ziel met haar allerreinst lichaam.

Ik zag in de lichtgedaante, waaronder mij de allerheiligste Drievuldigheid in mijn visioenen gewoonlijk wordt voorgesteld, een beweging gelijk een grote stralende berg en toch ook als een menselijke gestalte; en ik zag iets van het midden (en binnenste) van deze mensengestalte tot de mond opstijgen en als een lans uit de mond naar buiten komen. Deze glans nu zag ik afgezonderd (van de gestalte gescheiden) voor het aangezicht van God staan en zich draaien en vormen, of liever gevormd worden; want, terwijl deze glans een menselijke gestalte aannam, zag ik als werd hij door de wil van God zo onuitsprekelijk schoon gevormd⁹².

Ik zag ook dat God de engelen de schoonheid van deze ziel liet zien en dat zij aan die schoonheid een onuitsprekelijke vreugde beleefden (cfr. fasc. 1, na nr. 29, Intermezzo). Het is mij niet mogelijk alles wat ik zag en leerde kennen onder woorden te brengen.

Nadat er sedert de ontvangenis van de H. Maagd 17 weken en 2 dagen verlopen waren, dus 5 dagen vóór het midden van de

⁹² "Men zou sterven", zegt de H. Teresia, "indien men de schoonheid zag van een ziel in staat van genade."

Een andere begenadigde, die haar eigen ziel mocht aanschouwen, zonder te weten dat het de hare was, kwam niet uitgeroepen over haar schoonheid.

Wat dan te denken van de ziel van Maria, Onbevleete Geschapen en Ontvangen?

zwangerschap van de H. Anna, zag ik deze heilige moeder in haar huis bij Nazareth te bed liggen slapen.

Er kwam een lichtglans boven haar en een straal daaruit schoot neer op het midden van haar zijde, en de glans ging in de vorm van een kleine, lichtende menselijke gedaante in haar over.

Op hetzelfde ogenblik zag ik de heilige moeder Anna, van glans omgeven, zich op haar legerstede oprichten. Zij was als in vervoering en het was haar alsof haar binnenste zich opende gelijk een tabernakel; hierin beschouwde zij nu een heel kleine, lichtende maagd, uit wie alle Heil voor de mensen voortkomen zou.

Ik zag dat dit het ogenblik was, waarop het **Kindje Maria (bezield werd en) zich voor de eerste maal onder haar hart bewoog**⁹³.

⁹³ Nu wordt nagenoeg algemeen aangenomen dat een menselijke ziel verenigd wordt met het lichaam op het ogenblik zelf van de ontvangenis, d.i. zodra de mannelijke kiem het vrouwelijk element heeft bevrucht.

De oude theologen daarentegen namen van de 4^e tot de 17^e eeuw aan dat een zekere tijd verliep tussen de ontvangenis en bezieling of instorting van de redelijke ziel en ook hedendaags heeft deze mening nog gezaghebbende voorstanders, maar hoeveel tijd er verliep, houden ze voor onzeker.

Hier volgen de meningen van andere visionairen, geheel in overeenstemming met het gevoel van K.E., dat volgt uit het geval van Maria.

- Maria zegde tot Brigitta:
"Nadat mijn lichaam gevormd was, schiep God mijn ziel en stortte deze in mijn lichaam en op hetzelfde ogenblik werden lichaam en ziel gezamenlijk geheiligd. Zodra de ziel geheiligd (vrij van de erfzonde) in het lichaam gestort was, kwam zulk een geluk over mijn moeder, dat het met geen woorden beschreven kan worden" (Openb. I, 9).
- In een andere gelegenheid zegde Maria nog tot Brigitta:
"Gij hebt mij terecht bij een bijenkorf vergeleken, want dit ben ik waarachtig geweest. Immers, in mijn moeders schoot is mijn lichaam als

het ware een stuk hout geweest, zolang de ziel er niet mee verenigd was, en zo ook na mijn dood, zolang de ziel er weer van afgescheiden was, totdat God mijn ziel in haar lichaam tot Zich opgenomen had.” (Openbaringen VI, 12).

- Tot dezelfde conclusie leidt een tekst van de H. Hildegardis:
“Wanneer, volgens de geheime, door de almachtige Schepper vastgestelde beschikking, de vorm van een menselijk lichaam in de moederschoot teken van leven gegeven heeft, neemt de ziel, die als een geestelijke onsterfelijke vuurbol geen enkel van de omtrekken of aflijningen van het menselijk lichaam heeft, bezit van het hart van die vorm.”

(van dit voldoende gevormde lichaam ... Vie d' A.C.E. II, 277;
het vervolg van deze tekst vindt men in fasc. 27, nr. 1532, voetnoot 807;
zie eveneens hieronder).

“In het voldoende gevormd lichaam neemt de ziel bezit van het hart, bereikt de hersenen en dringt door in alle lichaamsdelen ...; ze neemt bezit van het hart, deelt hieraan, zoals aan de ledematen, hun krachten mee, en het hart, als centrum en grondslag van het lichaam, bestuurt het geheel ...;

de ziel houdt zich in de hoek van het huis, d.i. in de burcht van het hart, zoals een mens in een hoek van zijn huis, dat hij van daar uit, geheel in het oog kan houden en in al zijn delen besturen.”

“In het hart – nu komt Schmöger aan het woord – zit de wortel, het begin van alle goed en verdienstelijk werk. Dáár hoort de gelovige christen de uitnodiging, de aandrijving en beweging tot ieder goed werk; de ingevingen ontstaan in het hart.

In het hart woont de H. Geest en stort Hij zijn gaven uit, die zich verspreiden in de gehele inwendige mens. Van het hart gaat de liefde uit, die in de H. Geest en in zijn genade de ledematen van het mystieke lichaam van Jezus Christus onderling verenigt ...

Wat de mens waard is, wat hij doet of kan in het oog van God, ligt in de gesteldheid van zijn hart, d.i. in zijn rechtgeaardheid, zijn goede wil, zijn liefde.

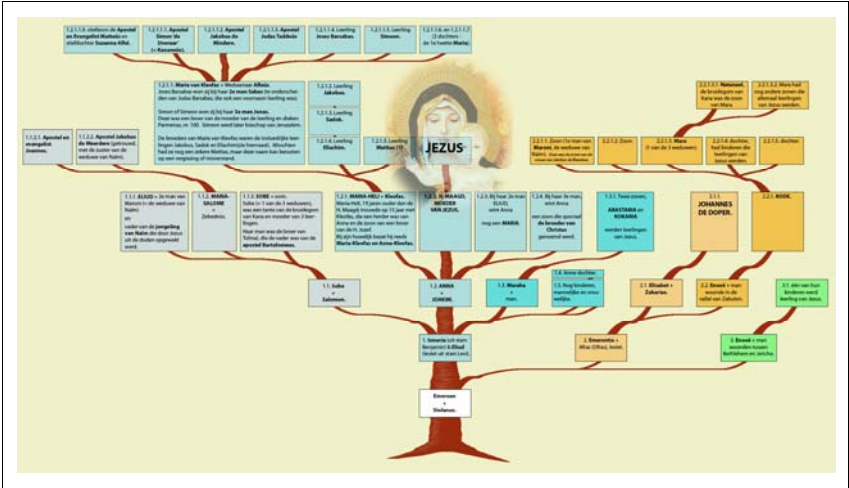
- Maria van Agreda: “Door de kracht van zijn woord en de macht zijner liefde schiep God de allerheiligste ziel van Maria en stortte die in haar lichaam.” (40)

Anna stond nu van haar legerstede op, kledde zich aan en deelde haar wedervaren en vreugde aan de H. Joakim mee en samen dankten zij God. Ik zag hen bidden in de tuin onder dezelfde boom waar de engel moeder Anna met de belofte van het kind had getroost. Ik ontving nu ook de verklaring dat de H. Maagd 5 dagen vroeger dan de andere kinderen bezielid is geworden en 12 dagen vroeger ter wereld gekomen is.

De geboorte van de H. Maagd. (8 september)

44.

Anna had reeds enige dagen te voren tegen Joakim gezegd dat het ogenblik van bevalling naderde.

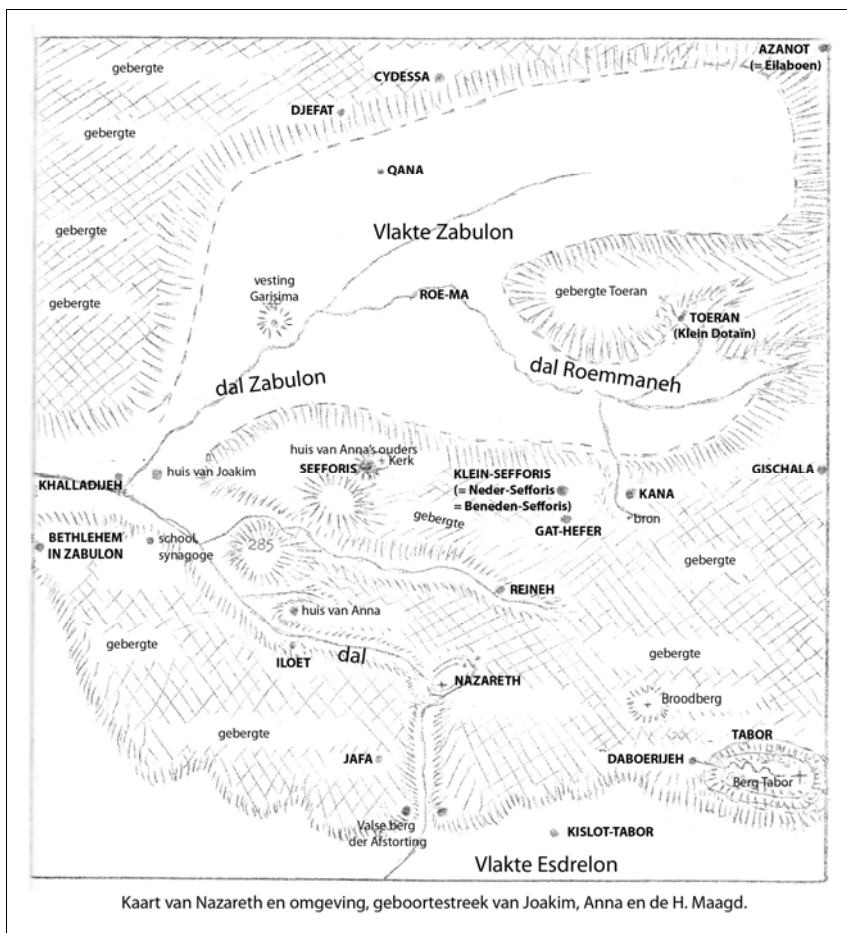

Hedendaags met deze theorie te koop lopen is niet aan te raden, maar ze kan in geen geval de heden veel heersende gruwelpraktijk verontschuldigen of de zwaarte er van verminderen.

Wat het toedienen van een doopsel betreft, praktisch moet men de theorie volgen dat lichaam en ziel aanstonds na de ontvangenis verenigd zijn.

Zij zond boden

- naar haar jonger zuster Maraha te Sefforis,
- naar de weduwe Enoëë, Elisabeths zuster (en dochter van Emerentia) in het dal Zabulon, en
- tot haar nichte Maria Salome te Betsaida, om deze drie vrouwen bij zich te ontbieden (zie stamboom, nr. 10 en kaartje nr. 11).

Ik zag ze onderweg. Enoë, de weduwe, was vergezeld van een dienstknecht⁹⁴. Aan de twee andere werd uitgeleide gedaan door hun mannen die in de nabijheid van Nazareth naar hun huis terugkeerden.

Ik zag dat Joakim, daags vóór Anna's bevalling, zijn talrijke knechten naar zijn kudden wegzond, en zo ook van Anna's nieuwe dienstmeiden slechts degene in huis hield, die er niet gemist konden worden. Hijzelf begaf zich weg naar zijn naaste herdersveld.

Ik zag dat Anna's eerstgeboren dochter, Maria Heli, voor het huishouden zorgde. Deze was nu ongeveer 19 jaren oud en gehuwd met Kleofas, een opperherder van Joakim; zij had van hem een dochtertje dat Maria van Kleofas heette en nu ongeveer 4 jaren oud was⁹⁵.

⁹⁴ In fasc. 27, nr. 1449 zal K. zeggen dat de vrouwen nooit geheel alleen op reis gaan. – Zo wilde het en zo wil het nog de oosterse gewoonte.

- "Zend mij een knecht en een ezelin, dat ik spoedig naar de man Gods ga (naar Elizeüs) en terugkeer", zei de vrouw van Soenem tot haar man (II Kon. 2, 22).
- Op haar reis naar Elisabet was Maria van Jozef vergezeld, weet K. te vertellen (wat wij ook lezen bij Mislin, III, 136).
- Een vrouw uit Noord-Afrika wist me te zeggen: "De Arabische vrouwen gaan zelden op reis en dan zijn ze altijd vergezeld van hun man of een bejaarde vrouw of dienstmeid, die verantwoordelijk is tegenover de man. Wie alleen op reis zou gaan, zou als een lichte of slechte vrouw gebrandmerkt zijn."

Aan dit gebruik, zowel als aan het gebruik van de sluier ligt strengheid van zeden ten grondslag.

⁹⁵ Huwelijk op 15-jarige leeftijd. – Dit was zelfs het geval bij Onze-Lieve-Vrouw; het behoorde tot de zeden en gewoonten: "Ofschoon het wel eens voorkomt dat jongens huwen op hun 14e jaar en meisjes van 12 à 13 jaar uitgehuwelijkt worden, is het toch in Palestina en bij de bedoeïenen de algemene regel dat de jongens tot hun 18e en de meisjes tot hun 15e jaar wachten om te trouwen, zoals het trouwens ook onder de Israëlieten gebruikelijk was." (P. Gerrits, 't H. Land, jg. 3, blz. 59-60; 84).

Na een vurig gebed zocht Joakim zijn schoonste lammeren, bokjes en runderen en zond herders daarmee naar de tempel tot een offer van dank. Eerst in de nacht keerde hij naar huis terug.

Ik zag de drie verwante vrouwen tegen de avond in het huis van Anna aankomen. Zij begaven zich bij haar in haar woonkamer achter de haardstede en omhelsden haar. Toen Anna hun te kennen had gegeven dat het uur van haar bevalling nabij was, hief zij rechtstaande, samen met hen, een psalm aan:

“Looft God de Heer; Hij heeft zich over zijn volk erbarmd; Hij heeft Israël verlost; Hij heeft de belofte vervuld, die hij aan Adam in het paradijs had gedaan: het Kind van de vrouw zal de kop van de slang verpletten.”

Ik kan niet alles meer in de juiste volgorde weergeven.

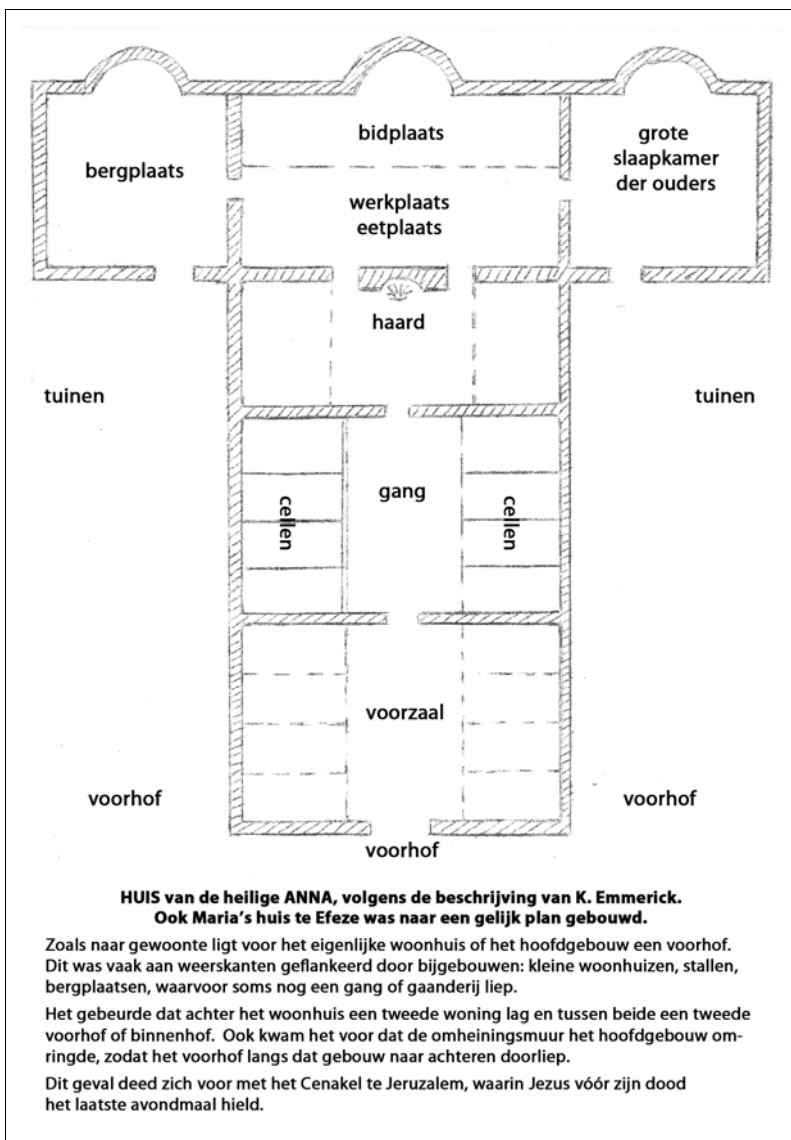
45.

Onder haar gebed en lofzang was Anna als in geestverrukking. In haar loflied haalde zij alle voorafbeeldingen van de H. Maagd aan. Zij zei: “De kiem (of zegen) die God aan Abraham gegeven heeft, is in mij tot rijpheid gekomen.”

Zij vermeldde verder hoe God Isaäk aan Sara had beloofd en zei: “De bloesem van Aärons staf is in mij volkomen ontbloeid.”

Daarbij zag ik haar als van licht doordrongen. Ik zag haar kamer vol glans en ik zag de ladder van Jakob boven die glans verschijnen. Ook de andere vrouwen waren verblijd en verbaasd en als in vervoering; ik meen zelfs dat ook zij de verschijning ontwaarden.

Pas na dit gebed van ontvangst en verwelkoming werd aan de aangekomen vrouwen wat brood, vruchten en water met balsem ter verversing aangeboden. Zij aten en dronken rechtstaande en legden zich dan tot tegen middernacht neer om uit te rusten van de reis. Anna bleef waken in gebed en wekte de vrouwen tegen middernacht, om zich met haar in het gebed te verenigen. Zij volgden haar achter een gordijn in haar bidvertrek (zie schets, fasc. 1, nr. 15).

Anna opende hier de deurtjes van een kleine muurkast, die in een doos iets heiligs bevatte. Aan beide zijden stonden lichten, ik

weet niet, misschien lampen. Men schoof ze uit een bus of koker omhoog en stak er kleine spieën onder om te beletten dat ze neerzonken, en zij staken de lampen aan. Een gekussende knielbank stond aan de voet van dat soort altaartje. In de relikwieëndoos werden haren van Sara⁹⁶ bewaard, voor wie Anna een bijzondere devotie had⁹⁷. Ook beenderen van Jozef, die Mozes uit Egypte meegebracht had; ook iets van Tobias, ik geloof de relikwie van een kledingstuk, en bovendien de kleine, witte, glinsterende, peervormige beker, waaruit Abraham, toen de engel de zegen bracht, gedronken heeft.

Dan heeft Joakim hem bekomen, samen met de zegen uit de Verbondsark.

Ik weet nu dat die zegen, wijn en brood, een (soort) sacramentele spijs en versterking is geweest (zie fasc. 1, nr. 25, voetnoot 53).

46.

Anna knielde vóór het muurkastje neer; twee vrouwen knielden links en rechts van haar en de derde achter haar.

Zij improviseerden weer een psalm; ik meen dat de brandende braamstruik van Mozes erin genoemd werd.

Ik zag nu een bovennatuurlijk licht de kamer vervullen en zich samentrekkend Anna omhullen. De vrouwen vielen als bedwelmd op hun aangezicht neer.

Dit licht nam rondom Anna geheel dezelfde vorm aan van de brandende braamstruik van Mozes op de Horeb (Ex. 3, 1) en omsloot haar zo dicht, dat ik niets meer van haar kon zien.

⁹⁶ Hier is er sprake van relikwieën die Anna vereerde, speciaal 'haren' van SARA. Gewoonlijk gaat men bij het horen van de naam Sara denken aan de vrouw van Abraham. Hier echter is de vrouw van de jonge Tobias bedoeld. De reden van Anna's bijzondere devotie is aanstonds in fasc. 2, nr. 45, voetnoot 97 met de eigen woorden van de zienster aangegeven.

⁹⁷ Er bestond immers verre verwantschap. "Ik geloof", zegde K., "dat de nakomelingen van de jonge Tobias behoorden tot de voorouders van Joakim en Anna."

De vlam richtte zich geheel naar binnen en opeens zag ik nu dat Anna de pasgeboren Maria, die schitterde van licht, in haar armen ontving, onder haar mantel nam, aan haar hart drukte en het dan naakt op de knielbank vóór de relikwieënkast neerlegde en doorging met bidden.

Ik hoorde het kindje vervolgens wenen, en ik zag dat Anna doeken van onder haar wijde sluier, waarin ze gehuld was, te voorschijn trok. Zij wikkelde nu aanstonds het kind tot onder de armen in deze zwachtels, eerst in een witgrijze, en dan in een rode erboven; doch ze liet de borst, de armpjes en het hoofdje nog onbedekt.

Nu was de verschijning van de braamstruik rondom haar verdwenen.

De vrouwen richtten zich op en ontvingen met grote verwondering het pasgeboren kind op de armen; zij weenden van overgrote vreugde. Dan hieven zij gezamenlijk een nieuwe lofzang aan, en Anna hield haar kind in de hoogte, als om het aan God op te dragen.

Ik zag daarbij de kamer opnieuw met glans vervuld en ik aanschouwde een menigte engelen, die Gloria en Alleluia zongen. Ik onderscheidde en verstond al hun woorden; ze verkondigden o.m. dat het kind op de 14^e dag de naam ‘MARIA’ moest ontvangen.

Anna begaf zich nu naar haar slaapvertrek en legde zich te bed. De vrouwen echter wikkelden het kind los, wasten het en bakerden het opnieuw in en legden het vervolgens in het bereik van de moeder. Men kon nl. aan haar legerstede, van voren of aan de muurzijde, of ook aan het voeteinde, naar gelang men het verkoos, een gevlochten traliekorfje vastmaken, om het kind een plaatsje dicht bij de moeder en toch ervan afgescheiden, te bereiden.

Nu riepen de vrouwen de vader binnen. Joakim naderde tot het bed, knielde neer en besproeide met een vloed van tranen zijn

teergeliefd klein dochtertje. Vervolgens hield hij het op de armen omhoog en improviseerde een lofzang, gelijk Zakarias bij de geboorte van Joannes. Hierin maakte ook hij gewag van de heilige kiem die God in Abraham gelegd had. Deze zegen was onder het godsvolk verder doorgegeven in het verbond dat door de besnijdenis bezegeld was en had nu in dit kind zijn hoogste ontwikkeling en bloei en naar het vlees de volle wasdom bereikt. Zo jubelde Joakim het uit. In zijn improvisatie hoorde ik hem ook zeggen dat het woord van de profeet nu was vervuld: “Een twijg zal uit de wortel van Jesse ontspruiten.” (Jes. 11, 1). Ook verklaarde hij ootmoedig en gemeend dat hij nu gaarne wilde sterven.

Ik bemerkte pas daarna dat Maria Heli, Anna’s oudste dochter, het kindje eerst later te zien kreeg. Ofschoon zelf reeds enige jaren moeder van Maria van Kleofas, was zij toch niet bij de geboorte van Maria tegenwoordig geweest, wellicht omdat volgens joodse wet en zede de tegenwoordigheid van een dochter op dat ogenblik niet betaamde.

’s Morgens zag ik de knechten en meiden en vele mensen uit de omgeving rondom het huis verzameld; zij werden in groepjes binnengelaten en de vrouwen lieten aan allen het kind zien. Velen waren diep ontroerd en menigeen beterde zijn leven.

De oorzaak van deze toeloop van burens was dat zij **in de nacht een lichtglans boven het huis gezien hadden en** ook omdat zij de bevalling van Anna, na zulk een lange periode van onvruchtbaarheid als een buitengewone genade van de hemel beschouwden.

Vreugde bij Maria’s geboorte in de hemel.

47.

Op het ogenblik dat het nieuwgeboren kindje Maria in de armen van moeder Anna rustte, zag ik het tegelijkertijd **in de hemel**

voor het aanschijn van de allerheiligste Drievuldigheid aangeboden en met onbeschrijflijke vreugde door alle hemelse heerscharen begroet worden.

Ik begreep dat haar toen al haar latere vreugden, smarten en lotgevallen op een bovennatuurlijke wijze bekend gemaakt werden.

Maria werd in oneindige geheimen ingewijd en toch was en bleef zij een kind.

Deze kennis van haar kunnen wij niet begrijpen, omdat onze kennis voortkomt van de boom der kennis van goed en kwaad.

Zij kende dat alles, zoals een kind de borst van zijn moeder kent en weet dat het daaraan moet drinken.

Toen dit visioen over het onderricht van Maria in de hemel door de genade, voorbij was, hoorde ik haar voor de eerste maal wenen⁹⁸.

Dikwijls heb ik visioenen van die aard, doch mensentaal is daar niet op berekend en ik kan ze niet onder woorden brengen; ook zijn ze voor de meeste mensen onverstaanbaar en ik laat ze daarom maar liefst achterwege.

⁹⁸ In visioen zag Maria zich in de hemel verplaatst en werd er in ondoorgroendelijke geheimen ingewijd.

“Een ziel wordt soms”, zegt de H. Teresia, “in een visioen, in één ogenblik, over zoveel waarheden onderwezen, dat zij het 1000e deel ervan niet zou kunnen ordenen, al zou zij ook vele jaren aan dat werk besteden.” Nochtans blijft die kennis hun niet bestendig actueel bij. Daarna was ook Maria weer een kind.

Dat haar smarten en vreugden haar vooraf getoond werden, mogen wij als zeker aanvaarden.

Dit is ook met meer andere uitgelezen zielen het geval geweest.

Dus sprak ook Maria op dat ogenblik, gelijk Jezus bij zijn intrede in de wereld: “Zie, o God, ik kom om Uw Wil te volbrengen.” Dit is ook van haar leven de inhoud geweest.

Aankondiging van Maria's geboorte in het voorgeborchte der hel.

Aanstands na Maria's geboorte zag ik deze aan de aartsvaders in het voorgeborchte der hel aangekondigd worden en dat allen daarop, inzonderheid Adam en Eva, met een onuitsprekelijke vreugde vervuld waren: immers nu was de paradijsbelofte waar gemaakt. Ik zag ook dat de staat van genade der aartsvaders in glorie toenam, dat hun verblijf helderder en ruimer werd en dat zij een werkdadiger invloed en macht op de aarde bekwamen.

Het was alsof al hun arbeid en boete, al hun strijden, schreien, verlangen en verzuchten tijdens hun leven nu garijpt was tot een bevredigende vrucht.

Blijde beweging in de natuur en onder de mensen bij Maria's geboorte. – Blik op Simeon en Hanna.

Ik zag in de tijd van Maria's geboorte een sterke beweging van vreugde in de natuur, bij alle dieren en ook in de harten van alle goede mensen, en ik hoorde welluidend gezang⁹⁹. De zondaars daarentegen leden pijn onder angst en vermorzeling.

⁹⁹ Maria's geboorte brengt vreugde. – Wij lezen bij Brigitta:

“De vrienden van God, die zo lange tijd in verwachting geleefd hadden, zeiden op goddelijke ingeving:
Waarom nog langer getreurd? Wij moeten ons eerder verheugen, omdat een licht onze duisternis is komen verlichten, onze verwachting is komen vervullen ...

“Voorwaar, mijn dochter, ik verklaar u dat mijn geboorte het begin van de ware vreugde is geweest, want toen is de twijg opgeschoten, waaruit de bloem gesproten is, waarnaar koningen en profeten gezocht hebben” (Openb. VI, 56).

Blijde daalden engelscharen uit de hemel neer, wierpen zich voor de nieuwgeboren Maria op hun aangezicht neer, bewonderden de deugden en

In 't bijzonder in het gewest van Nazareth, doch tevens op veel andere plaatsen van het Heilig Land zag ik vele bezetenen op dit ogenblik in aanvallen van woede en razernij losbreken. Zij werden onder luid geschreeuw heen en weer geslingerd en de duivels brulden uit hun mond: "Wij moeten wijken, wij moeten hier buiten!"¹⁰⁰.

genaderijkdom in haar ziel, erkenden haar als hun toekomstige meesteres en koningin en boden haar hun dienst en onderwerping aan.

Niet alleen de trouwe engelen, de brave mensen waren blij op die dag, maar de ganse H. Drievuldigheid verblijdde zich dermate over Maria's geboorte, dat zij alle bewoners van het aard- en hemelrijk aan haar vreugde deelachtig maakte.

De stervelingen konden het in geen woorden uitspreken hoe goed het hun was, ofschoon slechts weinige uitverkorenen de oorzaak van die vreugde kenden.

Met engel en mens verheugde zich ook alle levend wezen op aarde, ja", volgens de H. Brigitta, "alle schepselen, de vogelen in de lucht, de dieren op aarde, de vissen in het water; de bloemen geurden zoeter en de planten leefden krachtiger op."

Onder Gods leiding nodigt de H. Kerk al haar kinderen uit om zich op de verjaardag van Maria's geboorte te verheugen:
Gaudeamus omnes in Domino.

¹⁰⁰ De duivelen voelen zich bedreigd. – Tot de H. Brigitta zegde ook Maria:

"Mijn geboorte bleef de duivelen niet verborgen. Om bij wijze van vergelijking te spreken, luchtten zij hun verbittering nagenoeg als volgt:

"Een maagd is geboren, zo wonderbaar, zo vol deugd en genade, dat zij alle mensen overtreft en nog tot bij de troon van God zal doordringen. Iets vervaarlijks kondigt zich aan. Doorvorsen wij haar binnenste, wij bevinden haar in alle opzichten beschut en onaanvechtbaar. Alle netten die onze boosheid haar zal spannen, zal zij verbreken als een rotte touw.

Het is te voorzien: voor de vermaken van de wereld heeft zij geen oog; ze wendt zich ook af van al onze andere inblazingen en voorstellingen.

Wij ontdekken geen vlek, geen zwak punt in haar, waarop de punt van een naald gezet, of een bekoring aan vast geknoopt kan worden.

Te Jeruzalem zag ik de oude priester Simeon, die nabij de tempel woonde, op het ogenblik van Maria's geboorte door luide kreten van waanzinnigen en bezetenen uit zijn slaap opgeschrikt. Zij waren in groot getal in een der straten van de Tempelberg in een gebouw opgesloten en stonden onder het toezicht van Simeon en andere opzichters. Simeon woonde daar in de buurt en ik zag hem op het middernachtelijk uur op het plein vóór het bezetenengesticht aangesneld komen.

Ik hoorde hem aan een gevangene, wiens cel daar het dichtst gelegen was, vragen naar de oorzaak van dat luid getier, waardoor al wat sliep, wakker werd. Deze bezetene ging nu nog geweldiger aan het razen, vloeken en roepen dat hij hier buiten moest en zich hier vandaan weggedreven voelde. Simeon opende zijn deur en de bezetene holde naar buiten en satan schreeuwde uit hem: "Ik moet uit deze mens varen, wij moeten uitvaren. Er is een maagd geboren. Er zijn ontelbare engelen op aarde gedaald, die ons bestrijden en kwellen; wij moeten uit de mensen varen en wij zullen er geen meer mogen bezitten."

Ik zag nu Simeon allervurigst aan het bidden gaan. De bezetene werd op verschrikkelijke wijze op het plein vóór het gebouw heen en weer geworpen en ik zag de duivel uit hem varen.

Ik was zeer blij hier met de oude Simeon kennis te maken.

Ook de twee tempelvrouwen,

- de profetes Hanna en
- Noëmi, een zuster van Lazarus' moeder, die in de tempel woonde en daar later de meesteres van Maria werd,

zag ik uit hun slaap gewekt en door visioenen onderricht worden over de geboorte van een uitverkoren kind.

Haar heiligheid wordt misschien onze ondergang. Zulk een genade zal onze laatste sterkte vernietigen. Zij zal door haar onwrikbare standvastigheid ons onder haar voeten werpen." (Openb. VI, 56; IV, 108).

Beiden kwamen samen en deelden elkander hun wedervaren en vreugde mee. Ik geloof dat zij de heilige moeder Anna kenden¹⁰¹.

Aankondiging van Maria's geboorte bij de Chaldeeën.

48.

Ik zag hoe in de nacht van Maria's geboorte vijf sibyllen of waarzeggende maagden in een Chaldeese stad visioenen hadden en hoe ze zich naar de priesters spoedden en hoe deze hierop in vele steden in het rond de gezichten der sibyllen bekend lieten maken: een maagd is geboren;

- vele goden waren op aarde nedergedaald om haar te begroeten,
- terwijl daarentegen boze geesten onder wanhoopskreten voor haar op de vlucht geslagen waren¹⁰².

Wat de sterrenwaarnemers betreft, die sedert Maria's ontvangenis het beeld van een maagd, die een druiventros en tarwe-aren in evenwicht op de twee bekkens van een weegschaal droeg, in een ster gezien hadden (nr. 40), dit beeld der maagd zagen zij op het ogenblik van Maria's geboorte in de ster niet meer; het was of dat beeld uit de ster geweken was; het had een vacuüm achtergelaten

¹⁰¹ De twee tempelvrouwen Hanna en Noëmi kenden de heilige moeder Anna: namelijk als aanverwanten, want uit later aantekeningen van Katarina zal blijken dat

- zowel Noëmi als
 - de overleden echtgenoot van de profetes Hanna,
- leden waren van dezelfde priesterfamilie als Eliud, vader van de H. Moeder Anna en Afras, vader van de heilige Elisabet.

¹⁰² Vijf sibyllen in een Chaldeese stad hadden visioenen. – Verschillende Kerkvaders getuigen voor de echtheid van sommige voorspellingen door sibyllen gedaan.

Ook de Liturgie: '*Teste David cum Sibylla.*' (Lofzang 'Dies irae').

en de ster zelf scheen nu in de richting van een bepaalde streek onder te gaan.

Die Chaldeeën lieten nu het grote afgodsbeeld vervaardigen en in hun tempel opstellen, hetzelfde dat ik in mijn visioenen op Jezus' openbaar leven daar gezien heb: het had ook een zekere betrekking op de H. Maagd.

Later plaatsten zij in hun tempel nog een ander zinnebeeld van de H. Maagd, nl. de besloten tuin. Ik zag in die tempel levende dieren ziek liggen en verzorgd worden, zo mij dunkt, honden naast nog andere dieren en zij voedden ze met andere dieren (zie fasc. 27, nr. 1590 en fasc; 28, nrs. 1606-1609; dit alles zien wij later bij Jezus' reis).

In de tempel van de H. Driekoningen had ik tot nog toe altijd 's nachts een wonderbare verlichting gezien. Omhoog kijkend

ontwaarde men als een sterrenhemel, samengesteld uit vele gesternten en zij brachten aan die kunstmatige sterrenhemel in hun tempels veranderingen aan, die zij in hun sterrenbeelden aan de hemel waargenomen hadden.

Dit was nu ook het geval na de geboorte van Maria en het geschiedde ditmaal op zulk een manier dat de verlichting van buiten naar binnen kwam te staan.

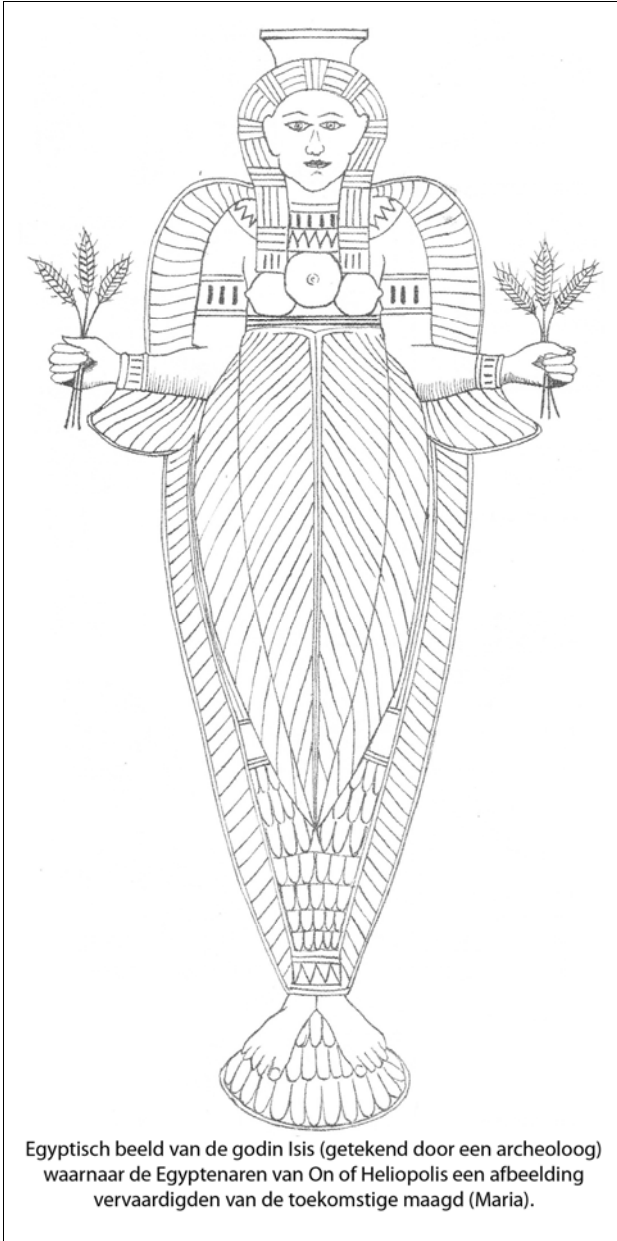
Gebeurtenis in Egypte bij Maria's geboorte.

Ik heb gesproken van het beeld van een maagd in vliegende houding; in een hand droeg ze een weegschaal en boog zich heen over een kindje in een schuitje dat boven op een boomstam rustte (nr. 30). Welnu, ik zag dat beeld bij Maria's geboorte uit de tempel in de zee (of stroom) geslingerd worden (wellicht omdat Maria zelf nu op de wereld gekomen was).

Zoals ik vroeger reeds verhaalde, heb ik dat beeld, lang vóór Elias' tijd, na het afgedwongen orakel van een afgodsbeeld, zien oprichten in een tempel op een eiland van de stroom. Doch de boomstronk waarop het scheepje lag, bleef staan. Later werd een kerk boven die plaats gebouwd.

Dat ander vrouwenbeeld met zijn drie borsten en in neerzwevende houding, dat ik in Egypte aan de zoldering van een tempel had zien bevestigen, nadat een afgezant van Elias hun de voorspelling van de profeet aangaande de komst van een maagd bekend had gemaakt (nr. 34), zag ik op het ogenblik van Maria's geboorte gedeeltelijk van het gewelf neerstorten.

Het aangezicht, de drie borsten en het gehele onderlijf vielen te pletter neer. De korenmaatkroon op het hoofd, de armen en handen met de tarwe-aren en het bovenlijf met de vleugels bleven hangen.

Egyptisch beeld van de godin Isis (getekend door een archeoloog)
waarnaar de Egyptenaren van On of Heliopolis een afbeelding
vervaardigden van de toekomstige maagd (Maria).

Bezoeken aan het nieuwgeboren kindje Maria.

(9 september)

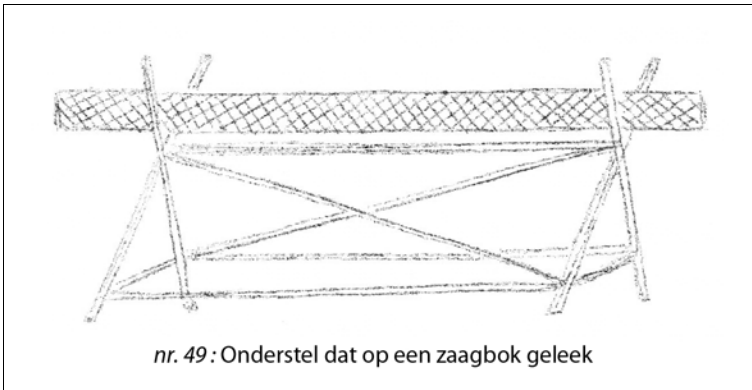
49.

Ik zag op 9 september, tweede dag na haar geboorte, nog andere bloedverwanten uit de omstreken in het huis en ik hoorde vele namen die ik niet heb onthouden.

Ook uit verder afgelegen weiden van Joakim zag ik de aankomst van verscheidene knechten. Aan allen werd het pasgeboren kindje getoond en de aanblik vervulde hen met grote blijdschap. In het huis had een maaltijd plaats die geheel in het teken stond van een heilige vreugde.

(10 en 11 september)

Op 10 en 11 september zag ik opnieuw vele mensen de kleine Maria bezoeken. Onder meer bevonden zich daar bloedverwanten van Joakim uit het dal Zabulon. Bij zulke gelegenheden werd het kind in zijn wiegescheepje in de voorzaal van het huis gebracht en daar op een verheven schraag of onderstel, dat op een zaagbok geleek, voor de bezoekers tentoongesteld.

Het was tot onder de blootblijvende armpjes ingewikkeld, eerst in een rode zwachtel en dan in een doorzichtige witte daarboven en ook om de hals droeg het een doorschijnend licht sluiertje. Ook het wiegje was wit en rood overdekt¹⁰³.

Ik zag ook Maria van Kleofas, het driejarig dochtertje van Anna's oudste dochter en van Kleofas, met het kindje spelen en het liefkozen; zij droeg een wit kleedje zonder mouwen; aan de rode zoom hingen knoppen als granaatappeltjes en ook rood. Om de blote armpjes droeg het witte kransjes als van pluimpjes, zijde of wol.

Het kindje ontvangt de naam Maria.

(22-23 september)

50.

Ik was heden getuige van een groot feest in het huis van de H. moeder Anna. In het huis was alles op zij geruimd. In de voorzaal waren alle slaapcelletjes, die met schotten van vlechtwerk gevormd waren, verwijderd en zo was een ruime zaal verkregen. Rondom in deze zaal zag ik op de grond een lage, lange tafel met het nodige tafelgerei voor een maaltijd.

Ik zag veel waarop ik vroeger niet gelet had. Er stonden daar op de tafel lichte stukken vaatwerk die van boven gaatjes hadden¹⁰⁴.

¹⁰³ ROOD en WIT schijnen heilige of liturgische kleuren te zijn. – De zienster zal ze wel 30 keren vermelden. Ook bij Th. Neumann vinden wij rood en wit als kleuren met betekenis vermeld.

In de loop van K. 's verhalen zullen wij vaak zien dat ze veel aandacht schenkt aan de klederdracht, ze was immers een fijne naaister.

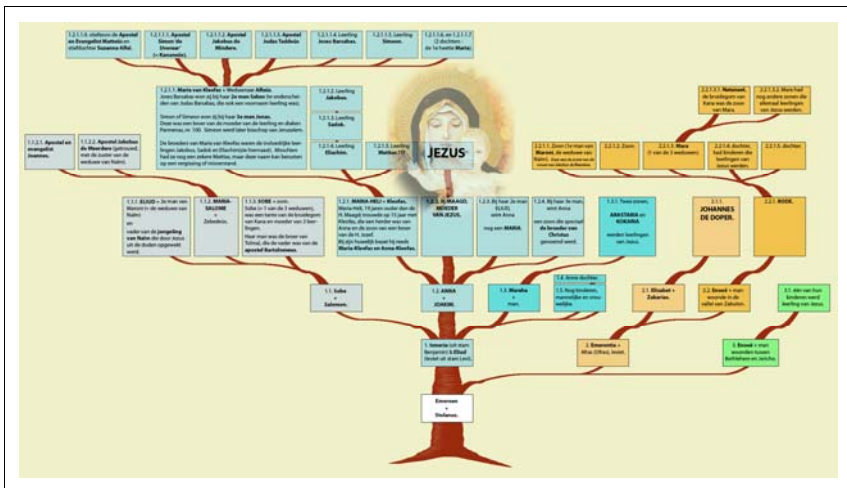
¹⁰⁴ Zijn dat wellicht geen rituele vaten geweest voor de handreinigen.

Bij Mislin lezen wij over een maaltijd in de Libanon: "Voor wij aan tafel gaan, biedt men ons likeur, koffie en de pijp aan. Daarna hielden de dienaren ons een groot wasbekken voor met zeep. Die bekkens hebben overal in het oosten een dubbele bodem; de bovenste is van gaatjes voorzien; het water

Was dat misschien niet om er bloemen in te steken? Ze geleken niet slecht op korven. Op een zijtafel zag ik vele witte staafjes die van been schenen te zijn, en ook lepels in de vorm van een diepe schelp. Er was een handvatstel aan dat met een ring eindigde; ook zag ik daar gekromde rietjes, wellicht om enig vocht ermee op te zuigen.

In het midden van de zaal was een soort altaartafel opgericht, die met een rood en een wit kleed gedekt was. Hierop was een trogvormig, wit en rood gevlochten wiegekorfje geplaatst, dat met een hemelsblauw kleedje bedekt was. Bij het altaar stond een overdekte lessenaar, waarop perkamenten gebedsrollen lagen. Vóór het altaar stonden vijf priesters uit Nazareth, alle vijf in dienst- of ambtsgewaad, doch één van hen was voornamer of hoger in waardigheid. Joakim stond naast hen.

Op de achtergrond om het altaar hadden vele mannen en vrouwen uit Anna's en Joakims maagschap (= bloed-, aanverwanten, familiebetrekkingen; gezamenlijke verwanten, familie; verwantschap), allemaal op hun best gekleed, post gevat.

waarmee de handen afgespoeld worden, vloeit er door en is onzichtbaar voor de volgende gast, die zich de handen moet wassen.” (I, 180)

Ik herinner mij onder hen gezien te hebben Anna's zuster Maraha uit Sefforis; ook Maria Heli, Anna's oudste dochter en meer andere vertrouwde personen. Moeder Anna zelf had wel reeds het bed verlaten, doch zij hield zich teruggetrokken in haar kamer achter de haardmuur en verscheen niet op de plechtigheid.

Enoeë, de zuster van Elisabet, bracht het kindje Maria, dat tot onder de armpjes in rode en doorschijnende witte windsels gehuld was, en legde het in Joakims armen.

De priesters traden vóór het altaar (in een halve kring) rondom de gebedsrollen en baden luidop. Van de voornaamste onder hen werd door twee anderen de sleep van het kleed opgehouden.

Hierna legde Joakim het kind in de handen van de voornaamste priester, die het, onder gebed, offerend in de hoogte hief en het daarna in het wiegje op het altaar legde. Hierop nam hij een nijp- of knipschaar; ze was aan haar uiteinde van een buisje voorzien, waarin het haarknipsel als in het bakje van een snuitschaar geduwd werd¹⁰⁵. Met dit instrument sneed hij drie haarlokjes van het hoofd van het kind af, aan weerszijden één en het derde in het midden, en daarna verbrandde hij die in een pot met houtkolenvuur.

Dan nam hij een bus met olie en zalfde de vijf zintuigen van het kind; met de duim streek hij zalf op de

- oren,
- ogen,
- neus,
- mond en
- hartgroeve.

¹⁰⁵ Nota van Brentano. – De schaar had geen as of spil (ook geen greep of ogen), zoals onze gewone, tweeledige scharen, doch veerde slechts, gelijk vuurtangen of schaaresscharen.

Ook schreef hij de naam van Maria op een perkament en legde dit op de borst van het kind¹⁰⁶.

Toen ontving Joakim het kindje terug, reikte het Enoë over en deze bracht het bij Anna terug. Er werden vervolgens nog psalmen gezongen en een maaltijd gehouden, maar van deze ben ik geen getuige geweest.

Instelling van het geboortefeest van Maria.

(Verhaald op 7 september 1821)

51.

Inleidende bemerking van Brentano

Op de avond van 7 september 1821, vooravond van het feest van Maria-geboorte, voelde onze zienster zich erg ziek en niettemin liet zij een buitengewone, of liever, zoals zijzelf het uitdrukte, een bovennatuurlijke opgewektheid blijken.

¹⁰⁶ De naam van de Maagd was Maria. – Voor ons liggen verschillende citaten van vermaarde personen over de kracht van die naam voor hen die hem aanroepen.

- De woorden van de H. Bernardus zijn algemeen bekend.
- Ook bij de H. Brigitta vinden wij er zeer treffende.
- Beknoptheidshalve citeren wij er slechts enige uit Maria van Agreda:

Zij vertelt dat Maria bij haar geboorte aan de hemelse Vader in de hemel voorgesteld werd (zoals overigens ook onze K.).

Hij sprak: *“Maria zal de naam van onze uitverkoren dochter zijn; hij zal wonderbaar en heerlijk zijn. Allen die hem godvruchtig aanroepen, zullen er troost en leven in vinden. Allen zullen in die naam een heelmiddel vinden in hun lijden, een hulpmiddel in hun bekoringen, een schat ter verrijking, een licht dat hun de weg ten eeuwigen leven toont.*

Die naam zal verschrikkelijk zijn voor de hel; hij zal de kop van de slang verpletteren en op de vorst van de duisternissen roemrijke zegepralen behalen.” (52).

Haar vrolijkheid was zeer levendig, bijna overdreven en onbeheerst. Zij sprak van een uitzonderlijke vreugde in de gehele natuur wegens het intredende feest van Maria's geboorte¹⁰⁷.

In die blijde stemming vertelde zij:

Er heerst een buitengewone vreugde in de natuur; ik hoor de vogels fluiten, ik zie lammeren en bokjes springen en in het gewest waar het huis van Anna gestaan heeft, vliegen de duiven in benden rond, als dronken van vreugde. Van het huis en bijgebouwen is daar niets meer overgebleven, het is daar nu een wildernis. (Hier valt ook op te merken dat we nu in september zijn, en dat alle groen door de zon verschroeid is.)

Ik zag enige pelgrims, met opgeschort kled en met een lange staf in de hand en met doeken als een tulband om het hoofd gewonden, dit gewest doorkruisen; ze zijn op weg naar de berg Karmel.

Hier bij Nazareth wonen enige kluizenaars van die berg als in ermitage (= kluizenaarsverblijf) en deze voorbijtrekkende pelgrims vroegen hun met verwondering wat toch die vreugde in de natuur rond Nazareth te beduiden had. Zij ontvingen ten antwoord: "Dit is een verschijnsel waaraan wij hier op de vooravond van Maria-geboorte gewoon zijn. Hier in dit gewest heeft waarschijnlijk het huis van de moeder Anna gestaan", vervolgden zij.

Een pelgrim die hier vroeger doorgereisd kwam, heeft ons eens verhaald hoe vóór lange tijd een vroom man die algemene vreugd

¹⁰⁷ De ongewone vreugde van K. kwam hieruit voort dat Maria haar verschenen was en haar beloofd had dat zij zich gedurende enkele weken in haar bed zou kunnen oprichten en het zelfs zou kunnen verlaten en enige stappen zetten in haar kamer, en wel te beginnen van morgen, feest van haar geboorte. Dit had zij sedert 10 jaren niet meer gekund. Het was dus een merkwaardige gunst, hoewel ze anderzijds van allerhande smarten naar ziel en lichaam bleef vergezeld gaan. Altijd lijden, was haar lot.

het eerst heeft opgemerkt en hoe dit de aanleiding is geweest tot het vieren van dit feest.”¹⁰⁸.

52.

Ik zag nu de aanleiding zelf tot de instelling van dit feest. Het was 250 jaar na de dood van de H. Maagd. Ik zag een heilig man het Beloofde Land doorreizen en alle plaatsen, resten en sporen, die aan het aardse leven van Jezus herinnerden en die hij vinden kon, bezoeken en vereren. Ik zag dat deze heilige pelgrim verlichtingen en leiding van Boven ontving en dat hij op meerdere

¹⁰⁸ Het staat vast dat het feest van Maria's geboorte reeds in de 7e eeuw te Rome gevierd werd, want paus Sergius (678-701) bepaalde de weg welke de processie op dit feest moest volgen, maar het is niet door hem ingesteld. Hoelang het toen reeds bestond is onbekend; men had het ontleend aan het Oosten, meer bepaald aan Palestina (naar Guéranger, T. 14, blz. 167; cfr. Illustr. Vatic., jan. 1933, p. 17).

Bovennatuurlijke verschijnselen geven vaak aanleiding tot de instelling van een feest. Denken wij terug aan Helsin of Elfin, aan het feest van het H. Hart, het H. Sacrament, enz.

Zo zou dus het hier door K.E. beschreven verschijnsel bijgedragen hebben tot het vieren van Maria's geboorte.

Er bestaat inderdaad buiten K. om een geschiedenis met dezelfde inhoud. Indien Brentano ze gekend had, zou hij er zeker naar verwezen hebben. Dat hij het niet deed, legt het voor de hand dat hij ze alleen van K. vernomen heeft. Onze zienster nu is niet afhankelijk van legenden. In alles heeft zij eigenheden die aan de feiten gewoonlijk een veel natuurlijker toedracht verlenen en vertrouwen inboezemen.

Het bewuste analoge feit, in zijn eerste helft hetzelfde, vinden wij in 'Maria's heerlijkheid in Nederland', van Kronenburg. Deze zelf maakt er een samenvatting van in een kleiner werk 'Maria's feestkring in Nederland'. Dit verhaal werd overgenomen door Koenders, O. Carm. in 'Maria in de eredienst van de katholieke Kerk', III, 195-196, 1937.

In zijn tweede helft is deze versie klaarblijkelijk legende. Beroemde leraars, b.v. Jan Beleth, leraar te Parijs in 1162, hebben het nochtans de moeite waard geacht naar dat verhaal te verwijzen.

K.E.'s verhaal is in alle opzichten veel natuurlijker.

Petrus Canisius wijst er op dat er groter reden tot vreugde was bij de geboorte van Maria dan bij die van Joannes de Doper, om wiens geboorte velen zich verheugden (Lk. 1, 14).

plaatsen soms verscheidene dagen lang teruggehouden werd door overvloedige geestelijke geneugten en door tal van openbaringen die hij daar in zijn gebed en overwegingen ontving. Zo had hij ook reeds meerdere jaren achtereen, in de nacht van de 7^e op 8^e september, die uitbundige vreugde in de natuur opgemerkt en in de lucht een lief gezang waargenomen. Hij bad met aandrang om de betekenis daarvan te mogen kennen en ontving tenslotte in een droom van een engel de mededeling dat dit de nacht was van de geboorte van de H. Maagd Maria. Hij ontving deze openbaring op een reis naar de berg Sinai. Tevens werd hem geopenbaard dat dààr, in een spelonk, nl. in die van de profeet Elias, een dichtgemetselde kapel ter ere van de moeder van de Messias bestond en dat hij de aldaar levende kluizenaars van deze beide mededelingen op de hoogte moest brengen.

53.

Ik zag hem hierna op de berg Sinai aankomen. De plek waar nu het klooster staat, was destijds reeds door de verspreid wonende kluizenaars in bezit genomen en ze was aan de zijde van het dal even steil als nu: men werd daar nl. met takel en touw omhoog gehesen¹⁰⁹.

Vervolgens zag ik de kluizenaars met hun gast ook opzoekingen doen naar de grot van Elias en de Mariakapel. Het was niet

¹⁰⁹ Naar dit Griekse klooster heet de vallei ten oosten van de eigenlijke Mozesberg, waarin het klooster staat, kloostervallei, wadi ed-Deir.

Tot in 1950 haalde men bezoekers omhoog in een mand of lus. De deur of opening in de oostwand van het klooster was 10 m boven de begane grond.

Kort vóór het genoemde jaar kwam de Franse reiziger De Tesson op die manier in het klooster. Hij beschrijft zijn bestijging in een mand in zijn boek 'Voyage au mont Sinai' op een van humor sprankelende wijze.

Sedert een eeuw echter is die manier om iemand in het klooster te brengen, niet meer gebruikelijk: de woonvoorwaarden zijn er veiliger. Langs een andere ingang die men met een steil pad bereikt, komt men nu in het klooster.

gemakkelijk die heilige plaatsen tussen zo vele andere grotten van Essen en andere kluizenaars te onderscheiden. Ik zag rondom deze grotten vele verwaarloosde tuinen met hier en daar heerlijke vruchtbomen.

De pelgrim verkreeg door vurig gebed de aanwijzing dat zij een jood moesten nemen om hen te vergezellen in de grotten en dat zij die waarin hij niet zou kunnen binnentreden, moesten houden voor de grot van Elias.

Ik zag hierop hoe zij tot dit doel een oude jood huurden en hem in alle grotten zonden. Het duurde niet lang of de jood voelde zich uit een grot met nauwe ingang telkens weer teruggestoten, welke pogingen hij ook aanwendde om erin te geraken. Zij herkenden dus hieraan dat zij de grot van Elias gevonden hadden.

Bovendien vonden zij in die grot een tweede, dichtgemetselde holte, waarvan zij de ingang weer openden en hier was het de plaats waar Elias ter ere van de toekomstige moeder van de Verlosser en Messias had gebeden. De grote, schone, gebloemde stenen, waarmee de grot dichtgemetseld was geweest, werden later bij de bouw van de kerk aangewend. Ook vonden zij daarin nog veel heilige gebeenten van profeten en oudvaders, ook een aantal schutsels of scheidswanden van vlechtwerk en voorwerpen, die bij de oude godsdienstplechtigheden gediend hadden. Dit alles werd nu in bezit genomen voor de Kerk.

Ik zag nu dat op grond van de mededelingen van de pelgrim en van deze ontdekkingen het geboortefeest van de H. Maagd hier door de kluizenaars op de 8^e september van het jaar 250 voor het eerst werd gevierd en dat het later, van hieruit, geleidelijk tot de gehele Kerk overging.

Nog veel heb ik bij die gelegenheid gezien betreffende de berg Horeb, doch weer vergeten. Ik herinner me nochtans nog dat de plaats waar Mozes de brandende braamstruik heeft gezien, volgens de beeldspraak van die mensen, genoemd werd 'de schaduw van God'. Men mocht ze slechts blootsvoets

betreden¹¹⁰. Ik zag daar ook nog een berg, geheel van rood zand, waarop nochtans zeer schone vruchten groeiden.

Godsvrucht oefeningen voor Maria's geboortefeest.

54.

Ik zag veel van de H. Brigitta en er werden mij tal van bijzonderheden meegedeeld, die door Maria aan die heilige over haar ontvangenis en geboorte geopenbaard werden.

Ik herinner me o.m. nog dat Maria haar zei:

“Wanneer zwangere vrouwen de vigilie (= vooravond, dag voor een kerkelijk feest. *Een vigilie is van oorsprong een nachtwake, in het bijzonder voorafgaand aan een kerkelijk hoogfeest. In de loop der eeuwen werd de vigilie naar een steeds vroeger tijdstip verplaatst. Vanaf de 14e eeuw wordt met vigilie ook de hele dag die aan het hoogfeest voorafgaat bedoeld.*)

van mijn geboortefeest vieren met vasten en met 9 vurige weesgegroeten ter ere van mijn negenmaandelijks verblijf in de moederschoot, en wanneer zij meermalen gedurende hun zwangerschap en ook nog eens op de vooravond van hun bevalling deze godsvrucht oefening herhalen en tenslotte de H. Sacramenten met godsvrucht ontvangen, zal ikzelf hun gebed aan God aanbieden en voor hen door mijn voorbede, zelfs onder moeilijke omstandigheden, een gelukkig verloop voor hun bevalling van God bekomen.”

Ikzelf had heden een verschijning van de H. Maagd, die mij zei:

“Wie op hedennamiddag met godsvrucht en liefde 9 weesgegroeten ter ere van mijn negenmaandelijks verblijf in de moederschoot bidt en deze oefening 9 dagen achtereen

¹¹⁰ De plek van de brandende braamstruik wordt aangewezen in een kapel achter de absis en het hoogaltaar van de kloosterkerk. Het gebruik zich te ontschoeien om die plaats te betreden, wordt nog steeds onderhouden (zie fasc. 22, nr. 1029, voetnoot 532).

herhaalt, biedt de engelen dagelijks 9 bloemen aan tot een ruiker; dezen neem ik in de hemel in ontvangst en bied hem de H. Drie-eenheid aan om voor de biddenden een genade te bekomen.”

Later voelde ik mij op een hoogte als tussen hemel en aarde verplaatst. Onder mij lag daar diep de donkere droevige wereld. In de hemel zag ik tussen de koren der engelen en de rangen der heiligen door, de allerheiligste Maagd vóór de troon van God. Met de godsvruchtoefeningen en gebeden, waarmee men haar op aarde vereerde, werden twee erepoorten, twee gloriëtronen opgericht en deze groeiden ten laatste uit tot kerkelijke paleizen en zelfs tot ganse steden.

Het was wonderbaar om te zien hoe deze gebouwen, geheel uit kruiden, bloemen en kransen opgetrokken waren en hoe in hun verschillende soorten de aard en de waarde van de gebeden van ieder mens in het bijzonder en ook van ganse gemeenschappen tot uitdrukking kwamen.

Ik zag dit zonderlinge bouwmetaal door engelen en heiligen uit de handen van de biddenden afgehaald en ten hemel gedragen worden.

Zuiveringsoffer van de heilige moeder Anna.

Meerdere weken na de geboorte van Maria zag ik Joakim en Anna met het kind naar de tempel reizen. Hier droegen zij hun kind aan God op uit liefde en dankbaarheid, omdat hij de langdurige onvruchtbaarheid van hen had weggenomen¹¹¹.

¹¹¹ De opdracht in de tempel van een meisje, 80 dagen na de geboorte, is louter een vroom gebruik, waartoe de ouders niet gehouden waren. Deze verplichting bestond alleen voor de eerstgeboren mannelijke kinderen (Ex. 13, 2. 12).

Joakim en Anna deden het ook uit dankbaarheid voor de goddelijke tussenkomst bij Maria's ontvangenis.

Op dezelfde wijze droeg later de H. Maagd het Kindje Jezus aan God op en kocht het dan weer vrij, overeenkomstig Gods Wet¹¹².

Daags na hun aankomst volbrachten zij hun opdracht; ook namen zij toen reeds door belofte de verplichting op zich om hun kind na enkele jaren geheel aan de dienst van de tempel toe te wijden. Thans namen zij hun kind met zich weer mee naar Nazareth.

De opdracht van de driejarige Maria in de tempel. Plichtigheid met voorbereidingsexamen van Maria in Anna's huis.

Opmerking: Hier plaatst Brentano een nota ter verdediging van Maria's inwoning in de tempel. Wij zullen ze verbinden met een soortgelijke nota bij nr. 78.

(Verhaald op 28 oktober 1821)

55.

Op 28 oktober 1821 verhaalde de zienster in wakende, doch helderziende toestand:

Het kindje Maria zal nu spoedig naar de tempel te Jeruzalem worden gebracht. Al enige dagen geleden zag ik eens hoe Anna in een kamer van haar huis bij Nazareth haar driejarig kind Maria vóór zich had, en hoe zij het in het gebed onderrichtte. Dit deed zij in voorbereiding op een examen dat de priesters haar

¹¹² Nota van Brentano. – Volgens de Wet van Mozes (Lev. 12) was een Israëlitische vrouw na de geboorte van een meisje 80 dagen onrein; niets heiligs mocht zij aanraken en ook niet in de tempel verschijnen noch haar huis verlaten, totdat zij na die bepaalde tijd het offer voor haar zuivering in de tempel gebracht had. Dit offer bestond voor gegoede mensen in een éénjarig lam tot brandoffer en een jonge gewone duif of tortelduif tot offer voor de zonde.

Een arme moeder voldeed met twee jonge duiven

- de ene tot brandoffer,
- de tweede tot zondeoffer.

binnenkort, met het oog op haar aanvaarding in de tempel, zouden komen afnemen.

Vandaag heeft bij Anna het voorbereidingsfeest plaats. In haar huis zie ik gasten, verwanten, mannen, vrouwen en ook kinderen bijeengekomen.

Ook drie priesters zijn er aanwezig,

- één van Sefforis, die een zoon is van een broer van Anna's vader; dan
- één uit Nazareth, en
- een derde uit een plaats die ongeveer 4 uren van Nazareth op een berg gelegen is. Hoe heet ze nu weer? Haar naam begint met de lettergreep 'MA'¹¹³.

Deze priesters zijn gekomen, deels om de kleine Maria aan een onderzoek te onderwerpen of zij de nodige geschiktheid voor de tempeldienst bezit, deels om voor haar dienstklederen de nodige aanwijzingen te geven, want ze moeten volgens een bepaald kerkelijk model gemaakt zijn.

¹¹³ Op 28 oktober 1821 verhaalde de zienster:

“Vandaag, tijdens de plechtigheid van Maria's afreis naar de tempel, waren vijf priesters aanwezig, nl. één uit Sefforis, één uit Nazareth, een 3e uit een plaats met een naam die met MA begint ...”

Hier is waarschijnlijk bedoeld de levietenstad Masal, in het stamgebied Aser.

Later vernemen wij van Katarina, dat dit ook de residentiestad was van de priester Afras, vader van Elisabet. Masal wordt in het Hebreeuws ook gespeld Misal en Katarina gebruikt meestal de vorm Misaël of ook Miseal. Wat de vorm Misaël betreft, misschien bracht haar de mansnaam Misaël in dwaling.

De 4^e priester zou Zakarias geweest zijn (zie nr. 58).

Deze moest dan spoedig weer afreizen naar Jeruzalem voor zijn dienstwerk in de tempel, maar hij zou er zijn verblijf nog enige dagen rekken, om aanwezig te kunnen zijn bij Maria's aankomst aldaar.

Over de 5^e priester geen nadere inlichtingen.

Maar 2 van die 5 priesters, een hoogbejaarde en een jongere, vinden we terug in het priesterhuis te Jeruzalem (zie nr. 65).

Er waren drie stellen klederen of kostuums daar, ieder bestaande uit een lijfrok, uit borststukken en uit een mantel; ze waren van verschillende kleuren. Tot die kostuums behoorden nog twee open kransen of kronen van zijde en wol en een andere kroon die van boven met (samenlopende) bogen of beugels gesloten was.

Één van de priesters knipte zelf enige onderdelen van deze kleding voor en toonde aan hoe alles volgens de voorschriften moest zijn.

(Meegedeeld op 2 november 1821)

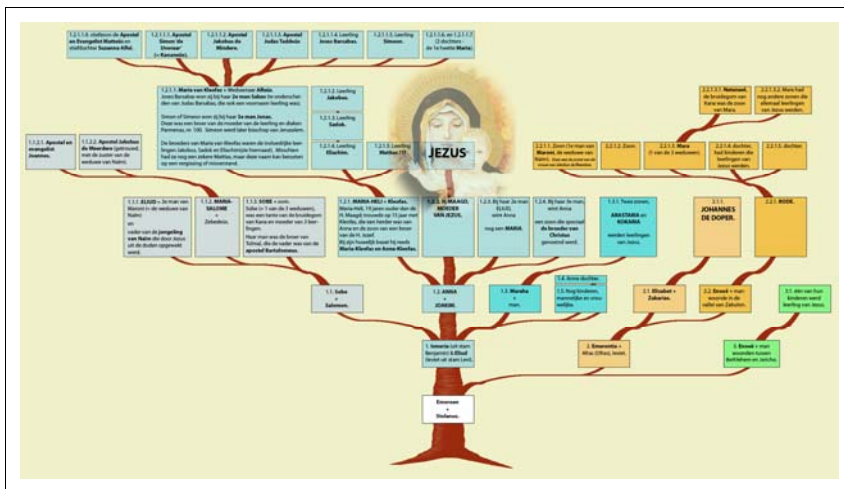
Vier dagen later, d.i. op 2 november vertelde de zienster verder:

Ik was heden getuige van een groot feest in het ouderlijk huis van Maria. Ik weet nochtans niet of dat feest juist vandaag heeft plaatsgehad, dan wel of het visioen geen herhaling is van wat me reeds vroeger getoond werd, want ook in de voorgaande 3 dagen zag ik dergelijke taferelen, doch ik vergat ze telkens weer ten gevolge van de vele storingen en mijn ontelbare smarten. Misschien zag ik ze nog eens om ze nu te kunnen vertellen.

De drie priesters waren nog aanwezig en bovendien verscheidene familieleden met hun dochttertjes. Daar was b.v. Maria Heli met haar zevenjarig meisje Maria van Kleofas, dat veel struiser en sterker is dan de kleine Maria. Deze ziet er tener uit. Zij heeft goudblond haar, effen, doch gekruld aan het einde; zij kan reeds lezen en iedereen staat verstomd over de wijsheid die in haar antwoorden uitschijnt.

Maraha, Anna's zuster uit Sefforis, is eveneens met een dochtertje aanwezig en bovendien nog meer andere familieleden, ook met kleine meisjes.

(In nr. 7 drukte K. er haar verwondering over uit dat het in de familie bijna allemaal meisjes waren).

56.

Door de vrouwen worden de stukken stoffe, die de priesters volgens maat en model gesneden hadden, tot kostuums voor Maria genaaid. Op verschillende momenten van het feest werd het kind ermee uitgedost en bij elke kleding werden haar vragen gesteld, waarop zij antwoorden moest. De gehele handeling was plechtig en ernstig. Hoewel ze door de priesters met een goedge, minzame glimlach werd verricht, werd toch die gemoedelijke glimlach telkens weer verdrongen door hun bewondering voor de schrandere antwoorden van zo'n kind en door de vreugdetranen van haar ouders.

De plechtigheid had plaats in een vierkant vertrek naast de eetzaal. Het licht viel binnen door een geopend luik in het dak, dat met een floers overspannen was. Een rood tapijt lag op de vloer uitgespreid en hierop stond een altaartafel, die bedekt was met een rood kleed, waarover nog een (doorschijnend) wit gelegd was. Boven dit altaar hing een gordijn dat met een geborduurd of

genaaid beeld versierd was¹¹⁴ en die als een voorhangsel een soort kastje verborg, waarin schrift- en gebedsrollen lagen.

Op dat altaar lag, benevens de drie stellen feestgewaden van Maria, ook nog menigerlei andere stoffe, die familieleden voor de uitzet van het kind als geschenk meegebracht hadden. Vóór het altaar stond op een verhoog met trappen, een soort troontje.

Joakim en Anna en de overige familieleden waren hier allen vergaderd. De vrouwen stonden achteruit en de meisjes ter zijde van Maria. De priesters traden blootsvoets binnen; er waren er nu 5 tegenwoordig, doch slechts 3 in ambtsgewaad en dezen waren het, die de plechtigheid leidden.

Één van hen nam de kledingstukken van het altaar, verklaarde hun betekenis en overhandigde die aan Anna's zuster van Sefforis, die

¹¹⁴ Nota van Brentano. – Toen de vlucht van de H. Familie naar Egypte nakend was, sprak de zienster van een soortgelijk beeld op een voorhangsel. Toen deed het haar echter ook denken aan Melchisedek, maar aangezien zij ook Mozes vermeldde, zal het beeld, gezien wat zij er hier over zegt, wel Mozes voorgesteld hebben.

Hier zegt zij: “Het was het beeld van een man, ik geloof van Mozes. Hij had een wijde gebedsmantel om, zoals hij er een droeg, wanneer hij op de berg iets van God ging afsmecken. Op deze afbeelding had hij de wetstafelen niet in zijn handen, maar hij had ze aan zijn zijde of arm hangen.

Mozes was zeer groot en ook breed geschouderd en had blond haar; zijn hoofd was hoog en puntachtig en deed aan een suikerhoed denken. (In Westfalen is dit een muts in de vorm van een hennin).

Zijn neus was groot en gebogen als een haviksneus. Op zijn breed voorhoofd had hij boven twee uitsteeksels of knobbels, als (beginnende) hoornen; ze waren naar elkander gekeerd, maar niet hard als die van dieren, maar vleesachtig of week onder de huid, en als geribd of gestreept; ze staken als twee bruinachtige, eeltige aanwassen boven op het voorhoofd slechts een weinig uit; ze vertoonden zich reeds in zijn kinderjaren als kleine wratten. Dit gaf hem een eigenaardig voorkomen; ook zag ik het niet gaarne en kon het niet goed lijden: onwillekeurig deed het mij denken aan afbeeldingen van de duivel. Ik heb meer dan eens zulke uitwassen of knobbels gezien op het voorhoofd van oude profeten en van sommige oude kluzenaars. Enigen hunner hadden maar één knobbel, maar dan midden op het voorhoofd.”

er Maria mee bekleedde. Zij trok haar eerst een gebreid, geelachtig kleedje of rokje aan en hierboven een veelkleurig scapulier of borststuk (schouderkleed); op de borst was het met snoeren versierd; het werd over het hoofd geworpen en om het lichaam tezamen getrokken (zie fasc. 1, nr. 6, voetnoot 16).

Hierop volgde een bruinachtige mantel met openingen voor de armen. Van boven hingen over die openingen neerhangende lappen af. De mantel was op de borst uitgesneden, zodat het borststuk zichtbaar was, maar onder de borst tot beneden gesloten. Haar sandalen waren bruin met groene, dikke zolen.

Haar goudblonde (*rötlich gelb*), gladde doch aan het einde gekrulde haren waren effen gekamd. Er werd haar een krans opgezet, die van witte wol of zijde was en waarin, met gelijke tussenruimten, een aantal gestreepte, vingerbrede, naar binnengebogen veren gestoken waren (en mekaar dus op de kruin van het hoofd benaderden). In dat land ken ik de vogel, waarvan die veren afkomstig waren.

Nu werd op het hoofd van het kind een grote, asgrauwe, vierkante doek als een sluier gehangen, die onder de armen samengetrokken kon worden, zodat de armen in de vouw als in een lus konden rusten. Het scheen mij een boete-, gebeds- of reismantel te zijn (zie afbeelding hieronder).

Maria, vóór haar afreis naar de tempel,
in haar derde en prachtigste feestkostuum.

Terwijl Maria aldus uitgedost stond, richtten de priesters meerdere vragen tot haar, die op de levenswijze van de tempelmaagden betrekking hadden. Zo stelden zij haar edelmoedigheid op de volgende manier op de proef: “Toen uw ouders u voor de dienst van de tempel bestemden, hebben zij de belofte in uw naam afgelegd dat gij alle wijn, edik¹¹⁵, druiven, bessen en vijgen zoudt verzaken. Wilt gijzelf nog wat aan die belofte toevoegen?

Gij kunt er u gedurende de maaltijd eens over beraden.”

De Joden, inzonderheid de joodse meisjes, waren verslingerd op edik en zelfs Maria dronk hem gaarne.

Na meer dergelijke vragen werd Maria van het eerste stel klederen weer ontdaan en met haar tweede feestkostuum uitgedost.

Vooreerst met een hemelsblauw kleedje of rokje; dan met een kostbaarder borststuk, waarboven een bleekblauwe mantel kwam en een witte sluier met een weerglans als van zijde; deze sluier maakte vouwen in de nek, gelijk een nonnensluier en was op haar hoofd bevestigd door een krans of kroontje met veelkleurige zijden bloemenknoppen met groene bladertjes¹¹⁶. Hierop legden de priesters haar een witte gelaatssluier op, die boven, evenals een kap, tezamen getrokken was. Er waren drie spelden doorgestoken, die men op het hoofd achterwaarts kon brengen en daar vastmaken, zodat de sluier voor een derde of voor de helft of geheel van het aangezicht verwijderd was.

¹¹⁵ Volgens Num. 6, 3 moesten zij die zich aan de dienst van God gewijd hadden, zich van edik onthouden.

Over edik of azijn, zegt een auteur, nl. Beaufays: “Azijn is niet geheel in onze betekenis te verstaan. De Joden lustten graag ruwe kost, in azijn geweekt en met olie overgoten.”

In Ruth, 2, 14 is gezegd: “Eet uw brood en doop uw bete in de azijn.”

¹¹⁶ Hier leest men in het Duits: ‘*Nonnenweihe*’, waarschijnlijk oud Duits of dialect en waarschijnlijk een verbastering van het Latijnse ‘VELUM’, d.i. ‘sluier’.

Bij de Vlaamse Arme Klaren is dit ‘wiele’ (van wijle) geworden. ‘Weihe’ en ‘wiele’ zijn wel hetzelfde.

Maria werd in het gebruik van deze sluier onderricht, hoe zij hem bij het eten omhoog moest slaan, en hoe zij, wanneer ze ondervraagd werd en antwoordde, hem neer moest laten, enz. Ook werd zij nog onderricht omtrent verschillende andere gebruiken bij de maaltijd, waarvoor alle aanwezigen zich nu juist in een aangrenzende zaal begaven.

Maria's plaats onder de maaltijd was tussen twee priesters, terwijl de derde recht tegenover haar zat. De vrouwen en meisjes zaten aan het ene einde van de tafel en gescheiden van de mannen. Onder de maaltijd werd Maria meermalen door vragen, die zij beantwoorden moest, onderzocht of zij de les over het gebruik van de sluier goed onthouden had. Ook hoorde ik hen tot haar nog zeggen: "Nu moogt ge nog alle spijsen gebruiken", en zij boden er haar verschillende in grote hoeveelheid aan, om haar reactie te zien en over haar geest van versterving te kunnen oordelen.

Maria echter nam slechts weinig van enkele gerechten en bracht hen door de kinderlijke gevatheid van haar antwoorden in de grootste verbazing. **Overigens zag ik gedurende de gehele maaltijd en ondervraging engelen aan haar zijde, die haar in alles hielpen en bestuurden.**

57.

Na de maaltijd keerden allen opnieuw in de feestzaal terug en namen weer plaats vóór het altaar. Nu ontdeed men het kind van zijn tweede kostuum, om het met zijn kostbaarste derde feestgewaad te bekleden.

Dit bestond uit een vioolblauw, geelbebloemd rokje en daarboven een bontgestikt borstkleed; men zou dit ook wel keurslijf kunnen noemen; het eindigde spits en aan beide zijden was het onder de armen met het rugstuk (van hetzelfde scapulier) verbonden. Zo deed dit scapulier het kleedje poffen, terwijl het 't omsloot.

Hierboven kwam een vioolblauwe mantel, ruimer en kostbaarder dan de vorige; van achteren eindigde hij afgerond en met een

kleine sleep; van voren, d.i. van onder de borst tot beneden had deze mantel aan weerszijden drie, met zilverdraad gestikte strepen en tussen deze lagen er als gouden rozenknopjes uitgestrooid. Boven de borst werd de mantel samengehouden door een dwarsband en deze liep door een knop of schild, opdat hij niet omhoog of opwaarts geduwd zou worden.

Dit schild was vastgemaakt op het borststuk. Tot onder het borstkleed of scapulier was de mantel open (uitgesneden om het borststuk zichtbaar te laten) en vormde aan de zijden twee ruime vouwen waarin de armen konden rusten. Onder het bovenlijf was de mantel door knopen of haken bijeengebonden of samengevoegd (en kwamen zijn randen tegen mekaar). Hij vertoonde op de aldus verbonden randen vanaf het bovenlijf tot beneden de 5 reeds vermelde geborduurde strepen van zilverdraad. Ook de zoom had borduurwerk. Op de rug viel de mantel neer in overvloedige vouwen, die men aan beide zijden naast de armen zag.

Hierna werd haar een grote glanzende sluier op het hoofd gelegd; aan de ene kant was hij wit en aan de andere kant blonk hij violetblauw in het oog.

De kroon, die haar ditmaal (boven de sluier) op het hoofd werd gezet, bestond uit een dunne, brede band of diadeem, waarvan de bovenrand wijder was dan de benedenrand. De band ging dus schuin omhoog, was boven getand en (op deze tanden) van knoppen voorzien. Deze kroon was boven gesloten door 5 welvende spangen (= sierlijke ring of haak, gesp) of beugels, die zich boven in het midden in een knop verenigden. Deze beugels waren met zijde omwonden, doch de band van de kroon, die aan de binnenkant blonk als goud, was buiten met roosjes van zijde en met 5 parelen of edelstenen bezet¹¹⁷ (zie afbeelding).

¹¹⁷ De drie kostuums van Onze-Lieve-Vrouw als tempelmeisje zouden iemand kunnen verbazen, zoniet ergeren. Met haar dagelijks pluige bezat Maria dus 4 kostuums.

Hierop zal Brentano verder (nr. 67) een treffende bemerking maken. Hij ziet er een diepe symbolische betekenis in. Immers, de tabernakel van het Oud Verbond, die een voorafbeelding was van Maria en in Maria zijn vervulling vond, had drie prachtige feestbedekkingen en daarnaast nog een vierde van grover stoffe, die meer tot bescherming diende dan tot sieraad.

Men kan hierover het boek Exodus nazien: Ex. 26, 1-14.

Exodus 26 **De tabernakel**

1. De tabernakel zult gij maken van tien tentkleden; van getweerd fijn linnen, blauwpurper, roodpurper en scharlaken, met kunstig geweven cherubs zult gij ze maken.
2. De lengte van elk tentkleed zal achtentwintig el zijn en de breedte van elk tentkleed vier el: eenzelfde maat voor al de tentkleden.
3. Vijf van de tentkleden zullen verbonden zijn aan elkander, en nog eens vijf tentkleden zullen verbonden zijn aan elkander.
4. Ook zult gij blauwpurperen lussen maken op de rand van het ene tentkleed aan het einde, aan het ene stel, en evenzo zult gij doen op de rand van het laatste tentkleed aan het andere stel.
5. Vijftig lussen zult gij maken op het éne tentkleed en vijftig lussen zult gij maken aan het einde van het tentkleed, dat tot het andere stel behoort, zodat de lussen tegenover elkaar staan, de éne tegenover de andere.
6. En gij zult vijftig gouden haken maken en de tentkleden aan elkander door de haken verbinden, zodat de tabernakel één geheel is.
7. Ook zult gij tentkleden van geitehaar maken tot een tent over de tabernakel, elf tentkleden zult gij maken.
8. De lengte van elk tentkleed zal dertig el zijn en de breedte van elk tentkleed vier el: eenzelfde maat voor de elf tentkleden.
9. Gij zult vijf van de tentkleden afzonderlijk verbinden en zes van de tentkleden afzonderlijk, en gij zult het zesde tentkleed dubbel leggen, aan de voorkant van de tent.
10. Gij zult vijftig lussen maken op de rand van het ene tentkleed, het laatste aan het ene stel, en vijftig lussen op de rand van het tentkleed, aan het andere stel.
11. Gij zult vijftig koperen haken maken en de haken in de lussen steken en de tent samenvoegen, zodat zij één geheel is.
12. Wat het overhangende betreft, dat overhangt aan de tentkleden der tent, de helft van het overhangende tentkleed zal overhangen aan de achterkant van de tabernakel.
13. Een el aan deze zijde en een el aan gene zijde van wat overhangt in de lengte van de tentkleden der tent zal overhangen aan de zijde van de tabernakel, aan deze en aan gene zijde, om haar te bedekken.
14. Ook zult gij een dekkleed voor de tent maken van roodgeverfde ramsvellen, en een dekkleed van tachasvellen daaroverheen.

Uit: NBG-vertaling 1951

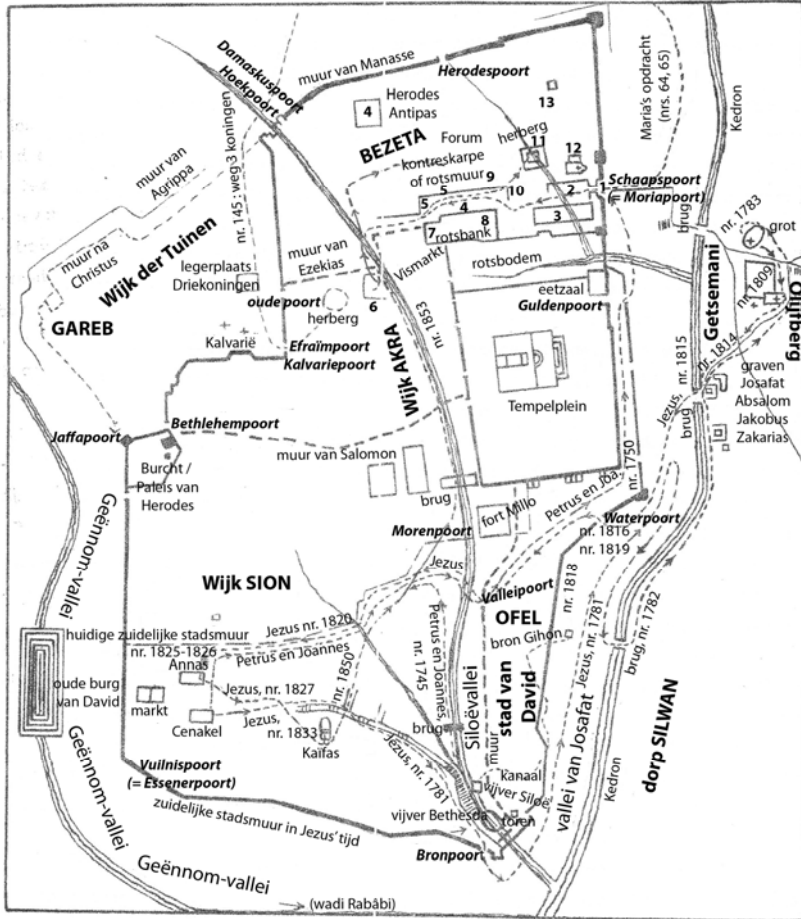
In deze feestelijke dos, waarvan de priester haar ook stuk voor stuk de betekenis verklaard had, werd Maria op het podium tot het troontje geleid vóór het altaar. De meisjes stonden aan haar zijde. Zij verklaarde nu tot welke verstervingen zij zich in de tempel wilde verplichten. Zij wilde zich alle vlees en vis ontzeggen en

ook geen melk drinken, doch slechts een drank die bereid was uit water en uit het merg van een rietachtige plant (wellicht suikerriet), zoals die daar door arme mensen in het H. Land gedronken wordt, gelijk rijst- of gerstewater door arme mensen bij ons. Nu en dan nochtans wilde zij een weinig terpentijnsap in haar water mengen. Dit is als een vette, witte olie, die lang rekt; het is een versterkende drank, doch niet zo smakelijk als balsem¹¹⁸. Maria zag af van alle specerijen en zou ook geen vruchten eten, behalve een soort gele bessen die in trosjes groeien. Ik ken die bessen goed; zij worden daar door kinderen en volksmensen gegeten. Zij wilde op de blote grond slapen en elke nacht driemaal opstaan om te bidden. De andere tempelmaagden stonden iedere nacht slechts eenmaal op.

De ouders van Maria waren door haar woorden diep ontroerd. Joakim sloot het kind wenend in zijn armen en sprak: “Lief kind, dat is te veel en te streng. Als je zulk een hard leven wil leiden, zal je oude vader je nimmer meer weerzien.”

Dit alles was zeer aandoenlijk om aan te horen. De priesters echter kwamen tussen beide om die strengheid te matigen: zij mocht slechts eenmaal voor het gebed in de nacht opstaan gelijk de andere. Ook legden zij haar nog andere verzachtingen op, b.v. door haar te verplichten op de hoogdagen vis te eten.

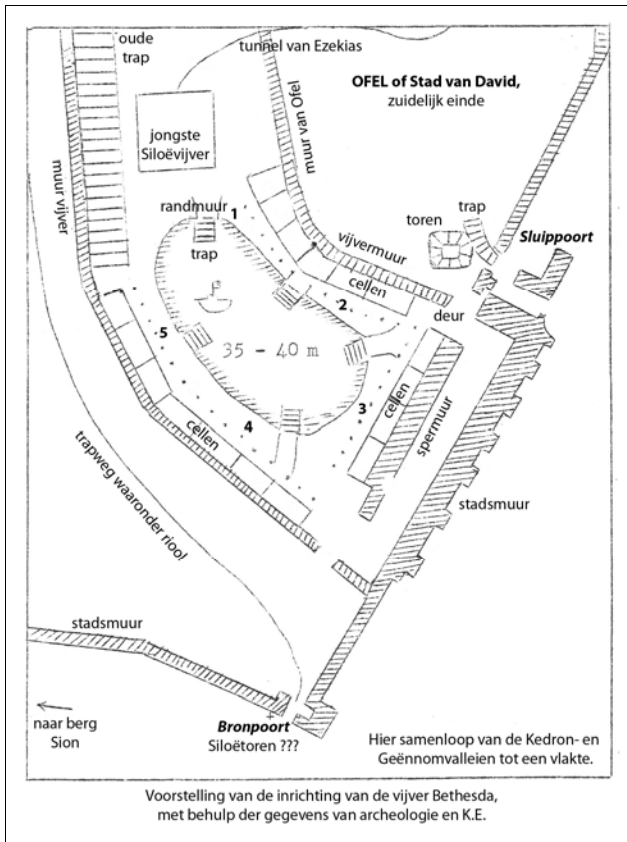
¹¹⁸ Terpentijnsap of -olie wordt bereid met het hars dat vloeit uit de insnijdingen in de terpentijn- of terebintboom; ze heeft gelijkenis met de balsem die uit balsemstruiken vloeit, maar ze is minder kostbaar en fijn.

1. Moriaport, in Jezus' tijd Vee- of Schaapspoort.
2. Veemarkt of poortplein.
3. Schaapsvijver.
4. Rotswand van de burcht Baris. Hogerop is de ligging van een paleis van Herodes Antipas.
5. Kontreskarpe of rotsmuur.
6. Vismarkt.
7. Burcht Antonia op de westhelft van de rotsbank met aan dezer noordvoet soldatenplein en kazerne.

8. Op de oosthelft van de rotsbank paleis van Pilatus, dat na de uitbreiding van de burcht een voorplein had.
9. Rotswand van de gracht, waarin wij trappen veronderstellen.
10. Trap.
11. Herberg te bereiken. Deze herberg ligt in een kleine vallei.
12. Huis dat toebehoort aan Anna. Vandaar is de legende ontstaan dat Maria hier geboren is. Er staat een St.-Annakerk. Het heiligdom is toevertrouwd aan de zorgen van de Witte Paters van Afrika.
13. Priesterwoning staat hoger op de heuvel Bezeta.

Te Jeruzalem was in een laaggelegen wijk een grote vismarkt, die water kreeg uit de vijver Bethesda¹¹⁹.

¹¹⁹ Vismarkt. – Zie fasc. 1, nr. 22, voetnoot 46.

Hier kunnen wij ook reeds verwijzen naar de schets van Jeruzalem, die bij de nrs. 62 en volgende geplaatst zal zijn.

Die markt ligt aanzienlijk hoger dan de vijver Bethesda, die door K. Emmerick bij de zuidpunt van Ofel aangewezen wordt. Doch het water dat uit de bron Gihon naar die vijver vloeyde, werd omhoog gepompt en men kende het systeem om het water steeds op hoger niveau te brengen.

Later zal die vijver met zijn omgeving beschreven worden.

Toen deze eens uitgedroogd was, wilde Herodes de Grote een vijver en een waterleiding bouwen en, om onkosten te dekken, heilige gewaden en vaatwerk uit de tempel verkopen. Het scheelde weinig of dit verwekte een opstand. Uit alle hoeken en kanten van het land kwamen de Essenen naar Jeruzalem en verzetten er zich tegen; de Essenen waren immers belast met het toezicht en de zorg voor de priestergewaden; dit valt me opeens weer te binnen.

De priesters spraken nu verder tot de kleine Maria: “Veel onder de andere meisjes, die zonder uitzet of bekostiging in de tempel werden opgenomen, hebben met de toestemming van hun ouders de verplichting op zich genomen om, zohaast hun lichaamskrachten er hen in staat toe stellen, de met bloed bespate priesterklederen en andere ruwe wollen doeken te wassen. Dit is een harde arbeid, waarbij niet zelden het bloed uit de handen vloeit. Gij zijt daartoe niet gehouden, omdat uw ouders in de kosten van uw verblijf voorzien.”

Maria verklaarde hierop zonder aarzelen dat zij deze arbeid gaarne op zich wilde nemen, indien men haar ten minste daartoe waardig keurde. Onder dergelijke vragen en antwoorden verliep en eindigde Maria's inkledingsfeest.

58.

Ik zag Maria gedurende deze heilige plechtigheid herhaaldelijk zo groot naast de priesters staan, dat zij boven hen uitstak; dit was een symbolische voorstelling, waardoor mij de wijsheid en genade die in haar waren, te kennen gegeven werden. De priesters waren vol blijdschap en bewondering.

Ik zag Maria bij het einde van de plechtigheid door de voornaamste priester gezegd worden. Zij stond tussen twee priesters op het troontje of verhoog; de zegenende priester stond tegenover haar en de overigen achter hen. De priesters lazen uit rollen wisselgebeden (met verzen en antwoorden) en de

voornaamste onder hen zegende Maria, waarbij hij de handen over haar uitstreekte¹²⁰.

Mij werd bij deze gelegenheid een wonderbare blik gegund in het binnenste van de kleine Maria. Ik zag haar nl. door de zegen van de priester geheel met licht doorstroomd. En onder haar hart had ik in een onuitsprekelijk glorielicht dezelfde aanblik die ik heb, wanneer ik het allerheiligste voorwerp (of zinnebeelden van de zegen) in de Verbondsark aanschouw (zie fasc.1, nr. 25, voetnoot 53).

In een hel schitterende omvang, die dezelfde vorm had als de kelk van Melchisedek, zag ik de onbeschrijflijke lichtgedaanten van de zegen (zijn zinnebeelden). Deze waren als tarwe en wijn, als vlees en bloed, die naar vereniging streefden om één zelfstandigheid te vormen. Ik zag tegelijkertijd hoe boven dit verschijnsel haar hart zich opende als de deur van een tempel en hoe het geheimnisvol 'Heilige' in haar geopend hart zijn intrek nam. Dit heilige was omringd door een soort troonhemel van veelsoortige, betekenisvolle edelstenen. Ik had een gevoel als deed de Verbondsark haar intrede in het Heilige der heiligen van de tempel.

Toen dit geschied was omsloot het hart van Maria als het ware het hoogste goed dat toen op de aarde bestond. Hiermee verdween voor mij dit gezicht en ik ontwaarde nog slechts het heilige kind, doorstroomd met de glans en gloed van de vurigste godsvrucht.

¹²⁰ Een plechtige zegen is een gebed of zegenwens, gepaard met oplegging of uitstrekking van de handen over de gezegende.

- Zo zegende Jakob zijn zonen (Gen. 18, 13-14).
- Zo zegenden de priesters van de Oude Wet het volk, volgens de Misjna.
- Ook Jezus zegende de kinderen met hun de handen op te leggen (Mt. 19, 13-15; Mk. 10, 16; Lk. 24, 30). De oudste christelijke monumenten tonen Jezus, zegenend op die manier en
- zo zegenden de priesters in de katholieke Kerk in de eerste eeuwen (cfr. D.B. Bénédiction).

Gedurende dit visioen vernam ik dat ook een van de priesters – misschien wel Zakarias, zoals ik verleden jaar bij het beschouwen van dezelfde gebeurtenis meende – door een goddelijke ingeving de vaste overtuiging bekomen had, dat Maria het uitverkoren vat van het geheim der Verlossing was. Ik had hem immers een straal zien ontvangen van de zegen, die ik figuurlijk, d.i. in de gedaante van zinnebeelden, zijn intrek in haar had zien nemen.

De priesters leidden nu het gezegende kind in zijn derde, mooiste feestgewaad de ontroerde ouders tegemoet. Anna hief Maria op en drukte haar aan haar hart, en zoende haar teder, doch statig. Tot in de ziel bewogen reikte Joakim haar met ernst en eerbied de hand. Maria's ouder zuster, Maria Heli omhelsde haar opgesmukt en genaderijk zusterje veel levendiger dan Anna; deze liet in geheel haar doen meer bedaardheid en gematigdheid blijken. Maria van Kleofas, het nichtje van het heilig kind, doende zoals alle kinderen, omhelsde haar met vreugde. Nadat nog alle overige aanwezigen het kind in zijn feestgewaad hun gelukwensen aangeboden hadden, werd het van dit kostuum ontdaan en het verscheen weer in zijn gewone kleding.

Tegen avond keerden meerdere der aanwezige personen, ook enige priesters, naar hun woonplaats terug. Ik zag hen staande nog enige verversing nemen: op een lage tafel stonden schoteltjes en schalen met broodjes en vruchten. Zij dronken allen uit één beker; de vrouwen aten afzonderlijk¹²¹.

¹²¹ Uit dezelfde beker drinken is een teken van broederlijkheid.

K.E. vermeldt nog meermalen dit gebruik, b.v. nrs. 135, 2044.

Dapper vermeldt dit gebruik in Perzië en het hele Oosten (blz. 108, Perzië); de bekere wijn worden van hand tot hand doorgegeven, schrijft Beaufays in zijn boek 'De Godmens', blz. 44-45.

Verder in nr. 258 zal een opmerking geplaatst worden over dat gescheiden eten van mannen en vrouwen. Deze laatste zitten achter een afsluiting of op zijn minste aan een ander einde van de tafel.

Afreis van de kleine Maria naar de tempel.

59.

Ik kwam in het huis van Maria, terwijl het nog nacht was. Ik zag verscheidene van de aanwezige verwanten nog slapen. Het gezin echter was reeds druk in de weer met het maken van de voorbereidselen voor de afreis van Maria naar de tempel. De meer-armige hanglamp brandde vóór de haardstede. Van lieverlede (= langzamerhand) zag ik alle gasten en het dienstpersoneel in beweging komen.

Reeds gisteren morgen in alle vroegte had Joakim knechten met offerdieren naar de tempel te Jeruzalem vooruit gezonden, vijf van elke soort, de vijf schoonste die hij had: het was een hele kudde mooie dieren. Nu zag ik hem vóór het huis bezig met de reisbenodigdheden op het lastdier te laden. De kledingstukken van Maria (haar verschillende kostuums) werden soort bij soort ingepakt en op het dier vastgemaakt. Bij de lading waren ook geschenken voor de priesters. Het dier kreeg een flinke vracht te versjouwen. Een breed pak bedekte het midden van zijn rug en vormde een gemakkelijke zitplaats voor Maria¹²². Anna en de

¹²² Reeds in nr. 14 verwonderde de zienster zich over dat gemakkelijk en behendig laden van lastdieren.

Dit viel ook de Pelgrim Mislin op, die reisde met moekers of kameeldrijvers (I, 173). Zijn muildier was gezadeld, gelijk hier de ezel van Maria. Het lastdier was uitgerust met een houten stel of vrachtzadel. Aan beide zijden hechtten de muildrijvers zakken met haver en proviand vast. Bovenop werden er dekens gelegd of geladen, die 's nachts als dekking gebruikt worden en over het geheel wordt nu een reizigerstapijt uitgespreid. Zo bekomt men een ongelijk en bijna onbestijgbaar terras met zeer ongemakkelijk zitvlak ...”

Zo werd hier ook Maria boven op de lading geplaatst, waar zij echter, naar het schijnt, gemakkelijker zat dan Mislin.

“Over het zadelstel”, zegt ook P. Gerrits, “bengelt aan weerszijden de kleurige reis- of voorraadzak en het tapijt met franjes en kwasten” (‘t H. L., 3e, 6e, 11e, 13e jg. Te vergelijken met nrs. 104 en 134, enz.).

overige vrouwen hadden alle reisgoed reeds te voren in gemakkelijk te hanteren pakken en vrachten verdeeld.

Aan beide zijden van de ezel zag ik ook allerlei korven hangen. Één daarvan was, gelijk de soepkom van rijke mensen, buikvormig gemaakt, en had een rond, in twee helften gedeeld deksel, waarvan de ene als deurtje opgeslagen werd. In deze korf zat pluimgedierte van de grootte van veldhoenders. Andere korven, gelijkend op kuipen waarin men druiven draagt, bevatten allerhande vruchten.

Toen nu alle reisgoed op de ezel was geplaatst, werd over de hele lading een grote deken uitgespreid; die aan haar zoom dikke kwasten had. In huis zag ik alles in beweging zoals het gaat bij een afreis. Ik zag een nog niet bejaarde vrouw; het was Maria Heli, de oudere zuster van Maria, met een lamp druk heen en weer lopen; haar dochtertje hield zich meest aan haar zijde.

Ik zag daar ook nog een vrouwspersoon die ik hield voor de meid. Ook nu nog zag ik daar twee van de priesters aanwezig. De ene was al een hoogbejaard man; hij droeg een kap op het hoofd, die met een punt op het voorhoofd daalde en met lappen over de oren neerhing. Zijn bovenkleed was korter dan het onderkleed, wat overigens niets ongewoons is. En riemen hingen als een stola ertegen neer. Het was dezelfde die gisteren het grootste aandeel in de ondervraging van Maria gehad en haar ook gezegend had. Ook nu nog zag ik hem aan het kind leerrijke onderrichtingen geven.

Maria was nu iets meer dan 3 jaren oud; ze was slank en tener en toch was zij uitgegroeid tot de gestalte van een meisje van 5 jaren bij ons (zie fasc. 20, nr. 891, voetnoot 450). Haar haar was goudblond, effen, doch aan het einde gekruld, langer dan die van het 7-jarig meisje Maria van Kleofas; dit had blond en kort krulhaar. De kinderen zowel als de volwassenen, droegen doorgaans lange klederen van bruine ongeverfde wol.

Een zinnebeeldig tafereel vermengt zich met de werkelijkheid.

Onder de aanwezigen trokken vooral twee knapen mijn aandacht: het waren figuren die volstrekt niet tot de familiekring schenen te behoren en zich ook met niemand van hen inlieten en evenmin door iemand van hen opgemerkt werden. Zij waren evenwel met hun blond krulhaar zeer lief, innemend, aanminnig en zij hebben met mij gesproken.

Zij hadden ook boeken, maar ik geloof (niet) om te leren. Maria had geen boek, ofschoon ze reeds kon lezen. Hun boeken echter verschilden hemelsbreed van de onze¹²³; het waren lange stroken, die ongeveer een halve el breed waren en om een stok opgerold werden. Aan beide einden stak de stok uit, die eindigde met een appel of knop. De grootste van de twee knapen naderde met zijn rol tot mij en las er mij iets uit voor en verklaarde het mij.

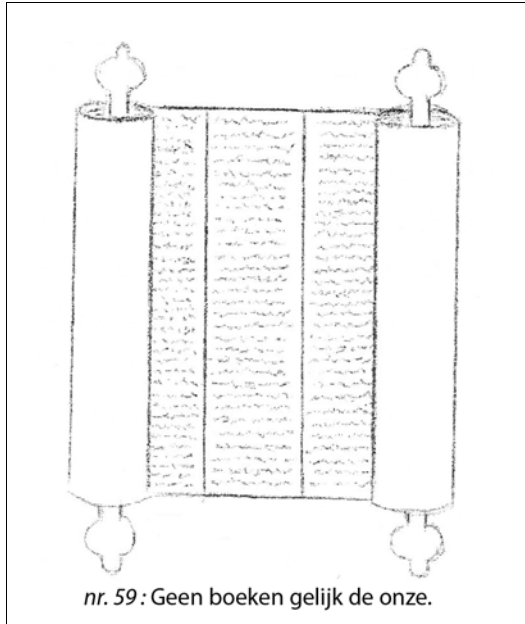
¹²³ Geen boeken zoals de onze. – Ze bestaan uit lange perkamenten stroken of ook van papyrus. De tekening toont hoe ze opgerold worden.

In de breedte is de strook in kolommen verdeeld. Naar gelang de lezing vordert, wordt de strook van de linkerstaaf afgerold en op de rechterstok opgerold. Men leest van rechts naar links en van onder naar boven. De kolommen hadden bijna de lengte of hoogte van de breedte van de rol, in 't Latijn: 'volumen'.

Toen had het Hebreeuws nog geen klinkers; het schrift bestond alleen uit medeklinkers. Deze spelling, eigen aan de Semitische talen, bleef in Perzië tot in de 17e eeuw bewaard. Daaruit volgt dat niet zelden geheel verschillende woorden gelijk geschreven waren.

Uit de context moest bijgevolg hun betekenis opgemaakt worden. De letters 'BK' konden betekenen: 'bek', 'beek', 'bok', 'bak', enz.

Dit zal K. bedoelen als ze zegt dat één letter een geheel woord (misschien beter: 'lettergreep') betekende.

Het schrift bestond uit voor mij vreemde, afzonderlijke gouden letters, in verkeerde richting (naar links) geschreven en ieder letter scheen op zichzelf een geheel woord te betekenen (of een lettergreep). De taal klonk mij totaal vreemd en toch verstond ik ze. Helaas! tot mijn groot spijt ben ik weer vergeten wat die knaap mij verklaarde, maar het ging over Mozes, het zal mij misschien nog weer invallen.

De kleinste knaap droeg zijn rol als een speeltuig in de handen; hij sprong rond als een kind en zwaaide met zijn rol speels in de lucht. Ik kan het met geen woorden zeggen hoe vriendelijk die kinderen voor me waren; zij waren anders dan alle aanwezigen en deze schenen hen hoegenaamd niet op te merken.

Op deze wijze liet de vertelster zich met spontane ingenomenheid een tijdlang over die knapen uit, zonder nader te kunnen aanduiden wie ze geweest waren.

Nadat zij echter in de namiddag enige ogenblikken gesluimerd had, bezon ze zich en vertelde:

Die knapen zag ik slechts op een geestelijke wijze: ze betekenden iets; zij waren daar niet werkelijk; zij vertegenwoordigden profeten. De grootste droeg met grote ernst zijn rol. Deze voor mij open houdend, toonde hij mij daarin de plaats uit het derde hoofdstuk van het boek Exodus, waar Mozes in de brandende doornstruik Jahweh ziet, die hem beveelt zich te ontschoeien (Ex. 3, 1-6).

Deze passus verklaarde hij mij als volgt: gelijk de doornstruik brandt zonder op te branden, zo ontbrandde nu ook in het kind Maria het vuur van de H. Geest, en zij droeg die heilige vlam met kinderlijke eenvoud en onbewust in zich. Dit vuur dat de struik niet verteerde, beduidde ook de op komst zijnde vereniging van de Godheid met de mensheid: het vuur betekende God; de doornstruik de mensen.

Ook de betekenis van het zich ontschoeien verklaarde mij de knaap. Ik herinner me echter niet meer nauwkeurig zijn uitleg; ik geloof nochtans dat het betekende

- dat nu het omhulsel afgelegd werd en de zaak, het wezen zelf verscheen;
- dat de voorafbeelding een einde nam en de werkelijkheid begon;
- dat de Wet afgedaan had en week voor haar vervulling,
- dat een grotere gekomen was dan Mozes en alle profeten.

De andere knaap droeg zijn rol aan een dunne stok als een vaantje dat speelt in de wind. Dit beduidde dat Maria nu haar weg begon, haar loopbaan en zending: de moeder te worden van de Verlosser. Die weg betrad zij nu blijde en opgewekt. De knaap gedroeg zich echt als een kind en speelde met zijn rol. Dit betekende de kinderlijke onschuld van Maria, op wie zulk een grote belofte rustte; haar heilige bestemming belette haar niet hier te spelen als een kind.

Eigenlijk verklaarden die knapen mij zeven plaatsen uit hun rollen¹²⁴, doch de stoornissen die mij dagelijks van alle kanten belegeren, hebben mij alles, behalve het meegedeelde, doen vergeten.

O God, mijn God, hoe schoon en diepzinnig, hoe eenvoudig en zonneklaar is mij alles (op het ogenblik dat ik het zie), en toch kan ik achteraf zo weinig behoorlijk verhalen; de ellendige, nietswaardige dingen van dit armzalige en rampzalige leven, die bestendig beslag op mij leggen, doen me zoveel vergeten.

De reis naar Jeruzalem.

60.

Ik zag hen met het aanbreken van de dag zich op weg begeven naar Jeruzalem. De kleine Maria verlangde zo onweerstaanbaar naar de tempel, dat zij uit het huis naar de lastdieren snelde.

Ik stond met de profetenknapen bij de deur en we sloegen haar gade. De knapen wezen mij nog op passages in hun rollen. Een daarvan luidde dat de tempel heerlijk was, maar dat dit meisje nog iets heerlijkers in haar binnenste bevatte (nl. de heilige zegen). (Zinspeling op de prachtige passage Aggaeus, 2, 3-10).

Men gebruikte twee lastdieren bij de reis. De ene ezel was zwaar bevrucht; de knecht die hem leidde, was met het dier de stoet steeds een eind vooruit. Op de andere, eveneens bevruchte ezel,

¹²⁴ De Oud-Testamentische profeten verklaarden Katarina 7 plaatsen uit hun rollen, die als voorafbeeldingen of voorzeggingen van Maria te verstaan zijn. Één daarvan weet ze zich momenteel nog te herinneren.

Maar dat er inderdaad nog andere zijn, weten wij uit de Litanie van Onze-Lieve-Vrouw, uit de Liturgie en de Kerkvaders, o.a. paus Leo de Grote, Sint-Bernardus (Homilia 2, nr. 4, *super Missus est Angelus ad Virginem praesignatam, a prophetis promissam*).

Meer bepaald, over het regenwolkje van Elias werd hoger reeds gehandeld in nr. 31, voetnoot 66.

die vóór het huis stond, was een zitplaats voorzien en hierop werd Maria geplaatst. Zij droeg het gele rokje van haar eerste stel klederen en was in de grote sluier (of onweersdoek tegen regen en koude) gehuld; de doek was rondom haar middel samengetrokken, zodat de armen er in rustten.

Joakim leidde de ezel; hij gebruikte een hoge gaanstok met aan het bovineinde een grote, ronde knop of appel; het was een pelgrimsstaf¹²⁵.

¹²⁵ De gaanstok of pelgrimsstaf van Joakim. – Op grote reizen maakten de Israëlieten, zoals in 't algemeen alle oosterlingen, gebruik van een gaanstok (cfr. Gen. 32, 10; Ex. 12, 11).

Dit blijkt ook uit de Evangelien: Mt. 10, 10; Mk. 6, 8; Lk. 9, 3).

In Egypte werden er een menigte teruggevonden, ook zulke met een appel, die effen of gesneden en versierd was. Zo'n appel aan het bovineinde heeft een doorsnede van 3 à 4 cm. Hun lengte verschilt van 1 tot 2 m.

Anna ging met de kleine Maria van Kleofas een weinig vooruit. Eén dienstmaagd vergezelde hen de gehele reis. Bovendien deden enige vrouwen met kinderen hun een eindweegs uitgeleide; het waren familieleden die afscheid moesten nemen (meen ik), waar de weg naar hun woonplaats afsloeg. Ook één van de priesters ging nog een eind ver met de stoet mee.

De reizigers hadden weliswaar een lantaarn mee, doch ik zag zijn licht verdwijnen voor het licht, waarmee ik in mijn visioenen de weg van de H. Familie, ja ook van andere heiligen, wanneer zij in de nacht reizen, rondom hen verlicht zie; maar ik heb geen reden om te denken dat ook voor hen de weg verhelderd is.

In het begin was het mij als liep ik met de beide knapen achter de kleine Maria aan, en later, wanneer zij te voet ging, aan haar zijde. Ik hoorde mijn twee gezellen keer op keer de psalmen 44 en 49 zingen: *Eructavit cor meum verbum bonum en Deus deorum Dominus locutus est.*

Psalmen 44

Gebed van het verdrukte volk

1. Voor de koorleider. Van de Korachieten. Een leerdicht.
2. O God, met eigen oren hebben wij het gehoord, onze vaders verhaalden het ons: het werk dat Gij gewrocht hebt in hun dagen, in de dagen van ouds.
3. Met uw hand hebt Gij volken verdreven, en hèn geplant, natiën geteisterd, en hèn uitgebreid.
4. Want niet met hun zwaard hebben zij het land verworven, niet hun arm heeft hen gered, maar uw rechterhand en uw arm en het licht van uw aanschijn, omdat Gij in hen een welbehagen hadt.
5. Gij toch zijt mijn Koning, o God; gebied de verlossing van Jakob.
6. Met U stoten wij onze tegenstanders neer, in uw naam vertreden wij wie tegen ons opstaan.
7. Want niet op mijn boog vertrouwt ik, en mijn zwaard verlost mij niet;
8. maar Gij hebt ons verlost van onze tegenstanders en onze haters beschaamd gemaakt.
9. In God roemen wij de ganse dag, uw naam zullen wij loven voor altoos. sela

Een lange stok die tot de schouders of schedel of tot boven het hoofd reikt, is het teken van een zekere waardigheid of voornaamheid.

Bij herders was, buiten een stok om te steunen, te drijven, te slaan, ook een korte stok gebruikelijk van zowat 1 m lengte. Boven was hij haak- of boog- of rechthoekvormig gekromd en wees ook op een zekere waardigheid, zoals die van opperherder of stamhoofd.

Vandaar de symbolische kromstaf van zielenherders, zoals abten en bisschoppen.

10. Nochtans hebt Gij ons verstoten en te schande gemaakt, en zijt met onze heerscharen niet uitgetrokken;
11. voor de tegenstander hebt Gij ons laten wijken, en onze haters hebben naar hartelust geplunderd.
12. Gij hebt ons overgeleverd als slachtvee, ons onder de volken verstrooid;
13. Gij hebt uw volk verkocht voor een spotprijs, en zijt niet rijk geworden door hun koopsom;
14. Gij hebt ons gesteld tot smaad voor onze naburen, tot spot en hoon voor wie ons omringen;
15. Gij hebt ons tot een spreekwoord onder de volken gesteld, Gij doet de natiën over ons het hoofd schudden.
16. De ganse dag staat mijn schande mij voor ogen, en bedekt schaamte mijn aangezicht,
17. om de taal van wie hoont en lastert, om de blik van vijand en wraakgierige.
18. Dit alles is ons overkomen, maar wij vergaten U niet, noch verloochenden wij uw verbond;
19. ons hart werd niet avallig, noch weken onze voetstappen van uw pad,
20. zodat Gij ons in een oord van jakhalzen moest verbrijzelen, en ons overdekken met diepe duisternis.
21. Indien wij de naam van onze God hadden vergeten, en onze handen uitgestrekt naar een vreemde god,
22. zou God dat niet uitvorsen? Hij toch kent de geheimen des harten.
23. Waarlijk, om Uwentwil worden wij de ganse dag gedood, wij worden gerekend als slachtschapen.
24. Waak op! Waarom slaapt Gij, Here? Ontwaak! Verstoot niet voor eeuwig!
25. Waarom verbergt Gij uw aangezicht, vergeet Gij onze ellende en verdrukking?
26. Want onze ziel is in het stof gebogen, ons lijf kleeft aan de grond.
27. Sta op, ons ter hulpe, verlos ons om uwer goedertierenheid wil.

Psalmen 49

De rijke dwaas

1. Voor de koorleider. Van de Korachieten. Een psalm.
2. Hoort dit, alle gij volken, neemt ter ore, alle bewoners der wereld,
3. zowel geringen als aanzienlijken, rijken en armen tezamen.
4. Mijn mond zal enkel wijsheid spreken, de overdenking van mijn hart is louter inzicht.
5. Ik zal mijn oor tot een spreuk neigen, mijn geheimenis bij de citer ontsluiëren.
6. Waarom zou ik vrezin dagen des kwaads, als de ongerechtigheid van mijn belagers mij omringt;
7. van hen, die op hun vermogen vertrouwen, en op hun grote rijkdommen zich beroemen?
8. Niemand kan ooit een broeder loskopen, noch Gode zijn losprijs betalen,
9. – te hoog immers is de prijs voor hun leven, en voor altoos ontoereikend –
10. dat hij voor immer zou voortleven, de groeve niet zou zien.
11. Veeleer ziet hij, dat wijzen sterven, dat dwazen en redelozen tezamen te gronde gaan en hun vermogen aan anderen nalaten.
12. Hun diepste gedachte is, dat hun huizen altoos zullen bestaan, hun woningen van geslacht tot geslacht; zij noemen de landen naar hun namen.
13. Maar de mens met al zijn praal houdt geen stand; hij is gelijk aan de beesten, die vergaan.
14. Dit is het lot van hen die op zichzelf vertrouwen, het einde van wie behagen scheppen in hun eigen woorden. sela
15. Als schapen zinken zij in het dodenrijk, de dood weidt hen; de oprechten heersen over hen in de morgenstond; hun gedaante moet in het dodenrijk vergaan, zodat zij geen woning meer heeft.
16. Maar God zal mijn leven verlossen uit de macht van het dodenrijk, want Hij zal mij opnemen. sela
17. Vrees niet, als iemand rijk wordt, als de heerlijkheid van zijn huis toeneemt,

18. want in zijn sterven neemt hij niets van dat alles mede, zijn heerlijkheid daalt hem niet achterna.
19. Al prijst hij zich in zijn leven gelukkig, al looft men u, omdat gij u te goed doet,
20. toch zult gij tot het geslacht van uw vaderen komen, die nimmermeer het licht zullen zien.
21. De mens, die met al zijn praal geen inzicht heeft, is gelijk aan de beesten, die vergaan.

Uit: NBG-vertaling 1951

“Deze psalmen”, verklaarden zij mij, “zullen ook bij Maria’s opneming in de tempel door twee koren gezongen worden.”
Ik zal dit dus horen, wanneer de plechtigheid van de aanvaarding plaats zal hebben.

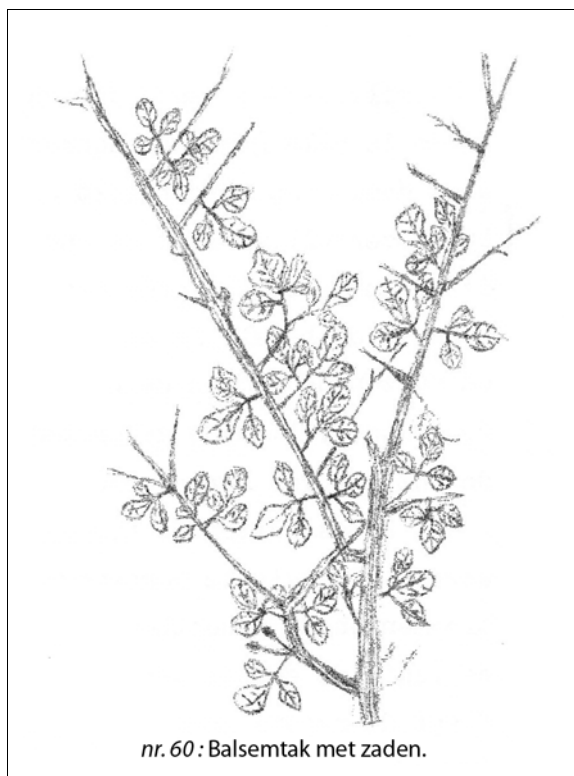
In het begin van de reis zag ik hun weg van een heuvel afdalen (waarschijnlijk de heuvel waarop Anna’s huis stond) en dan weer klimmen. Toen het reeds morgen en volop dag geworden was, zag ik de stoet uitrusten bij een springbron, waaruit een beekje vloot; er was daar een weide. De reizigers rustten hier bij een haag van balsemstruiken. Onder zulke struiken waren altijd stenen kommen geplaatst, waarin de neerdruppelende balsem opgevangen werd¹²⁶. Onze reizigers verkwikten zich daarmee en

¹²⁶ Een woord over balsem. – De balsemboom of -heester heeft een rode, dunne buitenschors en een groene dikke binnenschors; de laatste heeft een aangename geur en smaakt, als men ze kauwt, olieachtig; de bloesem is roodachtig en de vrucht, die de grootte van een erwt heeft, roodachtig grijs.

Als men de boom of struik insnijdingen toebrenkt, vloeit er een welriekend vocht of hars uit, dat men Mekka-balsem noemt.

Oudtijds won men in het Oosten (Egypte, Israël, enz.) balsem op de volgende manier: men ontdeed de boom van zijn bladeren, maakte insnijdingen in de schors, zonder het hout zelf te kwetsen en ving het sap op in schalen, die men op de grond onder de insnijdingen plaatste. Het verzamelde vocht werd aan de zon blootgesteld: hierdoor komt de olie bovenzweven en de droesem zinkt naar beneden. Deze behandeling wordt herhaald met de gereinigde olie tot de balsem volkomen zuiver is. De aldus bekomen echte prima-balsem maakt slechts het 10^e deel van de brutohoeveelheid balsem uit. Aan de koele lucht blootgesteld stolt de balsem tot deeg.

deden ervan in hun kruikjes. Daar waren ook heggen waarop nog enige bessen hingen; zij plukten en aten die als toespijs bij hun kleine broodjes.

nr. 60: Balsemtak met zaden.

Hier waren de profetenknappen voor mij nu verdwenen. Één van hen was Elias, de andere scheen mij Mozes geweest te zijn.

De kleine Maria zag hen wel, doch bewaarde daarover het stilzwijgen. Zij zag hen gelijk men als kind dikwijls heilige kinderen en op hoger leeftijd heilige maagden of jongelingen bij

Verschillende elementen van de boom en de struik bezitten geneeskracht. De vrucht heeft slechts de grootte van een erwt. Op de balsemtak hiernaast ziet men twee zulke zaden, die eveneens geneeskracht hebben.

zich ziet verschijnen, zonder dit aan anderen te zeggen, omdat men in zo'n toestand diep in zichzelf gekeerd is.

Later zag ik hen in een alleen gelegen huis hun intrek nemen, waar zij gastvrij ontvangen werden en spijs gebruikten. Hier schenen bloedverwanten van hen te wonen. Van hier werd de kleine Maria van Kleofas naar huis teruggezonden.

Overdag zag ik hen nog af en toe op hun reis, die niet zo gemakkelijk is: zij moeten over berg en dal¹²⁷. Dikwijls hangt er in de dalen een koude nevel en bedekt een kille dauw de bodem¹²⁸,

¹²⁷ Over berg en dal. – Een paar citaatjes uit reisbeschrijvingen: "Overall hetzelfde: klimmen en dalen: het is eigen aan alle wegen in Palestina."

"De reiziger moet voortdurend stijgen en dalen, gelijk een scheepje dat op sterke golven opgetild en weer neergelaten wordt." (Delancker, 349; Simons, 151).

"Van Nazareth tot de Tabor moet men verschillende heuvelen op en af." (Janssens, 319; Mislin, III, 269).

¹²⁸ Dauw, nevel, mist. – In Palestina is mist mogelijk in ieder jaargetijde. Toch is hij overvloedigst in de lente en in de maanden september en oktober.

Juist in september is er geen en in oktober heel weinig eerste regen.

Men berekent voor Jeruzalem:

- 1,5 dag regen in oktober en mei;
- 5 à 6 dagen in november;
- 9 dagen in december;
- 10 dagen in januari;
- 10 à 11 dagen in februari;
- 8 à 9 dagen in maart;
- 5 à 6 dagen in april.

Ietwat regen in een zomermaand is een zeer zeldzame uitzondering. Door de hitte is alle groen verschroeid. Nochtans het jaar door kennen de nachten overvloedige dauw. Deze veroorzaakt een dichte mist, die met het aanbreken van de dag de lucht vervult, maar in de opkomende zon geleidelijk en vrij spoedig verdampt. Om 9 uur is er in de opgeklaarde hemel geen spoor meer van te ontwaren tenzij kleine wolkjes hoog in de hemel.

De dauw kon zo overvloedig zijn dat de aarde, de daken van tenten en huizen, de planten, de bomen bevochtigd zijn en druipen alsof het geregend

maar ik zag ook in sommige hoeken en kanten zonnige plaatsen, waar reeds botten en bloesems te voorschijn kwamen¹²⁹.

Voor zij de plaats van hun nachtverblijf bereikten, zag ik hen een riviertje oversteken. Zij overnachtten in een herberg aan de voet van een berg waarop een stad lag. Spijtig dat ik mij de naam van deze plaats niet meer met zekerheid kan herinneren (het was Endor op de noordhelling van het Klein-Hermongebergte).

Ik zag deze stad ook ter gelegenheid van andere reizen der H. Familie; ik zou me dus gemakkelijk kunnen vergissen.

Wat ik bevestigen kan, hoewel nog niet met volkomen zekerheid, is dit: zij namen de richting van de weg, die ik Jezus in het begin van zijn openbaar optreden op dertigjarige leeftijd, in september, zag bewandelen, toen Hij de reis van Nazareth naar Betanië zou ondernemen, om van daar de doop van Joannes te gaan ontvangen (zie fasc. 9, nr. 234, enz.).

Dezelfde weg sloeg ook de H. Familie in op haar vlucht van Nazareth naar Egypte (nr. 171). De eerste herberg en rustplaats op die vluchtreis was te Nazara, een dorp dat tussen Massalot en een hooggelegen stad gelegen is en dicht bij deze laatste (nl. Endor).

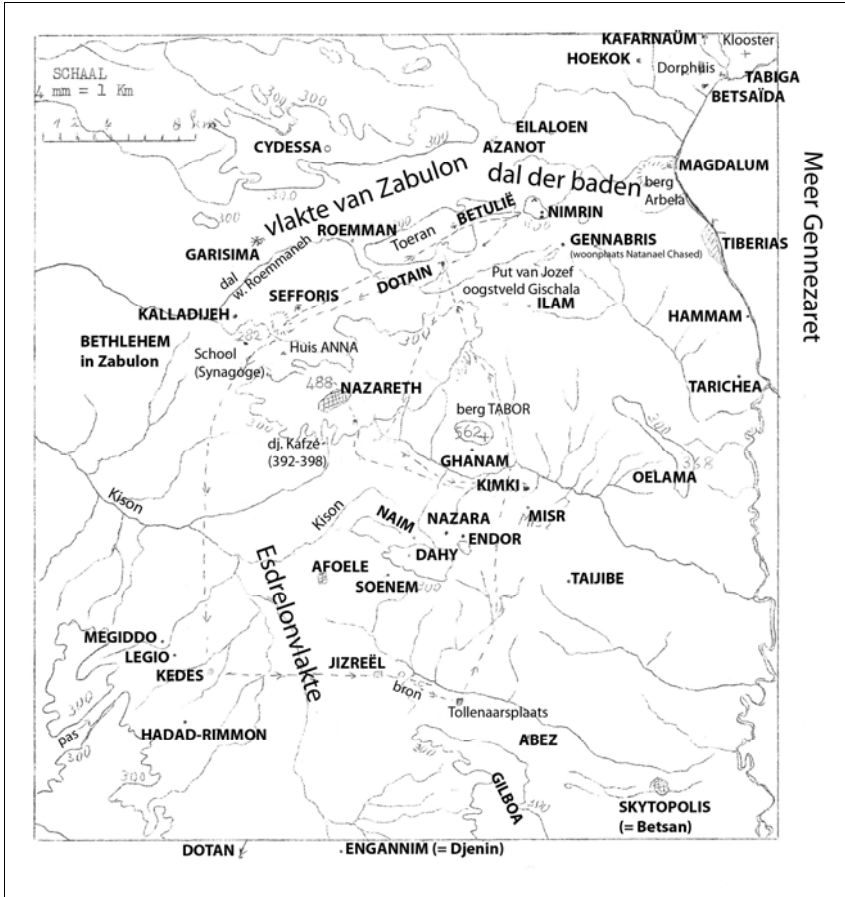
had (cfr. Hooglied 5, 2). In de gebergten hoopt de nevel zich op in de dalen. Dit ondervindt ook de familie van Maria deze morgen.

¹²⁹ Reeds botten en bloesems. – Zodra in het najaar de eerste regens gevallen zijn, wordt in de vlakke Gennezaret alles groen; weldra staat ook alles in bloei, de veldbloemen en de vruchtbomen; de bloemen komen overal te voorschijn, zoals bij ons in de lente; de eerste bloemen zijn krokussen en cyclamens.” (‘t H. L., in 2^e en 26^e jg.).

“Laat de regens komen en de velden en bergen bekleden zich met bloemen van de schitterendste kleuren.” (D.B. Palestina 2031).

In oktober ziet De Gryse in de beschutte vallei bij Loebban witte en purperen krokussen, narcissen, margrietten, hondsrozen. In december oranjeboomen met gulden vruchten beladen. De banaanboom schiet stelen vooruit met mooie bloemen aan het einde; aan andere stelen hangt een zware tros vruchten; enz.

K.E. spreekt vaak van bomen die bloemen en vruchten tegelijk dragen.

In het rond zie ik altijd zo vele plaatsen liggen, waarvan ik de naam hoor, dat ik deze zeer gemakkelijk onder mekaar kan verwarren. De hooggelegen stad strekte zich uit op de helling van een berg (de kleine Hermon), en bestaat uit verschillende wijken, indien deze tenminste er allemaal toe behoren. In die stad heerst gebrek aan water; het moet met kabels omhoog gehesen worden. Daar zijn ook oude, vervallen torens. Op de top van de berg staat een toren als een sterrenwacht. Men ziet er ook een bouwwerk met dikke balken en kabels om iets uit het lager gedeelte van de

stad omhoog te hijsen. Door al die touwen ziet het eruit als een schip met masten. Van de voet naar de top van de berg is de afstand wel een uur.

De reizigers namen hun intrek aan de voet van de berg in een herberg. Op de top van de berg heeft men een heerlijk vergezicht¹³⁰. Een gedeelte van de stad was bewoond door heidenen, die ten aanzien van de Joden een slavenkaste vormden en voor hen als hun meesters allerlei dienstwerk moesten verrichten. Zo hebben zij b.v. aan de tempel en andere bouwwerken zware arbeid moeten doen¹³¹.

(Verhaald op 4 november 1821)

61.

Op 4 november 1821 zei de zienster;:

“Ik zag dezen avond Joakim en Anna met de kleine Maria, met een dienstmeid en met de knecht, die dikwijls met de zwaar beladen ezel een weinig vooruit was, in een herberg, 12 uren van Jeruzalem, aankomen. Zij troffen hier de knechten aan, die met de kudde offerdieren vooruit gezonden waren (nr. 59), en die nu

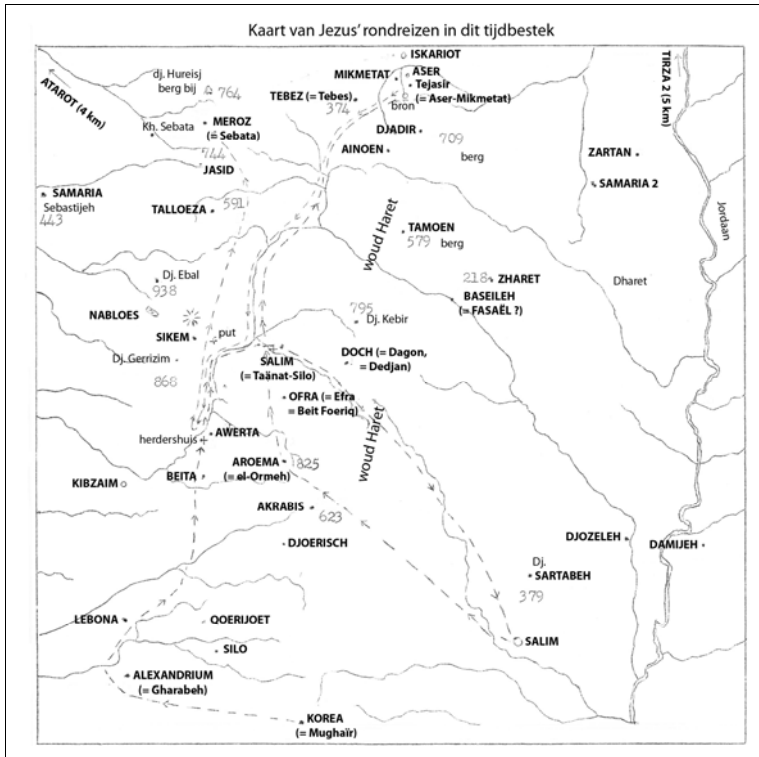
¹³⁰ De hoogste top van de kleine Hermon bereikt een niveau van 515 m boven de zee en 420 m boven de Esdrelonvlakte. Van dit verheven punt overziet men het hele gebergte en tot zeer ver de omringende gebergten en omstreken (behalve de nog hogere Tabor).

¹³¹ **Endor.** – Tussen haakjes zegden wij reeds welke stad bedoeld is, waar K. zegt dat ze zich jammerlijk de naam niet herinnert, nl. Endor.

Hetzelfde meent Brentano. “Uit de ligging van de plaats”, zo zegt hij, “uit het feit dat de bewoners gedeeltelijk heidenen waren en uit de bijzonderheid dat Jezus die weg volgde vóór zijn doopsel, kan men vermoeden dat de bedoelde stad Endor is, want daar zag zij Jezus midden september alvorens de reis naar zijn doopplaats te ondernemen, de sabbat vieren in een kleine stad of dorp (Nazara), gelegen onder Endor.

Zij zag Hem toen ook te Endor zelf, dat hogerop gelegen en half verwoest was, de Kanaänieten onderwijzen. Hun voorvaders hadden zich daar gevestigd, nadat Sisara, in wiens leger zij gediend hadden, verslagen was.”

aanstonds hun weg vervolgden. Hier moesten wel goede kennissen van Joakim wonen, want hij deed net alsof hij zich hier in zijn eigen huis en eigendom bevond. Onderweg op zijn reizen naar de tempel, nam hij hier telkens met zijn offervee zijn intrek. Ook is hij hier ingekeerd, toen hij na zijn verborgen verblijf bij zijn verste kudde, naar Nazareth terugkeerde. Hier zag ik Marijke bij haar moeder slapen¹³².

¹³² De herberg 12 uren van Jeruzalem is het grote herdershuis, waar wij Maria en Jozef en in zijn openbaar leven ook Jezus menigmaal (= menigmaal, frequent, meer dan eens) zullen zien komen. Het ligt 6 km ten zuiden van Sikem (dorp Balata) en in vogelvlucht 8 uren ten noorden van Jeruzalem, te Awerta, huidig dorp.

Daar kwam Jezus later ook met Maria en met zijn apostelen samen.

Ik heb in deze laatste dagen zoveel betrekkingen met de gelovige lijdende zielen gehad, dat ik meen menige bijzonderheid over de reis naar de tempel daardoor vergeten te hebben¹³³.

(Verhaald op 5 november 1821)

Op 5 november 1821 verhaalde zij:

“Ik zag heden avond de kleine Maria met haar ouders aangekomen in een stad, die nauwelijks 6 uren ten noordwesten van Jeruzalem ligt; ze heet Bethoron en ligt aan de voet van een berg¹³⁴.

¹³³ K. had een zeer speciale devotie voor de lijdende zielen.

Vooraf in de tijd voor en na Allerzielen bad en offerde zij onzeglijk veel ervoor, schonk er geheel haar aandacht aan en werd er ook veel door in beslag genomen, soms, zoals hier, in het nadeel van andere visioenen.

¹³⁴ **Bethoron.** – Een woord over de belangrijke Bijbelse stad Bethoron. Ook hier in zijn openbaar leven zal Jezus komen, b.v., in fasc. 14, nr. 536.

Het is een dubbele stad, zoals er meerdere waren en nog zijn in Palestina, ofschoon de twee delen een half uur van mekaar verwijderd liggen.

De vorm van het tweevoud, of uitgang ‘ON’, wijst daarop.

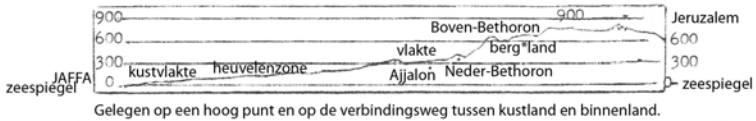
Die uitgang is in het Arabisch gewoonlijk weggevallen; zo is de naam veranderd in Beit-Oer.

- Het ene gedeelte heeft de bijnaam el-Foqa, d.i. het Hoge (Opper-Bethoron),
- het andere de bijnaam el-Tahta, het Lage (Neder-Bethoron).

- Boven-Bethoron ligt 16 km ten noordwesten van Jeruzalem.
- Beneden-Bethoron bijna 3 km verder naar het westen, aan de voet van de berg waarop Boven-Bethoron gelegen is.

Dus is Maria te Beneden-Bethoron, aan de voet van de berg, aangekomen. Te Boven-Bethoron heeft men in alle richtingen een wijds vergezicht.

De schets hieronder die een doorsnede is van het reliëf van de bodem van west naar oost toont ons in beeld aanschouwelijk het niveau van het dubbele Bethoron.

Gelegen op een hoog punt en op de verbindingsweg tussen kustland en binnenland; en versterkt door diepe ravijnen is Bethoron een stad van strategisch belang. Vandaar dat zij herhaaldelijk versterkt en herbouwd werd. Ook hadden er meerdere veldslagen van betekenis plaats.

Bekend zijn in de Bijbelse geschiedenis vooral twee overwinningen:

- die van Josuë op de verbonden Kanaänietische legers, die hals over kop langs de steile helling tussen de twee Bethorons in westelijke richting wegluchtten (Jos. 10, 11).
- De schitterende overwinning van Judas de Makkabeeër op de Syrische legers (1 Makk. 3, 16; 7, 39).

Het verschil van niveau tussen de twee halfsteden is 217 m.

Hoog-Bethoron telt er 617 m en Neder-Bethoron 400 m, zoals het schetsje hierboven grosso modo aantoont.

Bethoron was ook een levietenstad der Kehatieten (Jos. 21, 22).

Als grensstad behoort ze aan de stam Benjamin toe (Jos. 1, 13).

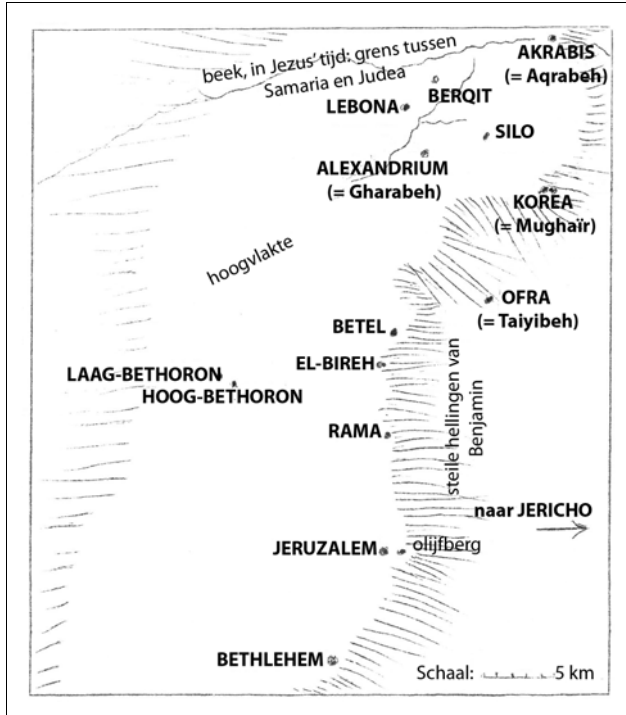
Onze zienster vermeldt de vruchtbaarheid van Beneden-Bethoron.

De onderzoeker Guérin zegt erover: "Rondom de huizen op de nog al steile heuvelhellingen strekken zich vruchtbare tuinen uit, die met granaat-, olijf- en vijgenbomen beplant zijn." (Judée, I, 338).

Dit geldt ook voor Boven-Bethoron.

Het kleine schetsje hierboven laat ook vermoeden van welk punt de kleine Maria het eerst Jeruzalem zou zien. De doorsnede is getrokken van Jaffa zuidoostwaarts naar Jeruzalem. De lijn passeert naast Bethoron en nebi Samwil (= profeet Samuel). De oude naam dezer plaats is onbekend.

De kruisvaarders noemden dit hoogtepunt (niveau 895 m) 'Montjoie', 'vreugdeberg', wegens de grote vreugde die hen vervulde, wanneer zij van op die top Jeruzalem, het doel van hun onderneming, voor de eerste maal ontwaarden.

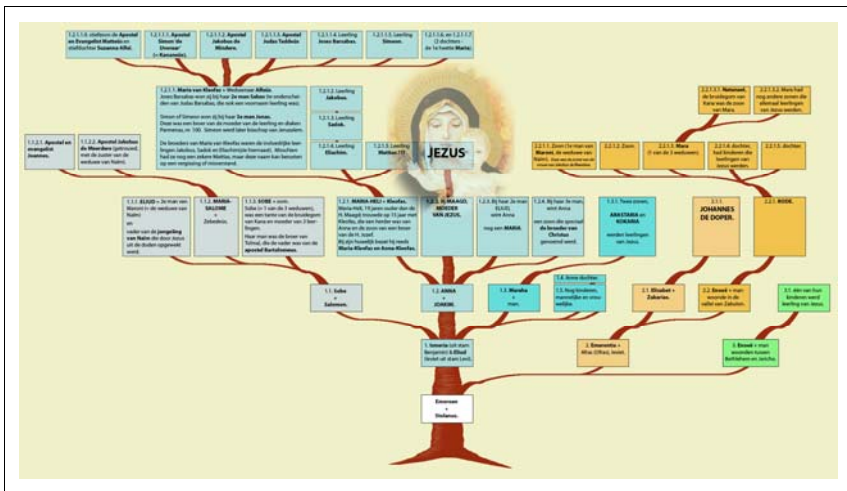
Op de weg naar deze stad heb ik hen over een rivier zien gaan, die zich naar het westen richt en uitmondt in de zee in de streek waar Petrus na de nederdaling van de H. Geest gepredikt heeft (nl. Joppe; Hand. 9, 36-43).

Bij Bethoron werden grote veldslagen geleverd; ik heb ze gezien, maar naderhand zijn de omstandigheden ervan mij weer uit het geheugen gegaan.

Te Bethoron waren zij ongeveer nog 2 uren van een punt op de grote weg, waar men reeds Jeruzalem kon zien. Ik hoorde ook de naam noemen van die grote weg of van die plaats, doch ik kan mij hem niet meer met zekerheid herinneren. Bethoron is een belangrijke plaats, een levietenstad. Hier groeien zeer schone, grote druiven en nog veel andere vruchten.

De H. Familie nam in een goed ingerichte woning bij vrienden haar intrek. De man was een onderwijzer; het was hier een levietschool en er waren nog verscheidene kinderen in het huis. Wat mij echter ten zeerste bevreemdde, was dat ik hier meerdere vrouwelijke verwanten van Anna met hun dochtertjes weerzag, van wie ik gemeend had dat zij, in het begin van de reis, toen zij van hen scheidden, naar huis teruggekeerd waren (nr. 60).

Doch zij waren langs een nadere weg – dit zie ik nu – naar hier vooruit gereisd, waarschijnlijk om hun komst hier te Bethoron aan te melden. Het waren de verwante vrouwen uit Nazareth, Sefforis, Zabulon en omgeving, die meestendeels met hun dochtertjes reeds bij het onderzoek en de inkleding van Maria in Anna's huis tegenwoordig waren geweest. Onder hen waren Maria's oudste zuster met haar dochtertje Maria van Kleofas en Anna's zuster met haar dochtertjes uit Sefforis¹³⁵.

¹³⁵ K. veronderstelde dat die verwante vrouwen met hun kinderen naar huis teruggekeerd waren. Wij moeten er rekening mee houden dat zij in het interpreteren van wat zij ziet, zich kan vergissen.

Hier beleefden allen een ware feestvreugde aan de kleine Maria. Men bracht haar met de overige kinderen in een grote zaal, waar men haar op een verheven overhemelde zetel als op een klein troontje plaats deed nemen. Nu stelden de leraar en ook andere aanwezigen haar opnieuw allerlei vragen en zetten haar kransjes op het hoofd. Allen stonden verbaasd over haar verstandige antwoorden.

Ik hoorde ook spreken over de schranderheid van een andere maagd, die, kortelings uit de tempelschool naar huis terugkerend, hier was doorgereisd. Zij heette Suzanna (zie fasc. 10, geheel nr. 260), en heeft zich later bij de heilige vrouwen, die zich aan de dienst van Jezus wijdden, aangesloten. Maria kwam haar plaats innemen, want het getal plaatsens voor meisjes in de tempel was beperkt. Suzanna verliet de tempel op vijftienjarige leeftijd; zij was dus nagenoeg 11 jaren ouder dan Maria. Moeder Anna heeft eveneens haar opvoeding in de tempel genoten, doch pas als kind van 5 jaren was zij erheen gekomen (fasc. 1, nr. 11).

De lieve kleine Maria was opgetogen van blijdschap, nu zij zich reeds zo dicht bij de tempel wist, en ik zag dat Joakim haar onder tranen aan zijn hart drukte en zegde: “Lief kind, ik zal je wel nooit meer weerzien.”

Er was een maaltijd bereid en terwijl allen aan tafel lagen, zag ik Maria vrolijk en liefvallig heen en weer gaan en hoe zij zich herhaaldelijk tegen de zijde van haar moeder aanvlijde, of, achter haar staande, haar armpjes om haar hals sloeg.

(Verhaald op 6 november 1821)

Op 6 november verhaalde K.E.:

Heden zeer vroeg heb ik het heilig gezelschap zich van Bethoron op weg naar Jeruzalem zien begeven. Alle aanwezige familieleden met hun kinderen en ook hun gastheren trokken mee. Zij hadden kledingstukken en vruchten als geschenk voor het kind mee. Het schijnt mij een echt feest te zullen worden in Jeruzalem.

Ik kwam de juiste leeftijd van Maria te weten: zij was nl. 3 jaren en 3 maanden oud. Zij had echter de grootte van een 5- à 6-jarig meisje bij ons (zie fasc. 20, nr. 891, voetnoot 450).

De reizigers zijn op heel hun tocht niet over Oezzen-Seëra, noch over Gofna gereisd, waar zij nochtans bekenden hadden, maar door het gewest van die steden¹³⁶.

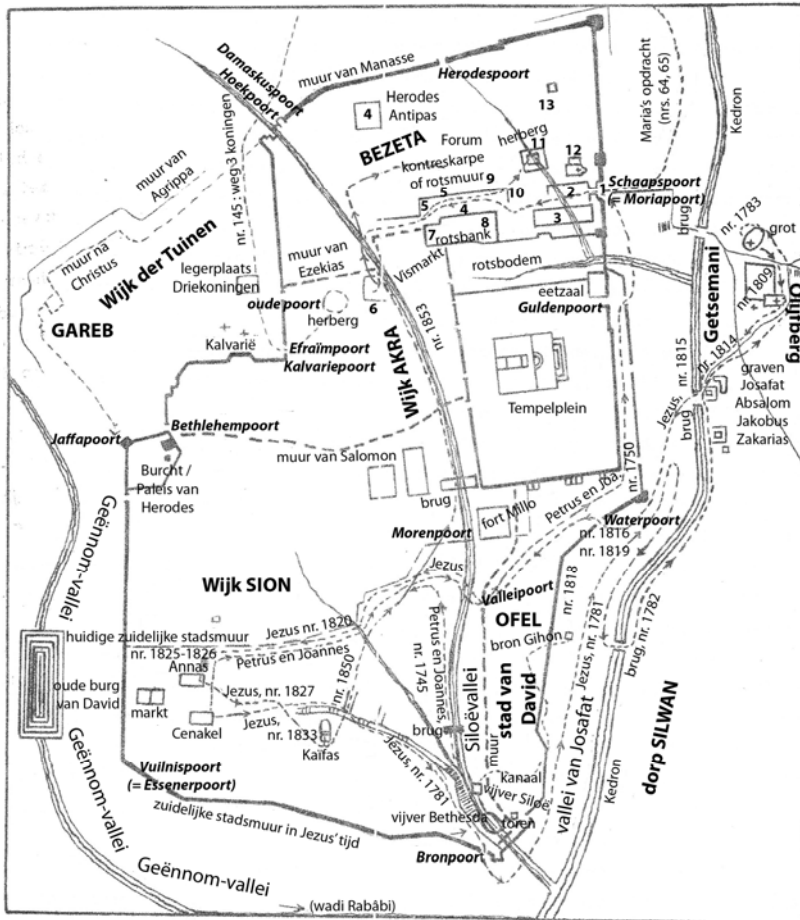

¹³⁶ **Oezzen-Seëra** en **Gofna**. – In beide plaatsen woonden verwanten.

Jezus zal er later ook komen.

- De eerste naam 'Oezzen-Seëra' wordt in het Latijn samengetrokken en weergegeven door 'Ozensara'. De stad is te vereenzelvigen met het tegenwoordige 'Ghoessaneh', 17 km ten noorden van Laag-Bethoron en 32 km recht ten oosten van Jaffa. 'Ghoessaneh' is de Arabische vorm van 'Oezzen'.
- Gofna heeft tot heden zijn naam bewaard. Met zijn Arabische vorm bestaat hij voort in 'Djifneh', 20 km ten noorden van Jeruzalem.

Tussenblad met uitleg van het kaartje

1. Moriapoort, in Jezus' tijd Vee- of Schaapspoort.
2. Veemarkt of poortplein.
3. Schaapsvijver.
4. Rotswand van de burcht Baris. Hogerop is de ligging van een **paleis van Herodes Antipas**.
5. Kontreskarpe of rotsmuur.
6. Vismarkt.
7. **Burcht Antonia** op de westhelft van de rotsbank met aan dezer noordvoet soldatenplein en kazerne.

8. Op de oosthelft van de rotsbank **paleis van Pilatus**, dat na de uitbreiding van de burcht een voorplein had.
9. Rotswand van de gracht, waarin wij trappen veronderstellen.
10. Trap.
11. Herberg te bereiken. Deze herberg ligt in een kleine vallei.
12. **Huis dat toebehoort aan Anna**. Vandaar is de legende ontstaan dat Maria hier geboren is. Er staat een St.-Annakerk. Het heiligdom is toevertrouwd aan de zorgen van de Witte Paters van Afrika.
13. Priesterwoning staat hoger op de heuvel Bezeta.

De bovenste helft van het kaartje dient tot opheldering van de weg die Maria volgde bij haar inkomst in de stad.

Meer links ziet men ook de weg die de H. Driekoningen volgden.

Uiterst rechts het toneel van de aanvang van Jezus' lijden. De nachtelijke taferelen van dat lijden verliepen in het zuidelijk gedeelte van de stad. Bij het verhaal daarvan zullen wij nog dit, maar ook nog andere schetsen plaatsen.

In Maria's kindertijd was het Tempelplein nog niet noordwaarts tot de vijver (3) en tot de rotsbank Baris (7-8) uitgebreid. Die bank was een vesting of fort op zichzelf en aan haar oost-, noord- en westkant was een 70 m brede rotsgracht. De weg die van de schaapspoort kwam, volgde die weg en draaide om de rots Baris heen en liep daar bijgevolg tussen twee rotswanden.

Herodes breidde het Tempelplein naar het noorden, tot tegen die bank en de vijver uit. Zo ook verruimde hij de vesting aan de noordkant en vulde die gracht met een kazerne, gebouwen en pleinen aan de noordkant van cijfer 7.

Op de oostkant van de rotsbank richtte hij zijn paleis in, dat aan de noordkant een voorplein had met nog meer noordelijk het forum. De weg bleef dwars door deze burg, Antonia genaamd, lopen, maar kon als privaatweg afgesloten worden. Wij geven later een nauwkeurig plan daarvan.

Nu de verklaring van enige getallen. De hoge getallen verwijzen naar de nummers van K. Emmericks verhalen waarin die wegen vermeld zijn. Hier zijn wij bezig met de aankomst van Maria en verklaren dus alleen de lage getallen in het noordelijk deel.

1. Moriapoort, in Jezus' tijd Vee- of Schaapspoort. Binnen geeft ze uit op de
2. Veemarkt of poortplein, dat ten zuiden begrensd is door de
3. Schaapsvijver, waar de lammeren een eerste maal grof gewassen of gereinigd werden. Nu is die vijver gevuld en onder een speelplein begraven. In Maria's kindertijd grensde hij nog niet aan het Tempelplein, dat Herodes later tot hier uitbreidde.

4. Is de verticale, loodrechte, 6 m hoge rotswand van de burcht Baris. Hogerop duidt een andere 4 ongeveer de ligging aan van een paleis van Herodes Antipas.

De Herodespoort in de noordelijke muur schijnt er nog een herinnering aan te bevatten.

5. Kontreskarpe of rotsmuur aan de overkant van de 70 m brede rotsgracht. Deze gracht werd door de uitbreiding van de burg gevuld met de kazerne van de burcht Antonia.
6. Vismarkt met een huis van verwanten, waar Maria komt.
7. Burcht Antonia op de westhelft van de rotsbank met aan dezer noordvoet soldatenplein en kazerne.
8. Op de oosthelft van de rotsbank paleis van Pilatus, dat na de uitbreiding van de burcht een voorplein had.
9. Rotswand van de gracht, waarin wij trappen veronderstellen,
10. de trap nl. die Maria met vlugheid en zwierigheid besteeg zonder hulp
11. om de herberg te bereiken. Deze herberg ligt in een kleine vallei.
12. een huis dat toebehoort aan Anna. Vandaar is de legende ontstaan dat Maria hier geboren is. Er staat een St. -Annakerk. Het heiligdom is toevertrouwd aan de zorgen van de Witte Paters van Afrika.
13. Een priesterwoning staat hoger op de heuvel Bezeta.

Aankomst te Jeruzalem. – De stad. – De tempel.

Daar hier veel opmerkingen te maken zouden zijn, zullen wij enige woorden als uitleg, hier en daar, tussen haakjes plaatsen, om enige verwijzingen te vermijden.

(Verhaald op 6 november 1821)

62.

De zienster verhaalde in de avond van 6 november:

Ik heb deze middag de kleine Maria met heel haar gezelschap te Jeruzalem zien aankomen.

Jeruzalem is een eigenaardige stad. Men moet zich deze volstrekt niet voorstellen met een druk verkeer van mensen in de straten, zoals b.v. Parijs. Te Jeruzalem zijn meerdere steile of diepe valleien (in en rondom de stad), die achter stadsmuren omlopen, waar geen deur, geen venster op uitkomt, en waarachter de hooggelegen huizen naar de andere zijde (binnenkant) gekeerd zijn. Want de stad bestaat uit verscheidene wijken (zeker vijf), die, de een na de ander, door muren met mekaar verenigd werden. Zo werd telkens weer een nieuwe heuvel bij de stad gevoegd, terwijl niettemin de oude muren tussen de verschillende wijken behouden bleven.

(De kern van Jeruzalem is geweest het kleine heuveltje ten zuiden van de Tempelberg (of -plein) waarvan het een verlenging is. Salomon voegde er de eerste westelijke heuvel bij, die hij met een muur versterkte, enz.

Zie het kaartje op vorige bladzijde.

Dit kaartje zal zonder verdere uitleg meerdere bijzonderheden ophelderen, o.m. de richting van de weg die Maria met haar gezelschap volgde bij haar intrede in de stad en opdracht in de tempel).

Hier en daar is over die dalen een hoge, vaste, stenen brug gebouwd¹³⁷. De huizen zijn gewoonlijk zo gebouwd, dat de woonvertrekken naar binnen gekeerd zijn en rondom een binnenhof liggen. Aan de straatzijde ziet men slechts een deur of ook nog wel een terras op de muur, boven (op het platte huisdak dat met een leuning afgezet is). Dit is de enige verbinding die de huizen met de straten hebben. Wanneer de bewoners niet op de markt moeten zijn of niet naar de tempel moeten gaan, blijven zij gewoonlijk binnen, hetzij op de binnenhoven, hetzij in huis.

In elk geval is het over 't algemeen in de straten van Jeruzalem tamelijk stil, behalve in de omgeving van markten en paleizen, waar het komen en gaan van vreemdelingen en soldaten meer leven brengt; daar ziet men dan ook meer mensen de huizen in- en uitgaan. Rome is feitelijk heel wat aangeneramer gelegen; het is er niet zo steil en benepen en er heerst een veel drukker verkeer in de straten. Op tijden dat het volk in de tempel vergaderd is, ligt de stad in de meeste wijken als uitgestorven. Doordat mensen binnenshuis leven en de wegen veelal door eenzame valleien lopen, kon ook Jezus dikwijls zo ongestoord met zijn leerlingen de stad doorkruisen.

¹³⁷ Bruggen. –

- Een verbond Ofel met de westelijke Sionheuvel.
- Twee de Tempelberg met de Weststad.
- Een zeer voorname, lange en sterke lag bij de zuidwesthoek van het Tempelplein en verbond de koninklijke zuilengang des tempels met de stad.
- Drie bruggen lagen over de Kedronbeek.

In de stad waren de bruggen monumentaal en liepen over valleien die toen veel dieper waren dan nu.

In 20 eeuwen is b.v. de Silo- of stadsvallei veel opgehoogd (cfr. 't H. Land, 1949, blz. 18).

De stad heeft ook geen overvloed van water¹³⁸. Men ziet op sommige plaatsen lange bouwwerken van bogen, waarover het rondgeleid wordt, en torens waarin het omhoog gepompt wordt. In de tempel waar veel water voor het wassen en reinigen van vaatwerk en gereedschappen nodig is, gaat men er zeer spaarzaam mee om. Het wordt door middel van grote pompen omhooggetrokken.

63.

Er zijn vele kooplieden in de stad; zij hebben meestendeels hun standplaatsen bij mekaar in de zuilengangen waarmee de markten (ook het Tempelplein) ombouwd zijn, en op de openbare pleinen, in lichte hutten. Niet ver van de Schaapspoort b.v. staan vele tenten van kooplieden die in juwelen en schitterende edelstenen en goud handel drijven¹³⁹. Hun tenten zijn rond, lichtgebouwd en geheel bruin alsof ze met pek of hars bestreken waren. Hoewel licht zijn ze toch vast en sterk. Daarin hebben zij hun huishouding; en van de ene zulke hut naar de andere zijn tenten gespannen, waarin hun waren uitgestald liggen.

De Tempelberg is aan de kant waar de helling zachter is, omgeven door meerdere straten van woningen achter dikke muren (of tegen

¹³⁸ Gebrek aan water in Jeruzalem. – Zijn enige bron is Gihon. Deze mondt door een rotskanaal, ook op ons kaartje aangegeven, uit in de vijver Siloë. Het water wordt opgepompt en noordwaarts geleid. Dit bleef onvoldoende om het waterprobleem op te lossen. Vandaar dat men water aanbracht langs lange en kostbare waterleidingen uit het zuiden.

¹³⁹ Dit komt overeen met Neh. 3, 30-31, volgens welke bijbelpassage de goudsmeden en kooplieden woonden in de buurt van de Schaapspoort.

Meistermann bepaalt nader: tussen het toenmalig Tempelplein en de burcht Baris, later Antonia (en de Schaapsvijver; Guide, 217).

Flavius Josephus verhaalt dat Cestius Gallus door de wijk Bezeta trok, daarna door de 'tentenwijk' (Scenopolis), die men zakenmarkt noemt, alles op zijn weg verwoestte en doorstootte naar de hoog-stad. Door tentenwijk bedoelt hij noodzakelijk de wijk van de kramers, die in tenten woonden, zoals K. zegt en hun zaken of waren in tenten uitgestald hadden.

rotswanden aangebouwd). De woningen (ook de straten ervoor) liggen alzo op terrassen boven elkaar (steeds hoger)¹⁴⁰.

Hier wonen deels priesters, deels ook de geringer tempeldienaren¹⁴¹, die het nederige werk verrichten, zoals groeven en putten ruimen¹⁴², waarin alle vuiligheid van het geslachtofferde vee terecht komt.

Aan de andere zijde (zij meent ten noorden) valt de Tempelberg zeer steil af¹⁴³, en is de vallei aldaar donker. Boven om de Tempelberg (of -plein) is ook nog een groene rand van tuintjes die aan de priesters toebehoren. Zelfs in Jezus' tijd werd nog steeds op sommige plaatsen van de tempel gebouwd. Dit lag nooit stil. In de Tempelberg zelf was veel erts, dat zij tijdens de bouw

¹⁴⁰ Bedoeld is de zuidkant, waar de Tempelberg overgaat in OFEL.

Deze heuvel daalt met terrassen af naar de zuid- en westkant. Tegen de verticale wanden zijn huizen aangebouwd en vóór die huizen loopt nog een smal straatje. Zo zijn de huizen opgestapeld langs de heuvelhelling, zoals nu nog de huizen in het dorp Silwan aan de overkant van de Kedronvallei.

In het noordgedeelte naast de Tempelberg is de heuvel effen; zijn niveau is daar 720 m. Hij daalt met terrassen af naar de zuidpunt, waar zijn niveau tot 650 m gedaald is. De huizen liggen erop tentoon gespreid.

¹⁴¹ Daar wonen priesters en onderhorige dienaren. – Dit wordt bevestigd door het schriftboek Nehemias, 3, 17-31. In vers 26 worden die dienaren Natineeën genoemd.

¹⁴² Putten ruimen. – In de schoot van de rots es-Sakrah is een ruime grot zonder afloop die niet anders gereinigd kon worden dan door ruiming. Menig geleerde is van mening dat het bloed der offerdieren, het pleng- en spelwater erin vloeide.

¹⁴³ Aan de noordkant is de Tempelberg steil. – Vóór de uitbreiding van het plein grensde hij ten noorden van de Gulden Poort aan een ravijn. De rots Baris eindigde naar die kant met een verticale val van 6 m. Bij de noordwesthoek van het toenmalig plein zitten thans de grondmuren 22 m diep in de grond. Dus voor de ophoging der vallei was de steilte daar groot.

uitgraafden en boven verwerkten¹⁴⁴. Ook waren er onder de tempel vele smeltplaatsen en gewelven.

Ik voor mij heb in de tempel nooit een geschikte plaats kunnen vinden om goed te bidden. Alles was er kolossaal dik, sterk en hoog. De vele binnenhoven zijn wel ruim, maar toch ook weer eng en duister, daar ze in beslag genomen zijn door allerlei toerusting en gestoelten (banken en verhogen), en als dat alles met volk gevuld is, wekt het in mij een zekere huivering en ik voel mij echt beklemd tussen die dikke, hoge muren en zuilen¹⁴⁵.

Ook het onophoudelijk slachten en het vele bloed maakt een akelige indruk op mij, laat het dan ook waar zijn dat de orde en zindelijkheid waarmee dat werk verricht wordt, alle beschrijving te boven gaat.

Ik geloof dat ik sedert lang alle gebouwen, wegen, trappen en gangen niet zo duidelijk gezien heb als vandaag; het is echter te veel om alles nauwkeurig te kunnen beschrijven.

¹⁴⁴ Ertsmijn. – De steengroeven in of onder de heuvel Bezeta verlengen zich met gangen (800 m ver) tot diep in de Tempelberg (D.B. Carr., k. 320).

Die gangen zijn geen eigenlijke steengroeven, het zijn dus die mijnen waar men speciale aarde uit graafde. Dit is misschien het begin geweest van de vele gangen, soms vrij breed, en zalen of gewelven die in de Tempelberg zijn.

Zie wat daarover reeds gezegd is in fasc. 1, nr. 28, voetnoot 57.

¹⁴⁵ Gehinderd door de geweldige zuilen, enz. – Een toerist beschrijft dezelfde indruk die hij in Egypte onderging bij het bezichtigen van een oude tempel te Karnak:

“Op een oppervlak van 103 m bij 52 m staan 134 kolommen, die door hun groot getal de ruimte doodrukken ...

De sfeer is zo beklemmend dat je lichter ademt, als een dwarsgang even uitzicht biedt op de wereld ...

Voorbij die uitgang wordt je opnieuw bevangen door een gevoel van ontzaglijke eenzaamheid.”

(Hier zal de beste uitleg het kaartje zijn vóór nr. 62. Daar duidt een puntlijn de weg aan die door Maria en haar gezelschap gevolgd wordt.

Ook de cijfers verwijzen naar het kaartje, behalve 5 waarbij dan een A geplaatst is).

De reizigers met de kleine Maria benaderden de stad aan haar noordkant, doch zij traden er aan die kant niet binnen. Op een plaats waar men reeds de tuinen en paleizen van de stad bereikte, maakten zij een omweg om de stad aan haar oostkant en trokken door een deel van het dal van Josafat (Kedronvallei).

Hier lieten zij de Olijfberg en de weg naar Betanië links en trokken de stad binnen door de Schaapspoort (op kaartje cijfer 1), die naar de veemarkt leidt (2). Bij deze poort ligt een vijver (3), waarin de offerschapen een eerste maal een voorlopige, grove reiniging ondergaan. Dit is echter niet de vijver Bethesda¹⁴⁶. De stoet wendde zich na enige tijd weer rechts en zij kwamen door muren door (tussen 4 en 5), als in een ander stadsgedeelte.

Ook trokken zij nog in de stad door een lang dal (de latere lijdensweg van Christus), op welke ene zijde zich de hooggelegen muren van een hoger stadsgedeelte (Bezeta) verhieven. Zo gingen zij nu naar de westkant van de stad toe, (dan zuidwaarts door de stadvallei en kwamen) in de wijk van de Vismarkt (6), waar zich het vaderlijk huis van Zakarias van Hebron bevond. Dit was door een zeer oud man bewoond, die, naar ik meen, een broer van Zakarias' vader was. Hier nam Zakarias zijn intrek, telkens als de beurt aan hem was om dienst te doen in de tempel. Ook nu was hij juist in de stad; zijn diensttijd was zo even geëindigd, maar hij had er nog enige dagen willen blijven om de opnemng van Maria in de tempel bij te wonen. Op het ogenblik van de aankomst van de groep was hij evenwel

¹⁴⁶ Lange tijd en speciaal in K. 's tijd heeft men die Schaapsvijver (3) voor de vijver Bethesda gehouden. Vandaar dat K. dit hier ontkent.

afwezig. In het huis waren ook nog verscheidene familieleden met hun kinders uit de gewesten van Bethlehem en Hebron, b.v. twee dochters van een zuster van Elisabet, die zelve niet gekomen was.

Nu trokken al dezen met vele jonge meisjes, die kransen en twijgen droegen, de naderende stoet een goed eind ver op de weg van de vallei (stadsvallei) feestelijk tegemoet. Zij ontvingen de aankomelingen met ware feestvreugde en brachten hen naar het vaderlijk huis van Zakarias, waar een echte grote feeststemming heerste. Er werd hun aanstonds een klein voorgerecht ter verwelkoming en verkwikking aangeboden, en men trof daarna de toebereidselen om tezamen, in stoet gerangschikt, naar de feestherberg (11) in de nabijheid van de tempel te trekken.

Joakims offervee was reeds te voren uit de omgeving van de veemarkt (2) naar stallen in de nabijheid van de herberg gebracht. Nu kwam ook Zakarias aan, om de stoet uit zijn vaderlijke woning naar de feestherberg af te halen.

65.

Maria werd nu in haar tweede feestkostuum en in haar hemelsblauw manteltje gestoken. Men rangschikte zich als in processie. Zakarias ging met Joakim en Anna voorop; dan volgde Maria, omgeven door vier in het wit geklede meisjes; de overige kinderen en familieleden vormden het einde van de stoet.

Zij trokken door verschillende straten in de noordoostelijke richting naar de hoek van de Tempelberg (rots Daris; later pretorium van Pilatus) en kwamen dan voorbij het paleis van Herodes en waar later Pilatus zou wonen.

Dan lieten zij de burg Antonia (7-8, zelfde gebouw) achter zich. Dit is een vesting en groot gebouw bij de noordwesthoek van de tempel. Aan een hoge muur gekomen (10, de kontreskarp van de vestinggracht), moesten zij vele trappen beklimmen (een trap in de rotswand). De kleine Maria besteeg ze vreugdig en gezwind,

geheel alleen¹⁴⁷; men wilde haar helpen en leiden, doch zij wees alle hulp van de hand. Allen bewonderden haar.

Het huis waarin zij hun intrek namen, was een feestherberg (11), die niet ver van de veemarkt lag (2). Er lagen vier zulke herbergen rond de tempel. Zakarias had deze voor hen gehoord. Het was een uitgestrekt gebouw, bestaande uit vier gangen rondom een groot binnenplein. In de gangen waren slaapplekken ingericht en stonden er lange, lage tafels¹⁴⁸.

Tot de herberg behoorde ook een ruime zaal met een haard om te koken. Het binnenhof, waar Joakims offerdieren gestald waren, lag daar heel dicht bij. Aan twee zijden van dit gebouw woonden tempeldienaren, die met het onderzoek van de offerdieren belast waren.

Toen de stoet de herberg binnengetrokken was, werden aan allen als aan gasten de voeten gewassen, aan de mannen door mannen, aan de vrouwen door vrouwen.

Zij traden vervolgens in een zaal; hier hing in het midden een grote, meer-armige lamp van de zoldering neer boven een groot

¹⁴⁷ De zienster zal verder nog die opmerking maken; ze is zeer mooi en zielkundig juist. Die vurigheid is het uitwerksel van de genade. Als deze ons draagt of voortstuwt, valt niets ons moeilijk of we beminnen de moeite.

In de geschiedenis van Lourdes zien wij hetzelfde bij Bernadette: "Boven op Massabielle gekomen, snelde Bernadette naar beneden; ze vloog vooruit als een pijl", getuigt haar zuster Antoinette, "terwijl wij, bijna zittend, voetje voor voetje, steunend waar wij konden, de rots afgleden." (Leven, door Rothof, 49).

Een ander keer snelde zij vanop de Massabielle vooruit alsof ze vleugels had gekregen; in één wip was ze hij de grot (blz. 54). Het bevel van Onze-Lieve-Vrouw om uit boetvaardigheid op de steile rots omhoog te kruipen, voerde zij met de grootste lenigheid uit.' (blz. 55).

Zo ook hier Maria zelf.

¹⁴⁸ Hier is in weinige woorden een oosterse herberg beschreven, waarover wij bij gelegenheid, evenals over oosterse huizen, eens iets méér zullen zeggen.

metalen bekken, dat vol water was en van hengsels voorzien was. Hieraan wasten allen hun aangezicht en handen.

Na het lastdier van Joakim ontladen te hebben, bracht een dienstknecht het op stal. Joakim, die zich als offeraar had aangemeld, volgde de tempeldienaars naar het nabijgelegen hof, waar zij zijn offervee bezichtigden¹⁴⁹.

Joakim en Anna begaven zich vervolgens met de kleine Maria naar een hogerop gelegen priesterwoning (13). Ook nu weer snelde Maria, als door haar inwendige geest gedreven en gedragen, de trappen op met vaste stap en wonderbare moed (zie nr. 65, voetnoot 147).

Twee priesters in dit huis, een hoogbejaard en een jonger man, heetten hen vriendelijk welkom; zij hadden allebei het examen van Maria te Nazareth bijgewoond en wachtten hier nu op hun komst.

Nadat zij over de reis en de aanstaande plechtigheid der opdracht enige woorden gewisseld hadden, lieten zij één van de tempelvrouwen ontbieden; het was een bejaarde weduwe, aan wier zorgen het kind zou worden toevertrouwd. Zij woonde met andere dergelijke vrouwen in de nabijheid van de tempel¹⁵⁰ waar zij allerlei vrouwenarbeid verrichtten en zich aan de opvoeding van de tempelmaagden wijdden. Hun verblijf lag iets verder van de tempel af, dan de onmiddellijk ertegen aangebouwde zijzalen; hierin waren ook de bidcellen van de vrouwen en van de tempelmeisjes ingericht. Uit deze cellen konden zij, zonder zelf gezien te worden, in het heiligdom neerzien.

¹⁴⁹ Een offerdier mocht geen enkel gebrek hebben. De wetleraren hadden een lijst opgemaakt van 23 gebreken, die, ieder op zichzelf, een offerdier ongeschikt maakten voor het offer. De afgekeurde dieren behoorden even goed als de goedgekeurde aan de Heer. Daarom worden Joakims afgekeurde dieren spoedig naar de veemarkt geleid om ze, ten bate van de tempel of de armen, te gelde te maken.

¹⁵⁰ Het verblijf van de vrouwen is aan de noordkant van de eigenlijke tempel, terwijl de bidcellen aan drie kanten tegen de tempel aangebouwd zijn.

De aankomende tempelvrouw was zo geheel in haar klederen gehuld, dat men ternauwernood iets van haar aangezicht zag¹⁵¹. De priesters en de ouders stelden haar de kleine Maria voor als haar toekomstige leerlinge en pleegkind. Zij was statig vriendelijk en het kind legde aan zijn kant op bescheiden wijze ernst, ootmoed en eerbied aan de dag; zij maakten de matrone (= deftige, enigszins bejaarde gehuwde vrouw of weduwe; een eerwaardige getrouwde of getrouwd geweest zijnde vrouw, van rijpe leeftijd) bekend met de persoon van Maria en bespraken nog het een en ander met haar betreffende de opdracht van het kind.

De matrona daalde met hen af naar de feestherberg en nam daar een pak goed in ontvangst van de uitzet van het kind. Hiermee keerde zij dan terug om alles in het voor Maria bestemde verblijf in gereedheid te brengen.

66.

De vrienden die de stoet uit Zakarias' vaderlijk huis hadden vergezeld, keerden naar dit huis terug. Slechts de verwanten, die met Anna, Joakim en Maria naar Jeruzalem meegekomen waren, bleven in de door Zakarias gehuurde herberg. De vrouwen troffen nu maatregelen en brachten alles in gereedheid voor een grote feestmaaltijd op de volgende dag.

¹⁵¹ Ternauwernood zag men iets van haar aangezicht. – Dit gebruik van vrouwen om zich geheel in te sluiëren is tot heden bij de mohammedaanse vrouwen blijven bestaan. Het werd door de koran geratificeerd of verplichtend gemaakt. Op straat en in het openbaar dragen zij voor hun aangezicht een sluiër die slechts de ogenstreek zichtbaar laat. Soms een lap met twee kijkgaten.

“In Perzië slaan de voorname en eerbare vrouwen die de straat op moeten, 4 dikke sluiers om en wikkelen zich bovendien ook soms in een zeer lang laken of lichte wollen stof (wikkeldoek) vanaf hun muts tot aan de hielen. Dan kunnen ze maar met kleine stappen vooruit. Met daaronder een wijd kleed gelijken zij aan wandelende tonnen’, zegt een auteur. “Ongesluierd komen slechts lichtekooien op straat.”

(cfr. Géogr. univ., VI, 130; De Géramb, I, 54, 74; Dapper, Perzië, 106; Leroux 35; 50; enz.)

(Verhaald op 7 november 1821)

Op 7 november verhaalde de zienster:

Ik heb heden de gehele dag doorgebracht in de beschouwing van de toebereidselen tot Joakims offer en tot Maria's opdracht in de tempel. Joakim en enige andere mannen begaven zich met het offervee reeds vroeg naar de tempel. Eer zij binnentraden werden de dieren nogmaals door priesters bezichtigd. Nog enkele daarvan werden afgekeurd en onmiddellijk naar de veemarkt in de stad gedreven. Het goedgekeurde en aangenomen vee dreef men in de slachtplaats en ik zag daar vele handelingen geschieden, die ik niet meer in hun juiste volgorde kan verhalen¹⁵².

¹⁵² "Ik zag vele handelingen", zegt K. – Zij beschrijft er enige, die zij nauwkeurig gezien heeft en weergeeft.

Een bijbelgeleerde beschrijft als volgt een offerande aan het altaar: "Tot de slachtinstallatie aan de noordkant van het brandoffer altaar behoorden kolommen die boven van ringen voorzien waren om de dieren eraan vast te binden; tafels, schalen, waterbekkens, bloedkommen en vleeschotels. De offeraar bracht zelf zijn offergave aan.

Naar het westen gekeerd legde hij zijn handen op de kop van het offerdier, om het zodoende figuurlijk met zijn zonden die hij verafschuwde, te beladen. Het bloed werd door de priesters in zilveren schalen opgevangen. Bij alles werd een grote netheid in acht genomen.

Het bloed was het voornaamste bestanddeel van het offer, daar het als de zetel van het leven beschouwd werd, dat geofferd moest worden. Met het bloed werden sommige rituele handelingen verricht op en aan het altaar; het overschot werd uitgegoten in een riool aan de zuidvoet van het altaar; het vloeide van daar in een ondergronds kanaal naar de Kedronvallei, of in een put, waaruit het door tempeldienaren weggeruimd werd.

Na de rituele handelingen werd het dier gevild, in stukken gehouden, gescheiden en verdeeld.

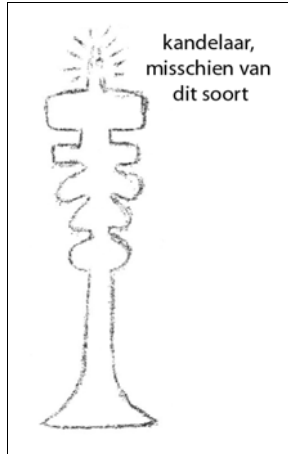
- Een deel, behalve bij de brandoffers, werd gegeten,
- een deel geofferd.

Al die delen werden met een zekere plechtigheid door de priesters naar de hun bestemde plaats gebracht, naar gelang ze genut of op het altaar door verbranding geofferd moesten worden. Het eetbare deel werd genuttigd door de offeraar en door de priesters of levieten."

Ik herinner me nog dat Joakim aan ieder offerdier, vóór het geslacht werd, de hand op de kop moest leggen (cfr. Lev. 7, 29-30). Het bloed moest hij opvangen in een bekken en ook nog sommige andere delen in ontvangst nemen. Er stonden daar allerhande zuilen, tafels, schalen en vaten, waarop alles in stukken gesneden, verdeeld en gerangschikt werd. Het schuim van het bloed werd verwijderd; het vet, de milt en de lever werden afgezonderd. Ook werd alles gezouten. De ingewanden van de lammeren werden gereinigd, ergens mee opgevuld en terug in het lichaam geplaatst, zodat het weer een geheel lam scheen te zijn. De poten van de dieren werden alle kruisgewijs gebonden. Een aanzienlijk gedeelte van het vlees werd naar een ander hof bij de tempelmaagden gebracht, die er iets aan te verrichten hadden. Waarschijnlijk moesten zij het voor zichzelf of voor de priesters etensklaar maken. Dit alles geschiedde met een ongelooflijke vaardigheid en orde. De priesters en levieten kwamen en gingen altijd twee en twee, en bij deze zo verscheiden en ingewikkelde arbeid verliep alles met de grootste regelmaat en vlotheid. De voor het offer bestemde stukken, die men zoutte, bleven tot de volgende dag liggen en werden eerst dan werkelijk geofferd.

In de herberg werd heden een feest met een maaltijd gevierd. Met de kinderen meegerekend waren er in het geheel wel 100 deelnemers. Het getal meisjes van verschillende leeftijd beliep op zijn minst 24; ik zag daar o.m. Serafia, die na Jezus' dood Veronika genoemd werd; zij was nu reeds tamelijk groot en kon 10 of 12 jaar oud zijn.

De meisjes vlochten kransen en bloemslingers voor Maria en haar begeleidertjes en versierden ook zeven kaarsen of fakkels. Dit waren als skeptervormige kandelaars zonder voet of onderstel en boven laaide een vlam, doch ik kan niet meer zeggen of ze gevoed werd met olie of was of een andere brandstof.

Gedurende het feest kwamen en gingen meerdere priesters en levieten de herberg in en uit. Zij namen ook deel aan de maaltijd.

Toen zij hun verwondering te kennen gaven over de menigvuldige, zo royale offergaven van Joakim, antwoordde deze dat hij zich nu naar vermogen dankbaar wilde betonen jegens God, die in zijn barmhartigheid de smaad van hem had weggenomen, die men hem in de tempel had aangedaan, toen zijn offer afgewezen was en die ook zijn smeken (om het kind der belofte) had verhoord.

Heden zag ik ook nog de kleine Maria met de overige meisjes in de omgeving der herberg een wandeling doen. Veel andere bijzonderheden ben ik vergeten.